

Akademie klasické hudby, z.ú.

sídlo: Maiselova 25/4, Praha 1, PSČ 110 00

IC: 267 25 347

VÝROČNÍ ZPRÁVA

za účetní období od 1. 1. 2020 do 31. 12. 2020

Výroční zpráva

AKADEMIE KLASICKÉ HUDBY, z.ú. (dále jako „Akademie“, „Ústav“ nebo „Společnost“) za účetní období začínající 1. 1. 2020 a končící 31. 12. 2020 (dále jako Účetní období)

Základní identifikační údaje:

Obchodní firma:	Akademie klasické hudby, z.ú.
Sídlo	Maiselova 25/4, Praha 1, PSČ: 110 00
Identifikační číslo:	267 25 347
Právní forma:	ústav
Zapsaná:	v rejstříku ústavů u Městského soudu v Praze, SP. zn. U 527

Orgány Akademie:

Ředitel:

Robert Kolář, narozen 15. 5. 1959 Petřikov 100, Ostružná, PSČ 788 25 den vzniku funkce: 1. 1. 2017

Správní rada:

Jan Štěrba, narozen 19. 8. 1974

U Strouhy 217/31, Miškovice, 196 00 Praha 9

Luboš Veselý, narozen 15. 11. 1977

Zemědělská 1576/10, Dejvice, 160 00 Praha 6

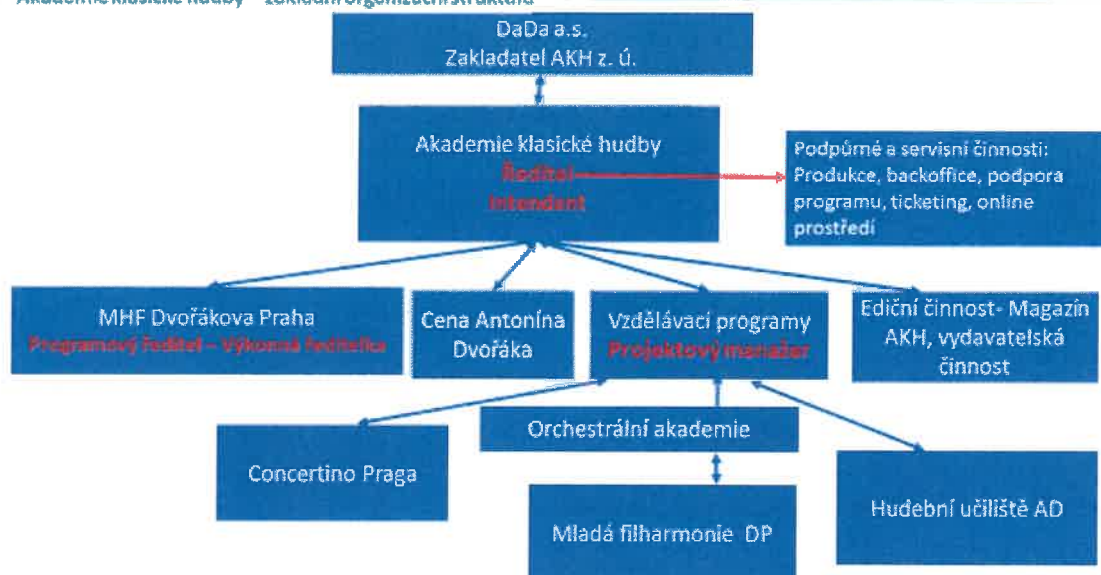
Pavel Šafář, narozen 8. 5. 1970

Jeřabinová 293/1, Motol, 150 00 Praha 5

Struktura řízení Akademie:

Akademie byla v Účetním období řízena ředitelem, který je statutárním orgánem Akademie, Akademií řídí a jedná jejím jménem.

— Akademie klasické hudby – základní organizační struktura —

Správní rada Akademie v průběhu Účetního období vykonávala působnost svěřenou jí zákonem. V Účetním období nebylo učiněno žádné právní jednání vyžadující předchozí písemný souhlas správní rady.

Přehled tržeb roku 2020 v členění dle zdrojů

	tis. Kč
Tržby z prodeje služeb	7 171
Provozní dotace (granty)	4 208
Provozní dotace — Ministerstvo kultury	12 554
Přijaté příspěvky — zúčtování fondů	8 156
Ostatní příjmy	2
výnosy z hospodářské činnosti – pronájem	216
CELKEM	32 307

Tržby za vlastní výkony a za zboží v členění dle druhů

Tržby za vlastní výkony a za zboží činily v roce 2020 tržby ve výši 2 368 tis. Kč za poskytnutou reklamu a propagaci, tržby ve výši 4 803 tis. Kč za prodané vstupenky, a tržby ve výši 216 tis. Kč za pronájem, viz Příloha účetní závěrky bod 8. Přehled tržeb za vlastní výkony a za zboží.

Vývoj a konečný stav Vlastních zdrojů Akademie

V roce 2020 Akademie převedla na řádek Neuhrazených ztrát minulých let hospodářský výsledek roku 2019 (ztrátu) ve výši - 579 tis. Kč.

Výsledek hospodaření (ztráta) v roce 2020 činil -1 751 tis. Kč.

Společnost měla k 31. prosinci 2020 záporné Vlastní zdroje ve výši - 2 515 tis. Kč.

Stav a pohyb majetku a závazků

Krátkodobé pohledávky z obchodních vztahů činí 705 tis. Kč (2019: 186 tis. Kč).

Krátkodobé závazky z obchodních vztahů činí 54 tis. Kč (2019: 201 tis. Kč).

Náklady v členění na náklady vynaložené pro plnění obecně prospěšných služeb, pro plnění činností hospodářských („doplňkových“) a na vlastní činnost (správu) Akademie

Náklady na hlavní činnost	tis. Kč
Náklady pro plnění obecně prospěšných služeb (zejména honoráře a cestovní náklady umělců)	29 568
Náklady na správu – osobní náklady	4 274
Náklady na hospodářskou („doplňkovou“) činnost	tis. Kč
Nájemné	216
CELKEM	34 058

Zpráva o činnosti ve sledovaném období

Akademie klasické hudby vznikla v roce 2002 s cílem propagovat a popularizovat české hudební umění v České republice i v zahraničí. Inspirována odkazem života a díla skladatele Antonína Dvořáka postupně rozšiřuje spektrum svých aktivit. Její náplní je šíření kulturních hodnot, rozvoj kultury ve všech jejích oblastech a v neposlední řadě také vzdělávání a podpora mladých umělců, začínajících hudebníků a mládeže se zájmem o kulturu.

Od roku 2008 pořádá mezinárodní hudební festival Dvořákova Praha, od roku 2009 uděluje Cenu Antonína Dvořáka. Počínaje rokem 2020 je spolupořadatelem Dvořákovy mezinárodní rozhlasové soutěže pro mladé hudebníky Concertino Praga a Orchesterální akademie. Ta je pracovní základnou pro nově vzniklé mládežnické těleso, které se pod názvem Mladá filharmonie Dvořákovy Prahy poprvé představila v rámci programu MHF Dvořákova Praha 2020. Akademie se v projektové rovině věnuje i vydavatelské činnosti.

Vedle těchto pravidelných aktivit se Akademie klasické hudby aktivně zapojuje do veřejného života a snaží se přispět k rozvíjení hodnot kulturní společnosti. V letech 2017, 2018 a 2019 podpořila Nadační fond pro Svatovítské varhany. Ve vzdělávací oblasti přispěla v roce 2016 konferencí Cultural Leadership Summit — Vedení úspěšných kulturních projektů ve 21. století.

MEZINÁRODNÍ HUDEBNÍ FESTIVAL DVOŘÁKOVA PRAHA

13. ročník MHF Dvořákova Praha se uskutečnil ve dnech 4. 9. – 20. 9. 2020 a navázal na dosavadní koncepci a hlavní myšlenku – připomínání a propagování dobrého jména české kultury prostřednictvím odkazu Antonína Dvořáka. Ovšem ročník realizovaný v roce 2020 provázely, již ve fázi jeho příprav, od počátku roku 2020, problémy spojené s pandemickou situací. Ta začala dostávat reálné rozměry a z nich vyplývající důsledky, které ovlivnily formování festivalového ročníku přesně ve dnech, kdy měl být zveřejněn program, který jsme připravovali již od října 2018.

Jsme tradiční festival klasické hudby s moderní a současnou tváří a nepřehlédnutelnou marketingovou propagací. Dvořákova Praha si klade nejvyšší nároky na kvalitu interpretace prováděných děl, aby publiku vždy představila nádhernou hudbu v ojedinělém podání těch největších hvězd světových koncertních sálů.

Toto naše vnitřní zadání jsme chtěli dodržet i pro rok 2020, ale limitace způsobené průběžně se vyvíjejícím omezením cestování umělců a uměleckých těles a nejasný rozsah kapacit možných pro shromažďování diváků, nás přivedla k myšlence redefinovat zaměření festivalového programu na poslední chvíli, a to v morální i faktickou podporu české interpretační obce.

Po odloženém zveřejnění programu z března 2020, kdy nebylo vůbec jasné, zda se festival v září bude moci konat, jsme v květnu 2020 na tiskové konferenci na střeše pražského Rudolfinu deklarovali festivalové plány pod mottem „Češi (nejen) Čechům“. Věřili jsme a doufali, že festival bude možné v září 2020 přeci jen uskutečnit alespoň v zamýšleném termínovém rozsahu, byť se změněnou dramaturgií a nejasným rozsahem návštěvních kapacit. A s vizí, že základní dramaturgické pilíře zůstanou zachovány v maximální možné míře. Interpretace redefinované dramaturgie koncertů se pak zhostila česká interpretační špička.

Festival jsme zahájili již tradičně festivalovou výpravou „Po stopách Antonína Dvořáka“. Tentokrát jsme návštěvníky a hosty zavedli 30. 8. 2020 na Státní zámek Sychrov, který je spojen se vznikem dvou zásadních děl Antonína Dvořáka, a to opery Dimitrij a houslového koncertu. Navíc v nedalekém Turnově Dvořák sám u klavíru premiéroval své Klavírní trio G moll a provedl v rámci svého turné před odjezdem do USA i trio Dumky. Program výpravy byl koncipován v zrcadle těchto skutečností. Avšak hned při prvním projektu zasáhla vyšší moc. Místo avizovaných ukázek z opery Dimitrij, které předpokládaly užití sboru, jsme kvůli onemocnění některých členů sboru a nucené karanténě zapříčiněné společnými zkouškami, byli nuceni část programu změnit. To se týkalo i osobní účasti spoluautora programu a průvodce dnem, dr. Davida Beveridge, kterého nahradil jeho kolega, muzikolog Ondřej Šupka. Ten je společně s Davidem Beveridge programovým poradcem festivalu. Poděkování patří všem interpretům, kteří dokázali na poslední chvíli zareagovat. Zde jmenujme zejména Romana Hozu a Smetanovo trio, kteří pomohli zachovat alespoň časový a tematický rozsah plánovaného programu.

V rámci Dvořák Collection měl být zahájen dvouletý projekt, který měl představit kompletní tvorbu Antonína Dvořáka pro sólový a čtyřruční klavír. „Covidová“ verze festivalového programu tento projekt koncentrovala do jediného ročníku 2020.

Za patronace a přímé účasti Ivo Kahánka, který byl k takovému projektu aprobován svým oceněním BBC Music Magazine, za nahrávku Dvořákova klavírního koncertu s Bamberškými symfoniky a Jakubem Hrušou, zazněla všechna díla, která Dvořák originálně pro sólový a čtyřruční klavír napsal. Stalo se tak díky třem koncertům: 6. 9. ve Dvořákově síni Rudolfiny prostřednictvím recitálu Ivo Kahánka, který byl sestavený výhradně z děl A. Dvořáka, 8. 9. provedením obou řad Slovanských tanců v podání Duo Ardašev, též ve Dvořákově síni, a 19. 9., kdy v rámci klavírního maratonu zazněly i některé raritní kusy. Jeden z nich dokonce zazněl ve „světové“ premiéře. Jednalo se o drobné skladby, některé z nich nepublikované, zachované pouze v rukopisech nebo opisech. Na tomto maratonu se vedle Ivo Kahánka, jako jednoho z moderátorů, spoluvůdce programové sestavy a interpreta, podíleli mladí klavíristé Matouš Zukal a Natalie Schwamová, Kristýna Znamenáčková, ale i zkušenější a koncertní pódia již systematicky obývající Marek Kozák a Pavel Zemen.

Komorní řada, kterou nazýváme „festivalem uvnitř festivalu“, získává jinou dimenzi díky tomu, že od ročníku 2020 opouští dramaturgie v rámci Dvořák Collection oblast symfonické tvorby a chce splácet svůj dluh zásadnímu segmentu Dvořákovy tvorby, kterým bezesporu komorní tvorba Antonína Dvořáka je. K této transformaci dramaturgie využila i „klavírní“ zaměření Dvořák Collection 2020 a obrátila se ke komorním kompozicím, v nichž důležitou roli hraje klavír. V roce 2020 byly tedy dominantami komorního cyklu Dvořákovy klavírní kvartety. Na dramaturgii festivalu se každoročně významně podílí i kurátor jeho komorní řady. Letos se této úlohy ujal skvělý klavírista Lukáš Vondráček. Ke spolupráci si původně přizval své kolegy ze zahraničí, sóloviolistu Berlínské filharmonie Mátého Szücze, violoncellistu Alexeye Stadlera a tuzemskou konstantu komorních cyklů festivalu, Josefa Špačka. Opět jsme kvůli pandemii zapříčiněnou virem Covid 19 byli nuceni partnery přeobsadit. Sestava, která nakonec na festivalu působila, byla skvostná, což dokumentují i ohlasy recenzentů – Josef Špaček v projektu logicky zůstal, doplnili jej violisté Pavel Nikl a Jakub Fišer, violoncellista Tomáš Jamník a Komorní orchestr České filharmonie. Vedle již zmiňovaných Dvořákových klavírních kvartetů vzdalo komorní uskupení hold jubilantovi L. van Beethovenovi, a to v rámci 250. výročí jeho narození. Dále vzdalo komorní uskupení hold A. Schnittkemu, E. von Dohnányi. V rámci završení komorní řady zaznělo unikátní dílo V. H. J. Voříška Grand Rondeau pro klavír, housle, violoncello a komorní orchestr společně se Sukovou a Dvořákovou serenádou.

V letošním roce jsme kvůli Covidu 19 nemohli přivítat původně plánované světové orchestry Pittsburgh Symphony Orchestra s Manfredem Honeckem, Orchestre Revolutionnaire et Romantique a Monteverdi Choir se Sirem Johnem Elliotem Gardinerem ani Švédský rozhlasový orchestr pod taktovkou Daniela Hardinga s houslistou Leonidasem Kavakosem. Tyto koncerty jsme nahradili alternativní dramaturgií orchestrální řady, jejíž páteří osu tvořila Česká filharmonie.

Rezidenčním orchestrem festivalu Dvořákova Praha je Česká filharmonie, orchestr, který na svém inauguračním koncertě v roce 1896 dirigoval sám Antonín Dvořák. Ta se ujala funkce orchestru, který festival zahájí i zakončí. Na opakovaném zahajovacím koncertě 4. a 5. září zazněla ta nejzásadnější Dvořákova díla, tedy 9. symfonie a violoncellový koncert, která se v podání světových orchestrů, dirigentů a sólistů, stanou až do roku České hudby včetně, jakousi festivalovou fanfárou.

Místo plánovaného zahraničního sólisty, mladého německého violoncellisty Maxmiliana Hornunga, angažoval festival koncertního mistra violoncell České filharmonie Václava Petra. A byla to volba vskutku skvělá.

Další dva koncerty v podání České filharmonie patřily Josefu Sukovi a jeho zasvěcenému vykladači Jakubu Hrůšovi. Na koncertě 10. 9. provedl orchestr s Hrůšou Sukovu 1. symfonii E dur, které předcházela pocta L. van Beethovenovi v rámci zmiňovaného výročí, a to v podobě provedení 4. klavírního koncertu G dur klavíristou Martinem Kasíkem. Ten zastoupil původně plánovaného Paula Lewise. Koncert 14. 9. byl koncipován podobně, kdy zazněla Sukova 2. symfonie „Asrael“ a předcházelo jí provedení Beethovenova Koncertu pro housle a orchestr D dur. Zde místo držitele Grammy Augustina Hadelicha vystoupil Jan Mráček - další koncertní mistr České filharmonie a vítěz Kreislerovy soutěže ve Vídni. Proti původnímu plánu, se Česká filharmonie ujala i závěrečného koncertu, na kterém místo Švédského rozhlasového orchestru provedla program, který tři dny před jeho realizací opět ovlivnily personální problémy spojené s pandemií Covid 19. Pod taktovkou Petra Altrichtera tak nakonec zazněla Dvořákova Česká suita a Milostné písně v instrumentaci Jiřího Temla, a v interpretaci Kateřiny Kněžíkové. Celý festival grandiózně zakončil 2. klavírní koncert S. Rachmaninova s fenoimenálním Lukášem Vondráčkem.

Mladým umělcům byl v minulosti na festivalu věnován Debutový den, resp. Debutový recitál. Těm umělcům, kteří přes svůj věk již dosáhli mimořádných úspěchů a velmi jistě, byť kratší dobu než osvědčené autority, krácejí cestou žádaných interpretů prestižních pódii světa.

Dramaturgie festivalu však usoudila, že by bylo dobré věnovat mladým umělcům na festivalu daleko větší prostor, a tak zformulovala novou programovou řadu s názvem „Pro budoucnost“. V jejím rámci se na debutovém recitálu měl představit fenomenální americký klavírista Kit Armstrong, ale nutná změna programu z důvodu omezení cestování se projevila i zde a debutový recitál jako takový se konat nemohl. Nicméně se v rámci řady „Pro budoucnost“ realizovalo 5 velkých koncertů:

1) Finálové soutěžní kolo soutěže Concertino Praga, kterou od roku 2020 spolupořádá festival Dvořákova Praha s Českým rozhlasem. Zde se představili 4 instrumentalisté ve věku do 15 let z Česka a Ruska za doprovodu SOČR a dirigenta Jiřího Rožně.

2) Koncert Mladé filharmonie Dvořákovy Prahy jako výstup Orchestrální akademie, která je spolupořádána s Letní hudební akademií Kroměříž jako společný vzdělávací projekt Akademie klasické hudby. Na tomto koncertě zazněla 9. symfonie L. van Beethovena pod vedením Tomáše Netopila, za spolupráce Pražského filharmonického sboru, sólistů Simony Šaturové, Markéty Cukrové, Petra Nekorance a Jana Martiníka.

3) Projekt „S Mistrem v zádech“. Formou veřejného mistrovského kurzu s orchestrem se měl v Praze představit houslista a dirigent Maxim Vengerov. Nakonec se po programové redefinici úlohy mentora ujal Václav Hudeček, který představil v Dvořákově houslovém koncertu 3 mladé české houslisty ve věku od 15 do 22 let – Matteo Hagera, Marii Hasoňovou a Elišku Kukalovou za doprovodu Prague Philharmonia - PKF pod taktovkou Marka Šedivého.

4) Představení orchestrální akademie Prague Philharmonia – PKF opět za řízení Marka Šedivého. Tento orchestr vystoupil ve velkém orchestrálním obsazení nad běžný rámec tohoto tělesa v díle L. Janáčka Taras Bulba, aby prezentoval vedle svých kmenových hráčů bývalé i aktuální frekventanty svého vzdělávacího programu orchestrálních hráčů, kterým si zajišťuje personální kontinuitu v tělese. Sólistkou byla harfistka Jana Boušková.

5) Posledním koncertem z této řady bylo pak vystoupení České sinfonie pod vedením Radka Baboráka. Zde byla orientace „Pro budoucnost“ prezentována uvedením děl dvou českých soudobých autorů, Jana Kučery a Ondřeje Brouska, doplněná úžasným provedením Mozartova Koncertu pro lesní roh č. 3 Es dur v podání R. Baboráka v dvojjedné roli sólisty a dirigenta, a Prokofjevovy „Klasické symfonie“.

Praha byla vždy Mekkou recitálů velkých hvězd světového interpretačního nebe. Letošní festival počítal s recitálem Maxima Vengerova. Tento záměr musel být opět ze známých důvodů revidován, a tak roli recitálového programu převzal v rámci Dvořák Collection Ivo Kahánek.

Jak jsme již několikrát zmínili výše, rok 2020 se globálně nesl ve znamení největšího hudebního výročí, tedy připomenutí 250. výročí narození Ludwiga van Beethovena. To se zrcadilo ve struktuře festivalu řadou „Vivat Beethoven“, jejíž nejvýznamnější položkou mělo být vystoupení globálně uznávané autority v oblasti poučené interpretace, a tou je Orchestre Revolutionnaire et Romantique a Monteverdi Choir pod vedením Sira Johna Elliota Gardinera, kteří měli uvést Beethovenovo dílo „Missa solemnis“. Když bylo jasné, že z důvodů cestovních omezení nebude možné tyto umělce v Praze přivítat, rozhodli jsme se titul zachovat a svěřit jej nejvýraznější české a mezinárodně uznávané autoritě v oblasti poučené interpretace, kterou je ensemble Collegium 1704 společně s Collegiem Vocale 1704 pod vedením Václava Lukse. Ti dílo provedli 7. září ve Dvořákově síni. Dalšími součástmi připomenutí Beethovenova odkazu bylo provedení klavírního a houslového koncertu, 9. symfonie a smyčcových trií, jak bylo uvedeno výše.

Festival v číslech

V průběhu 18 dnů uvedl mezinárodní hudební festival Dvořákova Praha 25 koncertů, na kterých vystoupili výhradně čeští hudebníci s výjimkou šéfdirigenta České filharmonie Semyona Bychkova. Festival i přes pandemická opatření přilákal skoro 10 000 posluchačů.

Koncertní sály: Hlavním dějištěm konání Dvořákovy Prahy je tradičně a symbolicky Dvořákova síň Rudolfiny. Právě zde v roce 1896 proběhl v hlavní koncertní síni vůbec první koncert České filharmonie a taktovky se tehdy ujal skladatel Antonín Dvořák. Díky redefinovanému programu se všechny festivalové koncerty odehrály právě zde s výjimkou kompletního provedení Dvořákova díla pro sólový a čtyřruční klavír ve formě klavírního maratonu, který se konal v Sukově síni Rudolfiny. V rámci tradičního festivalového výletu Po stopách Antonína Dvořáka jsme v letošním roce navštívili Státní zámek Sychrov, kde v zámecké galerii proběhl jediný koncert mimo Prahu.

Návštěvnost: Festival Dvořákova Praha se těšil v roce 2020 významné pozornosti publika. Koncertními sály prošlo 9 233 návštěvníků. Kapacita sálu byla kvůli vládním nařízením, které měly zabránit šíření koronavirové infekce, snížena na 500 osob na jeden sektor, přičemž prostory Rudolfiny umožňují vytvořit celkem dva sektory. Slevami na vstupném jsme významně podpořili návštěvníky z řad studentů, seniorů, a učitelů. Studenti přitom mohli využít i vstupenek kategorie Studentský speciál, které jim umožňují návštěvu kteréhokoliv festivalového koncertu za pouhých 100 Kč.

Přenosy, záznamy a nahrávky

V roce 2020 byl **Českou televizí** přenášén a zaznamenán zahajovací koncert (4. 9. 2020) s reprezentativními díly A. Dvořáka – Violoncellovým koncertem h moll a 9. symfonií. Interpretace se ujala Česká filharmonie vedená jejím šéfdirigentem S. Bychkovem a violoncellistou V. Petrem. Záznam tohoto koncertu byl po dobu 48 hodin dostupný prostřednictvím iVysílání České televize v zahraničí, zejména pak v USA a Velké Británii, kde působí aktivní Společnosti A. Dvořáka. Pro české diváky pak koncert zůstal k dispozici na iVysílání po dobu dalších 28 dní.

Během festivalu však pořadatelé využili i dalších audiovizuálních platforem internetových přenosů. Streamy proběhly na facebookových stránkách a youtube profilu Dvořákovy Prahy. Jednalo se o koncerty Mladé filharmonie Dvořákovy Prahy 13. 9. 2020, České sinfoniety vedené Radkem Baborákem 18. 9. 2020 a závěrečný koncert festivalu v podání České filharmonie pod taktovkou P. Altrichtera a sólistou L. Vondráčkem. Tento koncert pak zůstal jako nahrávka na profilech ke zhlédnutí po dobu čtyř týdnů (z důvodu udělených licencí), koncert Mladé filharmonie Dvořákovy Prahy a České sinfoniety je možno shlédnout bez časového omezení.

Český rozhlas živě přenášel koncerty 4. 9. 2020 (Česká filharmonie s dirigentem S. Bychkovem a violoncellistou V. Petrem), 12. 9. 2020 (SOČR s J. Rožněm a sólisty soutěže Concertino Praga). Koncerty 6. 9. 2020 (sólový recitál Ivo Kahánka s dílem A. Dvořáka), 8. 9. 2020 (provedení obou řad Slovanských tanců A. Dvořáka v podání Duo Ardašev), 17. 9. 2020 (koncert Komorního orchestru České filharmonie se sólisty L. Vondráčkem, J. Špačkem a T. Jamníkem) pak Český rozhlas zaznamenal. 19. 9. pak Český rozhlas zaznamenal unikátní projekt celodenního klavírního maratonu s klavírním dílem Antonína Dvořáka. Tím vznikl unikátní ucelený komplet live nahrávek tohoto díla, provedeného v rámci Dvořák Collection během jediného ročníku festivalu. Část programů živě vysílala nebo ze záznamu převzala Evropská vysílací unie EBU.

Zvláštní kapitolou je pak i realizace dokumentu v koprodukcí Akademie klasické hudby a České televize o průběhu letošního ročníku soutěže Concertino Praga, jehož finálový večer se stal programovou součástí festivalu Dvořákova Praha. Tento dokument odvysílala ČT Art dne 19. 11. 2020 ve 22:05 a je dostupný na iVysílání ČT. Jeho titulkovanou anglickou verzi distribuuje Akademie klasické hudby prostřednictvím svých komunikačních kanálů jako propagaci soutěže i festivalu v zahraničí.

Projekt byl určen především tuzemské kulturní veřejnosti (25+ SŠ, VŠ) a také zahraničním návštěvníkům hlavního města, kteří stále častěji míří v září do Prahy za provedením Dvořákových děl.

Festival tak buduje vztahy s mezinárodní veřejností, která sleduje dění na poli klasické hudby. Upevňuje si tím i pozici mezi předními evropskými hudebními festivaly.

Klub přátel Dvořákovy Prahy

Na podporu aktivit Akademie klasické hudby, konkrétně MHF Dvořákova Praha byl v roce 2014 založen klub přátel Dvořákovy Prahy, jehož členové formou finančního daru přispívají k realizaci programových záměrů festivalu. V roce 2020 byl program rozšířen o adresnou kategorii podpory koncertní řady „Pro budoucnost“, která dává příležitost nastupující interpretační generaci. Seznam dárců, kteří darovali příspěvek nad 10 tis. Kč je uveden v příloze 1 této účetní závěrky.

Mediální ohlasy / výstupy MHF Dvořákova Praha 2020

Dvořákova Praha 2020 – zahajovací koncert

Datum vydání: 4. 9. 2020

Zdroj: [Česká televize](#)

V přímém přenosu z pražského Rudolfinu zazní skladby Antonína Dvořáka Koncert pro violoncello a orchestr h moll, op. 104, B. 191 a Symfonie č. 9 e moll, op. 95, B. 178, „Z Nového světa“. Účinkují: V. Petr – violoncello, Česká filharmonie, Semjon Byčkov – dirigent. Režie A. Rezek

V přestávce: Kterak Dvořák v Česku k pomníku přišel

Violoncellový koncert h moll a Novosvětská symfonie jsou erbovní díla Antonína Dvořáka, která zároveň ohraničují jeho takřka tříletý pobyt v USA. Na jeho počátku stojí Novosvětská – první skladba, kterou Dvořák v Americe dokončil a nechal z ní vytrysknout opojení silnými podněty, které na něj v „novém světě“ zapůsobily. Duch písní Afroameričanů i původních obyvatel Ameriky vdechl novou atmosféru Dvořákovu kompozičnímu

mistrovství, které se projevilo v neobyčejně vyváženém spojení lyrických vln s přívaly nespoutané energie. Violoncellový koncert h moll je naopak dílem, kterým se Dvořák se svým pobytem v Americe loučil. Jakkoliv byl prvotní inspirací violoncellový koncert amerického skladatele Victora Herberta, Dvořák vytvořil osobité dílo naplněné pronikavou melancholií a steskem po rodině i blízkých lidech v Čechách. Violoncello využívá všech barev své barytonové polohy, aby vyzpívalo mužný smutek člověka, který při vší touze po domově neupadá do sentimentu ani pasivní rezignace.

Zahájení festivalu Dvořákova Praha se ujme Česká filharmonie se svým šéfdirigentem Semjonem Byčkovem a violoncellistou Václavem Petrem.

Violoncellista Václav Petr již v dětských letech získal řadu cen na mezinárodních hudebních soutěžích, mj. na Concertinu Praga, Interpretační soutěži Nadace Bohuslava Martinů, Prague Junior Note, Talents for Europe či na Mezinárodní violoncellové soutěži v rakouském Liezenu. Vystudoval pražskou HAMU a vzdělání si doplnil na Universitát der Künste v Berlíně. Rovněž absolvoval řadu mistrovských kurzů v Kronbergu, v Hamburku, ve Vaduzu a Baden-Badenu, zúčastnil se Evropské hudební akademie v Bonnu. Jako sólista vystupoval již od dvanácti let s významnými českými i zahraničními orchestry. Od roku 2013 je koncertním mistrem violoncellové sekce České filharmonie. Věnuje se i komorní hře: od roku 2009 je členem Klavírního kvarteta Josefa Suka, se kterým mj. získal první cenu v soutěži komorních souborů v italském Val Tidone, stejně jako v jedné z nejprestižnějších soutěží pro komorní soubory s klavírem Premio Trio di Trieste. Hraje na mistrovský nástroj z dílny Giovanni Battisty Guadagniniho z roku 1757.

135 minut

Česká filharmonie sklídila za Dvořáka dlouhé ovace vestoje

Datum vydání: 4. 9. 2020

Zdroj: Zpravodajství ČTK

Praha 4. září (ČTK) - Melancholický violoncellový koncert a energická Novosvětská symfonie dnes zahájily 13. ročník hudebního festivalu Dvořákova Praha. Obě tyto světově proslulé skladby vytvořil Antonín Dvořák při svém pobytu ve Spojených státech. Na publiku, jež zaplnilo Rudolfinum, bylo znát, že je po jarní koronavirové pauze na živou hudbu velice natěšené. České filharmonii, kterou řídil její šéfdirigent Semjon Byčkov, dlouze aplaudovalo vestoje.

Dnešní koncert provázela zpřísněná hygienická opatření. Všichni návštěvníci museli mít na rozdíl od hudebníků po celou dobu roušky. Pořadatelé také oddělili přístupy do přízemí a na balkon, čímž vytvořili dva různé sektory. Po úvodní státní hymně zazněl Koncert pro violoncello a orchestr h moll, v němž se sólového partu zdařile ujal člen orchestru Václav Petr. Jedno z nejniternějších Dvořákových děl zahrál na mistrovský nástroj pocházející z roku 1757, který má v zápůjčce ze soukromé sbírky.

Violoncellový koncert je dílem, jímž se Dvořák loučil se svým tříletým pobytem v USA a dokončil ho až po návratu do Čech v roce 1895. Skladatelovo rozhodnutí zkomponovat koncert pro violoncello bylo podle expertů na jeho tvorbu překvapivé. Tento nástroj prý totiž neuznával jako sólový a údajně o něm řekl, že "nahore hluhřá a dole brumlá". Změnit názor ho přiměl zážitek z vystoupení amerického skladatele a violoncellisty Victora Herberta. Do skladby Dvořák promítl mimo jiné stesk po svých dětech.

Novosvětská, kterou filharmonici zahráli po přestávce, je patrně nejpopulárnějším Dvořákovým dílem ve světě. Při tvorbě skladby ho silně ovlivnily dojmy z příjezdu do Spojených států a za nejsilnější inspirační zdroj lze považovat písně Afroameričanů. Skladatelova devátá a zároveň poslední symfonie se zrodila v New Yorku v roce 1893, tedy na vrcholu Dvořákových tvůrčích sil. Na sklonku téhož roku tam byla poprvé uvedena a její úspěch byl okamžitý a trvalý. Hlavní téma Larga zpopularnělo natolik, že vznikla celá řada jeho instrumentálních i vokálních úprav. Nejznámější z nich je aranžmá s názvem "Goin' Home".

Česká filharmonie je s Dvořákem neodmyslitelně spjatá, protože to byl právě slavný skladatel, kdo počátkem roku 1896 dirigoval první koncert tohoto tělesa, a to přímo v Rudolfinu. Od počátku existence festivalu Dvořákova Praha jsou filharmonici jeho rezidenčním orchestrem. Stejný program jako dnes zopakují v Rudolfinu i v sobotu.

Dvořákova Praha, Dvořákova síň, Dvořákova hudba

Datum vydání: 5. 9. 2020

Zdroj: klasikaplus.cz

Autor: Petr Veber

„Nezastírá, že Dvořák byl Evropan, ale i Čech, a že žil a tvořil ve stejné době jako Čajkovskij.“
„Chvílemi jako kdyby zněla symfonická báseň.“
„Podobnou interpretaci Violoncellového koncertu, lyrickou a jemnou, přesto znělou, jsme už dlouho neslyšeli.“

Festival Dvořákova Praha otevřela v pátek Česká filharmonie v Rudolfinu způsobem, který ani trochu nepřipomínal rutinu. Dvě nejznámější a nejoblíbenější koncertní díla ze skladatelova odkazu, Novosvětská a Koncert h moll, by ke snadnému odevzdání úkolu přitom mohla svádet. Semjon Byčkov však s partiturami dopodrobna pracoval a Václav Petr obdařil Violoncellový koncert mnoha neotřelými a krásnými hodnotami.

Před závorku se patří podotknout, že návštěva koncertu poznamenaného současnými hygienickými opatřeními, především nutností maskovat si obličej, není a nebude ani trochu normální a dá se snést jen s nadějí v co nejkratší přechodnost tohoto stavu. Uznání, že se festival přes všechna protivenství podařilo zorganizovat, radost z toho, že se vůbec lidé oproti jaru smějí takto scházet, a nakonec i potěšení ze slyšené hudby však přece jen musí při koncertě zvítězit. A Česká filharmonie se postarala o tak zajímavé provedení dvou nejoblíbenějších a celosvětově nejhranějších skladeb Antonína Dvořáka, že hudba podivné okolnosti přemohla.

Semjon Byčkov Dvořákovu hudbu vypráví. Vede a člení ji tak, že stále o něco jde, že tóny povídají, vzdychají. Je ve výkladu romantik a nezastírá, že Dvořák byl Evropan, ale i Čech, a že žil a tvořil ve stejné době jako Čajkovskij. Drobně vypracovává dynamiku i tempa, hudební tok je zvrásněný, ale ve větších celcích, nikoli přerývaně. Odděluje úseky, dává jednomu doznít a k těm dalším nechává orchestr nadechovat. Každý okamžik skladeb měl svůj kontext, význam a smysl. Chvílemi jako kdyby epičností šlo až o operu bez zpěvu, chvílemi a převážně jako kdyby zněla symfonická báseň. Škoda jen, že civilní pauzy mezi větami, a to i tam, kde se někdy pokračuje velmi záhy dál, nechávaly opadnout získanou atmosféru.

Václav Petr vstoupil do Koncertu h moll velmi, velmi pomalu a tiše, často takové polohy nacházel i v jeho průběhu a podobně ho také uzavřel. Jeho přístup je básnivý, neokázalý, zpěvný, tichý, měkký a klidný. Mimořádně ztišený byl i orchestr, krásná byla sóla dechových nástrojů nebo společná pasáž sólisty a koncertního mistra ve třetí větě. Skladba má před koncem dlouhé písňové intermezzo, jak známo, jde o vzpomínku na Josefinu, první lásku, ženu, která právě zemřela. Podařilo se ji tentokrát ztvárnit mimořádně působivě. A sólista se pak nádherně vyvaroval mnohdy zbytečně rapsodického zesilování svého vstupu do posledních taktů. Podobnou interpretaci Dvořákova Violoncellového koncertu, lyrickou a jemnou, přesto znělou, jsme už dlouho neslyšeli. Novosvětská symfonie přinesla radu kouzelných výjevů, nezněla prázdně ani okázale, byla obsažná ryze hudebními prostředky, byla pozorně a nenahodile tvarovaná, stále nová a proměnlivá, byla hravá, zahraná s radostí a mistrovstvím. Pro Largo se sólem anglického rohu našel šéfdirigent trochu rychlejší tempo, pro další části a jiná místa naopak někdy neotřelá zpomalení. Zvýraznil lyrické zastavení před koncem závěrečné věty, skladatelem dobře načasované, v něčem podobné řešení Koncertu h moll, ale třeba také Smetanovu Blaníku ... Bylo znát, že dirigent připravil provedení poctivě a s pokorou, že kontakty s českou hudbou nebere na lehkou váhu.

Zahájit festival Dvořákova Praha, navíc ve Dvořákově síni, jinak než Dvořákovou hudbou nelze. Nebezpečí, že vstupní program obsahující dvě notoricky známé skladby bude jen formálním holdem géniovi, pouhou společenskou záležitostí a v nejhorším případě i nikterak podnětným opakovaným zážitkem ze stokrát slyšeného, nemělo naštěstí šanci. Způsob, jakým filharmonici s Václavem Petrem a Semjonem Byčkovem hudbu přečetli a prožili a předali, ale právě jen a jen takový způsob, dává opětovnému uvedení osvědčených repertoárových stálic plný a naprostý smysl.

Začal hudební festival Dvořákova Praha

Datum vydání: 5. 9. 2020

Zdroj: [novinky.cz](https://www.novinky.cz)

Novinky.cz

Novosvětskou symfonií a violoncellovým koncertem h moll Antonína Dvořáka zahájila včera Česká filharmonie pod taktovkou svého šéfdirigenta Semjona Byčkova v pražském Rudolfinu 13. ročník mezinárodního hudebního festivalu Dvořákova Praha.

Tato Dvořákova slavná díla jsou úzce spjata s jeho pobytem v Americe. Novosvětská byla první skladbou, kterou v Americe dokončil. Violoncellový koncert spadá do posledního roku pobytu. Mottem letošního festivalu je „Češi hrají (nejen) Čechům“. Vzhledem ke koronavirové pandemii se totiž role interpretů ujmou s výjimkou petrohradského rodáka Byčkova výhradně čeští umělci. Například jedni z nejúspěšnějších českých klavíristů Ivo Kahánek a Lukáš Vondráček, houslista Josef Špaček, violista Pavel Nikl nebo Václav Luks s Collegiem 1704 a Collegiem Vocale 1704.

I přes některé změny zachována zůstává hlavní dramaturgická linka s mimořádným důrazem

na hudbu Antonína Dvořáka.

Koncerty, které potrvají do 20. září, doprovázejí zvýšená hygienická opatření. Návštěvníci musí mít roušky a Dvořákova síň v Rudolfinu bude rozdělená na sektory – do přízemí a na balkon se bude vcházet oddělenými vchody. V prostorách Rudolfinu bude nutné mít nasazenou roušku.

Kahánek nechal Dvořákův klavír vyprávět i zpívat

Datum vydání: 8. 9. 2020

Zdroj: Právo

Autor: Radmila Hrdinová

Kahánek nechal Dvořákův klavír vyprávět i zpívat

Radmila Hrdinová
Dvořákova cykly skladeb pro sólový klavír představil 6. září v pražském Rudolfinu na festivalu Dvořákova Praha klavírista Ivo Kahánek. V jeho podání zazněly Poetické nálady, Silhouety a Suita A dur.

Dvořákova cykly skladeb pro sólový klavír představil 6. září v pražském Rudolfinu na festivalu Dvořákova Praha klavírista Ivo Kahánek. V jeho podání zazněly Poetické nálady, Silhouety a Suita A dur.

Dvořákovy cykly skladeb pro sólový klavír představil 6. září v pražském Rudolfinu na festivalu Dvořákova Praha klavírista Ivo Kahánek. V jeho podání zazněly Poetické nálady, Silhouety a Suita A dur.

Slyšet tyto cykly krátkých skladeb jako celek je možné jen výjimečně. Z prvních dvou znějí koncertně jen jednotlivé části, Suita A dur se hraje ve Dvořákově orchestrální úpravě.

Poetické nálady prezentují Dvořáka jako programního skladatele. Hrát tyto skladby znamená vystihnout jejich náladu danou názvy jako Na starém hradě, Jarní, Na táčkách či Furiant. Kahánek je hrál s prostotou a citlivým pochopením pro jejich naladění, zbytečně je neromantizoval ani nedramatizoval, nechal jejich příběhy vyprávět ryze hudebním jazykem. Zaujal už vstupní Noční cestou s široce vyklenutými melodickými plochami a něžnou dynamikou. Smysl pro vnímání celku osvědčil v kontrastu hravého Reje skřítků s klidně rozezpívanou Serenádou, krásně vygradoval obě závěrečné skladby U mohyly a Na Svaté hoře, zvláště té poslední vtiskl náladu venkovského procesí s písněmi i zaznívajícími zvony.

Ve Suitě A dur rozezněl klavír v celé jeho zvukové i barevné škále a dokázal, že i původní klavírní verze této Dvořákovy vrcholné skladby má své koncertní opodstatnění. Silhouety jsou plodem skladatelova mladického zrání a svým charakterem odpovídají klavírním produkcím v měšťánských salonech Dvořákovy doby. To však nic nemění na jejich interpretační náročnosti. Kahánek je zahrál brilantně, dokázal zaujmout posluchače i na velmi malé ploše stručné miniatury.

Nebyl to recitál, na němž by klavírista efektně předváděl všechny své hráčské kvality, ale služba Dvořákovu opomíjenému dílu. Ze strany Kahánka však provedená s poctivostí, pokorou a také nepřeslechnutelnou muzikantskou radostí. Ve Dvořákově klavírním díle se představí spolu s mladší generací interpretů i na koncertním klavírním maratonu 19. září.

Dvořák Collection. Sváteční recitál Ivo Kahánka

Datum vydání: 7. 9. 2020

Zdroj: klasikaplus.cz

Autor: Petr Veber

„Přicházel stále s něčím novým, a přitom to byl pořád Dvořák, třeba i neznámý, ale současně důvěrně známý.“

„Byl při výběru výrazových prostředků decentní, ale důsledný.“

„Že Dvořákovy klavírní skladby vesměs nepatří k tomu úplně nejvyššímu stupni perlivé obtížnosti, ukázaly mimoděk až přídávky.“ Ivo Kahánek přispěl do programu festivalu Dvořákova Praha svátečním, pozoruhodně monotematickým a vzácně vyrovnaným recitálem. Hrál v Rudolfinu v neděli večer jen Dvořáka, a to ne nějaký líbivý výběr, ale v rámci souborného festivalového projektu Dvořák Collection Suitu A dur a dva kompletní cykly, takto úplné a vcelku slýchané málokdy.

První polovina večera na festivalu Dvořákova Praha, bezmála hodina čistého času, připadla na Poetické nálady. Třináct hudebních obrázků sahá charakterem od ryze romantických námětů po ohlasy na taneční formy, od Noční cesty a Reje skřítků přes Bakchanale a Furianta po Serenádu, od Selské balady přes Vzpomínání po výjevy Z mohyly a Na Svaté hoře. Ivo Kahánek nelehký úkol – to znamená vyprofilovat jedinečně každý kousek, udržet pozornost a celkově potěšit – zvládl skvěle. Přinesl publiku intimní, zajímavou, formami a naladěním různorodou, a přece stylem jednotnou hudbu, po svém odrážející skladatelovo mistrovství. Kvality Dvořákovy hudby jsme zvyklí vnímat především přes orchestrální stylizaci, to znamená užívat si jeho invenci nejen melodicko-rytmickou, ale neoddělitelně spojenou také s instrumentací. Prostředky sólového klavíru jsou co do šíře menší, ale do detailů a hloubky téměř bezedné.

A právě to umí Ivo Kahánek vyhmátnout a předávat dokonale. Nechával hudbu meditovat i tančit, byl při výběru výrazových prostředků decentní, ale důsledný, okázalost mírnil a poetičnost podporoval. Krásně mu vycházelo plastické odstínování polyfonie, hrál nesmírně zřetelně. Přicházel stále s něčím novým, a přitom to byl pořád Dvořák, třeba i neznámý, ale současně důvěrně známý.

Klavíristův přístup, naprosto neokázalý, vizuálně přitahující k rukám, ne k pažím a celému tělu, bezchybně propracovaný, vnitřně bohatý, muzikální, se obdobně projevil i u ranějšího cyklu Silhouety. Má dvanáct částí, ale kratších, univerzálnějších, dychtivějších i salonnějších, končících často rychle a úsečně. Nejsou tak vyhraněné, vzdorují zapamatování na první poslech.

Mezi oběma cykly, jejichž uvedení bylo nenápadnou, ale velikou událostí, zahrál Ivo Kahánek Dvořákovu Suitu A dur. Kontrastně, v nádherných dynamikách, hodně líbezně, ale i s americkými synkopami, kouzelně a stylově, nicméně na některých místech přece jen o maličko věcněji, než někdy vyznívá její známější orchestrální podoba. Ti nejlepší dirigenti prostě dostanou výrazově, zejména agogicky a za pomoci barev a charakteristiky hry konkrétních nástrojů, zrovna z této hudby ještě o něco víc.

Že Dvořákovy klavírní skladby vesměs nepatří k tomu úplně nejvyššímu stupni perlivé obtížnosti, ukázaly mimoděk až přídavky. Janáček navázal logicky, však spolu oba muzikantští přátelé mimo jiné putovali v sedmdesátých letech pěšky po Čechách. Cyklus Po zarostlém chodníčku vznikl sice až počátkem dvacátého století, ale vedle vzrušených překotných sčasovek obsahuje i velmi poetické nálady, skoro jako ty od Dvořáka. Ale Chopin, nejdřív Etuda cis moll z opusu 10 a pak Fantazie Impromptu cis moll op. 66, definitivně jako odlišný protějšek připomněl, že kouzlo Dvořákovy klavírní hudby nespočívá v bravurní stylizaci, ale že primárně vychází od srdce.

To všechno je po Kahánkově výživném dvouhodinovém koncertu zase o něco jasnější. Ak tomu i fakt, že vývoj nezastavíš: elektronické noty, téměř vodorovně na klavíru položený tablet, nesoustřeďují pozornost na to, jestli sólista hraje z paměti, nebo ne. Ono to ani není moc poznat. A eliminují profesi obraceče. Stačí nožní přepínač u levého pedálu. Právě na něm se pomyslně lomí rozdíl mezi generacemi.

Ivo Kahánek začal psát novou kapitolu dvořákovské interpretace

Datum vydání: 8. 9. 2020

Zdroj: casopisharmonie.cz

Autor: Věroslav Němec

Dvořákovy klavírní skladby se objevují na koncertních pódii jen velmi zřídka. Nikdo jim sice neupírá hudební hodnoty, ale klavíristé je všeobecně považují za „neklavírní“. Letošní ročník festivalu Dvořákova Praha nabízí ovšem ctitelům Dvořákovy hudby něco naprosto nevídaného a neslýchaného: kompletní provedení všech Mistrových skladeb pro sólový klavír a pro klavír na čtyři ruce.

Hned na první večer (Rudolfinum, 6. 9. 2020) této jedinečné koncertní řady nasadili pořadatelé recitál, který určitě patřil k největším magnetům celého festivalu. Ivo Kahánek na něm přednesl tři z nejznámějších Dvořákových klavírních cyklů: v první půli večera Poetické nálady op. 85, ve druhé půli Suitu A dur op. 98 a Silhouety op. 8. Kahánek se už dávno etabloval mezi světovou pianistickou špičku, což mimo jiné potvrdila i řada prestižních ocenění (korunovaná BBC Music

Magazine Award 2020), jež získal za svou loňskou nahrávku Dvořákova Klavírního koncertu g moll op. 33 a Martinů Inkantací s Bamberckými symfoniky a dirigentem Jakubem Hrůšou.

Ze všech tří cyklů, které zařadil Kahánek do svého festivalového programu, se hrávají většinou jen jednotlivá čísla. Výjimkou je pouze Suita A dur, kterou tu a tam zařadí některý pianista na svůj recitál jako celek. Od kompletního uvedení Poetických nálad určitě odrazuje interprety také skutečnost, že celý cyklus sám o sobě trvá téměř hodinu. Dvořák zjevně vnímal klavírní tvorbu značně „orchestrálně“ (Suitu A dur dokonce později zinstrumentoval) a je dost pravděpodobné, že je to jeden z hlavních důvodů, proč ji klavíristé považují za „neklavírní“. Ivo Kahánek ovšem učinil z oné „orchestrálnosti“ přednost: jeho Dvořák doslova hýřil barvami. To, co jsme slyšeli ten večer v Rudolfinu, nebyla „jen“ hudba, ale úchvatné barevné obrazy. A těch barev – jednou křehce snových, jindy zas hutných a šťavnatých – v nich bylo tolik, že by na ně nestačil ani ten největší symfonický orchestr. Vedle nespočtu rafinovaných úhozových nuancí hrála viditelně v oné hudební barevnosti významnou úlohu i klavíristova nápaditá práce s pedálem. Dalším výrazným rysem Kahánkovy hry je úžasná kantabilita. Pianistovi jeho nástroj pod prsty doslova zpívá, nezřídka skutečně jako lidský hlas, a Dvořákovy překrásné melodické nápady, jichž je ve všech třech dílech bezpočet, jako by pod Kahánkovými prsty začínaly žít svým vlastním „rozezpívaným“ životem. Při vši té zvukové nádheře zněl Kahánkův Dvořák naprosto přehledně, transparentně, přirozeně a jaksi samozřejmě, jako by žádný jiný výklad těchto děl ani nebyl možný. Ke cti festivalových posluchačů budiž řečeno, že vycítili jedinečnost tohoto večera a po doznění poledních tónů Silhouet spontánně povstali ke standing ovation. Jako první přídavek přednesl Kahánek Janáčkovu drobnost Naše večery z cyklu Po zarostlém chodníčku. Její začátek překvapivě působil dojmem, že by klidně mohl být od Dvořáka – a teprve dodatečně jsem si uvědomil, jak nápadně se její první takty podobají začátku čtvrté věty Dvořákovy Suity A dur. Poté Kahánek zahrál ještě dvě skladby Chopinovy: čtvrtou etudu z opusu 10 a Fantazii-impromptu cis moll op. posth. 66, obě se strhující brilancí. A ve střední části Fantazie-impromptu pianista ještě naposledy okouznil publikum svou nenapodobitelnou kantilénou.

Není pochyb, že Ivo Kahánek začal tento večer psát novou kapitolu v interpretaci Dvořákových klavírních skladeb. A jeho festivalový recitál bude pro mě patřit k těm, na které se nezapomíná.

Kahánek na Dvořákově Praze: Důkaz, že hudebníci i posluchači lační po koncertování

Datum vydání: 8. 9. 2020

Zdroj: aktualne.cz

Autor: Dita Hradecká

Celovečerní recitál z klavírního díla Antonína Dvořáka nabídl jemu věnovaný festival. Řeklo by se, že na nejhranějším a nejproslulejším českém skladateli není moc co objevovat. Ale Dvořákova Praha každý rok vykutá nějakou raritu, jako vloni první verzi opery Král a uhlíř, nebo skladatelovu tvorbu dílo nasvítí z nového úhlu.

Kvalitu objevnosti měl v pražském Rudolfinu i nedělní recitál pianisty Iva Kahánka. Ten má v jednačtyřiceti letech už mezinárodní renomé a zároveň se pouští do projektů, které nezaručují okamžité ovace ani popularitu – před časem nahrál kompletní dílo moderního skladatele Viktora Kalabise.

Ke slávě by vzhledem ke Kahánkově talentu mohla vést snazší cesta; tou ale nebyl ani nedělní recitál.

Klavírní dílo je nejméně známá část bohatého odkazu Antonína Dvořáka. Ne že by se nehrálo vůbec, třeba klavírní koncert už pomalu začíná být vnímán jako jeden z monumentů klavírní literatury 19. století, a na tom má velkou zásluhu právě Ivo Kahánek. Za nahrávku této kompozice, pořízenou s dirigentem Jakubem Hrušou, letos získal cenu BBC Music Award.

Sólové skladby však aby jeden na světových pódii pohledal - a nahrávek je také poskrovnu.

Kahánek koncert zahájil cyklem Poetické nálady. Málokdo si troufne naplnit Dvořákovu přání, aby se všech 13 částí hrálo vcelku: trvají 50 minut a nejen tím představují náročný úkol.

Skladatel své poetické představy tlumočí pomocí často jednoduchých, občas sentimentálních melodií. Pod nimi se toho ale ve středních hlasech děje tolik, že klavírista má plné ruce práce.

Některé kusy bravurou připomínají koncertní etudy - o efekt na publikum ovšem Dvořákovi nešlo. Zdá se, že důležitá pro něj byla atmosféra, barvy jednotlivých částí. Každá zvlášť mohou být tyto kompozice milými koncertními přídávky. V Kahánkově podání se z nich stal smysluplný celek plný vnitřního napětí.

Na pianistovi byla znát koncentrace a sebekontrola, nesnažil se skladby naservírovat, aby oslnil – před partiturou měl zjevný respekt.

Čím více večer pokročil, tím svobodněji se Kahánek rozehrával. Dva další cykly - Suitu A dur a Silhouety - naplnil spontánností a vřelostí. Měkkým úhazem modelovanou kantilénou střídala energie hraničící až s démoničností. Pianistův projev se dá nazvat romantickým: nebojí se velkých emocí, tuto rozevlátost však přirozeně koriguje vkusem.

Vkusné bylo i aranžmá Dvořákovy síně Rudolfiny, zaplněné na maximální povolenou kapacitu, tedy z poloviny. Decentní barevné svícení na pozadí a květinové aranžmá vyvažující ohromnou hmotu nástroje na pódiu znamenají potěšitelný fakt, že se někdo zamyslel nad vizuální složkou většinou hlavně akustického zážitku.

Atmosféra večera nenechala na pochybách, že obě strany po živé hudbě přímo lační. Pianista se ke třem přídávům nemusel nechat prosit. Překvapivě nevybral Dvořáka. Lakoničnost a jadrnost Janáčkovy skladby Naše večery z klavírního cyklu Po zarostlém chodníčku a bolestný sentiment Fantaisie impromptu cis moll op. 66 od Fryderyka Chopina znamenají naprosté protipóly. Jen bohatá interpretační osobnost je dokáže podat s takovou integritou, vášní a přesvědčivostí jako Ivo Kahánek.

I čestná prohra s Beethovenem může být zážitek

Datum vydání: 8. 9. 2020

Zdroj: casopisharmonie.cz

Autor: Jindřich Bálek

Václav Luks se svými soubory Collegium 1704 a Collegium vocale 1704 nastudovali Missu solemnis Ludwiga van Beethovena. Pravděpodobně nejnáročnější Beethovenova skladba vůbec zazněla v roce beethovenovského jubilea v pondělí 7. 10. na festivalu Dvořákova Praha. Objevila se ve zvukové podobě, v níž ji asi znovu jen tak neuslyšíme, a v pokorném pečlivém nastudování. Patří ke skladbám, u kterých se snad nikdy nestane, aby všechno vyznělo dokonale, i pro nejlepší světové interprety je na hranici sil a pro publikum zrovna tak. Nejenom zpěváci, kteří tradičně proklínají její nezpěvnost, ale i publikum může mít pocit, že přes vynaloženou námahu se nedostavil tak silný zážitek, na jaký býváme zvyklí. Ale je důležité si občas připustit, že prostě existují díla, která žádají výrazně větší koncentrovanost a v současném způsobu práce a stylu fungování na ně prostě nemáme. Nebo alespoň ne v jejich celistvosti.

„Existují provedení, která drží nad vodou orchestr, tentokrát to byl především sbor.“ Missa solemnis je tedy dílo ve všech ohledech nevďěčné a náročné – Beethovenova touha jít po myšlence a neřešit, jestli to vůbec půjde zazpívat, je v dějinách hudby pověstná. A každému trvá dlouhý čas, pokud si ho tedy vůbec najde, než se z objektivně „velkého díla“ nezpochybnitelného velikána stane dílo, ke kterému má osobní a vřelý vztah. Hudba neustále jde dopředu, všechno souvisí se vším a jedno zajímavé i komplikované místo okamžitě střídá jiné. Navíc to není jen hudba, ale objevitelský filosofující výklad mnohokrát zhudebněného textu.

Existují provedení, která drží nad vodou orchestr, tentokrát to byl především sbor. Collegium vocale 1704 i ve dvacetičlenném obsazení podalo komplikovaný part opravdu úctyhodně s desítkami krásných míst. Orchester dobových nástrojů hlasy nezakrývá, činí z nich naopak hlavní nosnou linku. Beethoven jde nekompromisně po obsahu textu a sboru se dařilo výrazově modelovat jeden výjev za druhým, působivě střídat radost a kajícnost v Gloria i velmi koncentrované výjevy z evangelia v Credo. Nevím, jestli je možné docílit skutečné mystické atmosféry a pianissima, jak by si to žádalo Incarnatus, pokud zpívá jen pět zpěváků v hlase. Daleko působivěji pak vyznělo Sepultus est – a velmi pěkně i komplikovaná závěrečná fuga Et vitam venturi saeculi amen, a stejně tak i v závěrečná fuga v Gloria.

Vzpomínal jsem během koncertu, kterak i Jiří Bělohlávek při provedení s PKF dovedně utopil všechny sólisty ve zvuku orchestru a sboru. A ani tady nebyli sólisté výraznou dominantou – Simona Šaturová ovšem zazpívala i tak náročné pasáže jako Amen v Credo s intonační jistotou a štíhlým krásným tónem. Václava Krejčí Housková často zaujala technickou jistotou i barvou hlasu. Oba mužské hlasy, Jaroslav Březina a Jan Šťáva, obstály v Kyrie, ale pak se často v předivu všech ostatních většinou ztráceli. Bylo také sympatické, že Václav Luks přesto udržel provedení v soustředěném klidu a držel se spíše pomalejších temp, snad s výjimkou zbytečně rychlého Christe eleison a částí Quoniam. Těžko říci, čím je to dáno, ale u neméně komplikovaného orchestrálního partu jakoby tentokrát chyběl Collegiu 1704 nosnější homogenní zvuk. Kompozice je opět nemilosrdná častým střídáním tempa, velmi krátkými a přitom exponovanými sóly dechů, neustálými proměnami harmonie i rytmu. Představoval bych si znělejší houslové sólo v Sanctus, plnější harmonie dechových nástrojů, někde i větší expresivitu. Romantizující, ale také mrazivé a mystické momenty závěrečných dvou částí tak zůstaly jen naznačeny. Ve třech úvodních částech ale řada křehkých míst vyšla pozounům, flétnám, hobojům a nakonec i lesním rohům.

„Jsme neustále naprogramováni na to mít úspěch, ale čestná prohra s touhle Missou solemnis není žádnou ostudou.“

Nezkoumal jsem, kteří hráči hráli toto dílo poprvé, dost možná většina z nich, ale neumím si představit, že se tohle dílo dá se vším všudy zvládnout jako jednorázový projekt. Pokora, s jakou všichni k dílu přistoupili, mě ovšem smiřuje se vším, co by po dalších dvou týdnech zkoušek vyznělo ještě úplně jinak a lépe. Komorní provedení, které Václav Luks dirigoval s taktovkou, aby mohl opravdu precizně ukazovat a vést ansámbl, vyznělo intimně, meditativně a velmi lidsky. To se u provedení s velkými zavedenými orchestry a sbory povede málokdy. Nemusí to tak vnímat všichni, zejména když jsme neustále naprogramováni na to mít úspěch, ale čestná prohra s touhle Missou solemnis není žádnou ostudou.

Collegium 1704 s Beethovenem, až v roce 1824

Datum vydání: 8. 9. 2020

Zdroj: klasikaplus.cz

Autor: Petr Veber

„Kompozice zazněla oduševněle, krásně, vypracovaně, v čistém a zřetelném zvuku, v docela cudném, ale přesto dostatečně silném výrazu.“

„Provedení dsahovalo krásných, téměř dokonalých momentů.“

„Pro skutečné dořeknutí všeho, katarzi a odevzdané spočinutí by bylo potřeba při ukončování Agnus Dei nějakého většího kouzla.“

Beethovenovo výročí nemohla Dvořákova Praha připomenout lépe a hodnotněji než uvedením Missy solemnis, a to v jedinečném a novém nastudování Václava Lukse. Pondělní večer v Rudolfinu budil právem očekávání. Collegium 1704 se do devatenáctého století za hudbou nevydává ze svých obvyklých starších souřadnic moc často. Kupodivu ale nebyla Dvořákova síň zcela

plná. Divná doba. Za normální situace by zájem určitě odpovídal charakteru prvořadé události.

Beethovenovu Missu solemnis Dvořákova Praha prezentovala pro tento večer v tištěném programu jako dílo, které vyžaduje „velký symfonický orchestr, varhany, smíšený sbor a čtyři vokální sólisty“. Ani slovo o tom, že tentokrát jde o něco úplně jiného než obvykle, že totiž Václav Luks přijal výzvu a uchopil partituru se svými soubory Collegium 1704 a Collegium Vocale 1704 pro tuto příležitost jinak, než odpovídá „střednímu proud“: z pozice historicky poučené interpretace. Tedy s vyhraněným postojem a názorem, se specializovanou výbavou přístupů a prostředků a s orchestrem dobových nástrojů sice větším, než bývá jeho soubor pro barokní projekty, ale menším než „symfonickým“. A s nepříliš velkým sborem. Jde o alternativu, která je u barokní hudby i v našich končinách už delší dobu převažujícím proudem, ale u vídeňských klasiků či dokonce romantiků zdaleka ne.

Že nepadlo v program ani slovo o tom, jak přečetl Václav Luks partituru, jaké případně studoval relevantní prameny a co všechno dobového do svého výkladu promítl, je škoda. Patrně neměl v úmyslu provést skladbu co nejvíc podobně tomu, jak ji dávají symfoničtí dirigenti, to znamená hymnicky a s momenty ukazujícími už k romantismu. Určitě spíše naopak. Přijal podnět, aby se ujal se svými soubory Beethovenova veleddila místo Johna Eliota Gardinera, který se měl podle plánů, zveřejněných dlouho před pandemií, zastavit v české metropoli se svým Orchestrem revolučním a romantickým, specializovaným na dobově poučenou interpretaci hudby 19. století. Václav Luks zvládl příležitost víc než se ctí, pětasedmdesátiminutová kompozice zazněla oduševněle, krásně, vypracovaně, v čistém a zřetelném zvuku, v docela cudném, ale přesto dostatečně silném výrazu, bez vrstev posunujících ji někdy jindy k až vesmírné mystické velkoleposti a hloubce. Beethovenovo dílo se jí dotýká, ale může to vyplynout samo; v interpretaci odkazující k historické provozovací praxi se ostatně přehánění tímto směrem nedá moc čekat. A není ani nutné.

Skladba má své krásy, které se postupně skutečně vylupovaly. Velkou měrou i díky sólistům, jimiž byli Simona Šaturová, Václava Krejčí Housková, Jaroslav Březina a Jan Štáva.

Sopranistka oblažovala průzračnými tóny, které se kultivovaně nesly nad ostatními, mezzosopranistka přispívala mimořádně podmanivou barvou hlasu, basista doplňoval obraz civilním výrazem. Tenorista exceloval v jemném artikulování tónů v nízkých dynamikách, kouzelně se přimyká k ostatním. Provedení dosahovalo krásných, téměř dokonalých momentů, ať už se týká výrazně modelované dynamiky i tempa a jejích náhlých proměn v částech Kyrie a Gloria, mimořádně ztišeného vstupu hlubokých smyčců do Sanctus, až epického přednesu v Credo, přesného spouštění společných nástupů orchestrálních skupin nebo mnoha emotivních míst ve sboru. Byli jsme svědky pozorných pian, vzorově sladěných sólistů, charakteristického zvuku dobových dechových nástrojů, přesvědčivých tempových gradací, řady nuancí. Ale byli jsme i svědky rušivě váhavého houslového sóla v Benedictus a párkrát nesrovnaných primů, míst, kde by byla potřeba o něco víc sborového zvuku, pár jakoby v koncepci nevyjasněných a neusazených míst a v závěru ne zcela přesvědčivého načasování: pro skutečné dořeknutí všeho, katarzi a odevzdané spočinutí by bylo potřeba při ukončování Agnus Dei nějakého většího kouzla, které pro tentokrát ještě nebylo nalezeno.

Missa solemnis je všechno jiné než jen pouhé tuctové zhudebnění mešního ordinária. Je podmanivá, niterná, ale také náročná, choulostivá. Beethoven ji psal pro slavnost intronizace olomouckého arcibiskupa, kterým se stal v roce 1821 Rudolf Habsburský, císařův syn, skladatelův talentovaný žák ve hře na klavír. Dílo, jak známo, však nestihl dopsat. Zaznělo v částech až později, roku 1824, v Petrohradu a pak i ve Vídni, v roce 1830 zřejmě vůbec poprvé kompletně ve Varnsdorfu. Kdo ví, jestli by nakonec v Olomouci takovou mši při slavnosti uvedli, i kdyby byla už hotová... Je délkou a typem zhudebnění neortodoxní, nekonvenční, neobvyklá. Vizionářská, pokud se týká jejího chápání jako duchovního koncertního díla se silným uměleckým poselstvím, přesahujícím rámec církve a kostela. Díla, které vypráví, které posiluje pocit dotyku s hudební krásou, které ukazuje k nekonečnu. Václav Luks tohle všechno v očištěné, střízlivější podobě, bez zbytečných napětí a usilovných kontrastů, bez velikašství naplnil. Připravil festivalový projekt hodný toho označení. Určitě bychom jednou rádi měli k dispozici i jeho nahrávku Beethovenovy Missy solemnis. Pro tu by však přece jen bylo oproti tomuto večeru ještě potřeba některé věci dotáhnout.

MHF Dvořákova Praha od čtvrtka do soboty: Symfonický i komorní koncert a Concertino Praga

Datum vydání: 9. 9. 2020

Zdroj: klasikaplus.cz

Autor: klasikaplus.cz

Řada dalších hudebních setkání MHF Dvořákova Praha pokračuje zítra od 20 hodin ve Dvořákově síni Rudolfiny. Hrát bude domovská Česká filharmonie pod taktovkou Jakuba Hrůši. V úvodu zazní Čtvrtý klavírní koncert G dur, op. 58 Ludwiga van Beethovena a sólového partu se ujme Martin Kasík. Vrcholem večera pak bude Symfonie č. 1 E dur, op. 14 Josefa Suka.

„I když letošní festival Dvořákova Praha probíhá pod heslem „Češi hrají (nejen) Čechům“, vystoupí na něm čtvrtý nejvíce vytížený dirigent světa, kterého ve svém žebříčku uvádí renomovaný server Bachtrack. Kritériem pro určení pořadí na tomto žebříčku je počet vystoupení na prestižních pódii v roce 2019,“ doplňuje profil

dirigenta, který na festivalu vystoupí ještě 14. září, pořadatelé.

V pátek od 20 hodin v Rudolfinu vystoupí opět mladí, avšak již renomovaní umělci. Na začátku komorního koncertu v jejich podání zazní Beethovenovo Smyčcové trio G dur, op. 9, č. 1, dále pak Schnittkeho Smyčcové trio a v závěrečné skladbě, Druhém klavírním kvartetu Antonína Dvořáka Es dur, se protagonisté večera, houslisté Josef Špaček a Jakub Fišer (ten tentokrát bude hrát na violu), violoncellista Tomáš Jamník a klavírista Lukáš Vondráček, spojí.

Concertino Praga letos zahajuje novou éru, v níž do tradiční soutěže Českého rozhlasu vstupuje jako partner Akademie klasické hudby. Dvořákova Praha letos na svojí Talent Stage představí účastníky soutěže, kteří se umístili na 5.–8. místě, a to opět ve Dvořákově síni Rudolfiny, v sobotu od 14 hodin. V dílech Josepha Haydna, Jacquese Iberty a Ludwiga van Beethovena vystoupí italský hobojskář Carlo Cesaraccio, u nás již známý německý rodák s maďarskými kořeny, saxofonista Márton Búreg a bulharský klavírista Ivaylo Vassilev. „Mezi umělci měla původně na Talent Stage vystoupit také ruská flétnistka Lukerya Mishneva s Blodkovým Koncertem pro flétnu D dur, která je rovněž držitelkou čestného uznání 2. stupně v rámci letošního ročníku Concertino Praga. Z důvodu protiepidemických vládních opatření však byl přístup ruských občanů do ČR omezen a organizátorům soutěže se bohužel v případě slečny Mishnevy nepodařilo vyjednat vládní výjimku, jež by vstup této talentované flétnistky do ČR umožnila,“ vysvětlují organizátoři soutěže.

Sobotní finálové kolo soutěže Concertino Praga (začíná v 17 hodin) letos poprvé získá napínavou atmosféru bezprostředního soutěžení. Čtyři mladí finalisté, vybraní na základě nahrávek, budou muset obstát nejen před publikem, ale také před porotou sestavenou z prvotřídních hudebníků. Budou mezi nimi klavírista Lukáš Vondráček, dirigent Jakub Hrůša, houslista Václav Hudeček a další. Griegův Klavírní koncert a moll, op. 16 zahraje mladý Jan Schulmeister z České republiky, houslové sólo v Koncertu č. 1 D dur, op. 19 Sergeje Prokofjeva přednese další Čech, Daniel Matejčka, Arut'unjanův Koncert pro trubku a orchestr As dur bude zkouškou pro moskevského rodáka Aleksandra Rubleva a sóla v Lisztově Klavírním koncertu č. 1 Es dur, S. 124, se ujme další finalista z Ruska, Vsevolod Zavidov. Soutěžící doprovodí Symfonický orchestr Českého rozhlasu, který povede dirigent Jiří Rožeh.

Když někdo umí hrát a vzájemně si naslouchat...

Datum vydání: 10. 9. 2020

Zdroj: klasikaplus.cz

Autor: Alena Sojková

„Lukáš Vondráček se v Praze ukázal nejen jako fenomenální klavírista, kterému se pod rukama stává z klavíru celý orchestr, ale i jako pozorný a citlivý komorní partner. „Celou skladbou jako by prosakovala – vedle již zmíněné stylovosti – jakási jemná energie, která propojila hráče s publikem.“

„Kvarteto Špaček – Nikl – Jamník – Vondráček vyniká skvělou tónovou kulturou, nezaměnitelným osobním rukopisem, vnímavostí a vzájemnou ohleduplností.“

Na prvním koncertě komorní řady Dvořákovy Prahy se potvrdila známá skutečnost, že i muzikanti, kteří spolu nehrají pravidelně v určitém komorním souboru, přimrazí při společném vystoupení publikum do sedadel. Stalo se tak i ve středu 9. září v pražském Rudolfinu a protagonisty byli klavírista Lukáš Vondráček, houslista Josef Špaček, violista Pavel Nikl a violoncellista Tomáš Jamník.

Dramaturgie zvolila ranější skladby Ludwiga van Beethovena, Ernsta von Dohnányiho a Antonína Dvořáka. První půle programu byla věnována smyčcovým triím, teprve po přestávce došlo na klavírní kvartet. A nebylo to vůbec špatné řešení. Na počátku si mohli posluchači vychutnat kultivovanou (sou)hru plnou jemných fines v technice i dynamice pánů Špačka, Nikla a Jamníka, v druhé půli večera pak i umění Lukáše Vondráčka, který se po delší době v Praze ukázal nejen jako fenomenální klavírista, jemuž se pod rukama stává z klavíru celý orchestr, ale i jako pozorný a citlivý komorní partner.

Smyčcové trio c moll, op. 9, č. 3 Ludwiga van Beethovena je napsané v tónině, která je příznačná pro skladatelovy závažné práce: některé z klavírních sonát včetně Patetické, Osudovou symfonii a Eroicu. Čtyřvětou skladbu uvozuje melodicky neodbytný motiv, který postupně přebírají všichni hráči. Každý z nich posluchače uhranul po svém, byla to prodlužovaná radost – jednak z krásného hudebního nápadu, jednak ze stylově vytržebené, zaujaté hry. Unisono hraný motiv přinesl posluchačům i hudebníkům čisté potěšení ze hry, pianissima byla hodná těchto mistrů. V druhé větě Adagio vynikly housle Josefa Špačka, ale současně i rovnocennost druhých nástrojů. Hra v této větě byla přesná, s okouzující dynamikou a se závěrečnými takty, které se nedají charakterizovat jinak než slovy „hvězdný okamžik“. Třetí věta Scherzo, podobně jako závěrečné Rondo vyzněly energicky, vitálně. Celou skladbou jako by prosakovala – vedle již zmíněné stylovosti – jakási jemná energie, která propojila hráče s publikem.

I druhou skladbu večera napsal mladý autor. Ernstu von Dohnányimu bylo teprve pětadvacet let, když zkomponoval Serenádu pro smyčcové trio C dur, op. 10. Skladba upoutá mnoha kontrasty – od úvodního Pochodu s maďarskými názvuky přes lyrickou Romanci s měkce zpívající violou Pavla Nikla, pro uši libě rytizované Scherzo s krásnou zvukovou souhrou všech nástrojů a typickým špačkovským sólem (tedy vrcholně jistě technicky zahráným, samozřejmým, vroucným, přitom nestrhávajícím na sebe pozornost za cenu potlačení spoluhráčů, o to účinnějším) až po variační čtvrtou větu a závěrečné Rondo. Zejména pro obě závěrečné věty platí, co bylo zmíněno již výše a co charakterizuje

zkušené komorní hráče: nehrát na efekt, ale s ohledem na spoluhráče, vnímat jejich pohyby, nádechy, oční kontakt, shodnout se na dynamice v nejjemnějších odstínech. To bylo znatelné zejména ve čtvrté variační větě, kde jednotlivé nástroje přebírají téma, které se láme do melancholie, nostalgie, a každý z interpretů k němu opatrně přidává svůj hlas, až skončí v závěrečném ztišení.

V Klavírním kvartetu č. 1 D dur, op. 23, B. 53 se k trojici hráčů přidal klavírista Lukáš Vondráček, v letošním roce kurátor komorní řady, který se podílí jak na dramaturgii koncertů, tak na výběru hráčů. Mezi trojici Špaček – Nikl – Jamník zapadl tak přirozeně, jako by spolu hráli pravidelně. Všichni čtyři vynikají skvělou tónovou kulturou, nezaměnitelným osobním rukopisem, vnímavostí a vzájemnou ohleduplností. Projevilo se to hned na počátku první věty Allegro moderato, kdy jednotlivé nástroje přebírají téma a každý z nich se představí v tom nejkrásnějším zvuku (a melodii). Od počátku bylo zřetelné, jak inspirativní jsou hráči jeden pro druhého, jak citlivě a přesně na sebe reagují (skvěle zahráný dialog violoncella a klavíru). Posluchač jasně vnímal kvality jednotlivých hráčů – křehkost Špačkových houslí, jímavost Jamníkova violoncella, sytý mužný tón Niklovy violy a škálu Vondráčkova umění od přesně zabarvených tónů po symfoničnost jeho projevu –, které však ve výsledku vytvořily onen komplexní zážitek, tak charakteristický pro vrcholnou komorní souhru. I ve druhé větě Andantino jako by se hráči předháněli ve vytříbenosti tónu. Lukáš Vondráček – v této části zdánlivě poddajný – vedl v té jemnosti ostatní nástroje k vlastnímu vyjádření, byl velmi inspirujícím partnerem. Vzájemná inspirativnost vyústila v závěru této pomalé věty, kdy jako by se v jednom okamžiku zastavil čas a hudba se zhmotnila. Další vzácný moment! Finale vyznělo jako vzrušující příběh ve vystupňovaném tempu s gradující dynamikou. Nebyla to exaltovanost, ale radostné vyústění – skladby i celého večera, v jehož průběhu špičkoví hráči hráli, jako by k sobě odjakživa patřili.

Poznámka na závěr: Dlouhý půst a hlad po živé hudbě se v těchto dnech projevuje na každém koncertu. Posluchači v rouškách jsou vděční za každé živé provedení a jsou doslova partnery muzikantů. A hudebníci? Ti si váží každého vystoupení, kdy mohou hrát lidem v sále a dostává se jim bezprostřední odezvy. Hrají doslova jak o život, protože nikdo z nás neví, kdy znovu spadne klec... Ostatně, potvrdil to na tradičním setkání po potlesku i Lukáš Vondráček, který v Praze vystoupil před publikem poprvé od letošního března. V podobném složení vystoupí toto kvarteto i zítra, tedy v pátek 11. září, jen Pavla Nikla nahradí violista Jakub Fišer. Na programu opět Beethoven a Dvořák, k nimž hráči tentokrát přidají Smyčcové trio Alfreda Schnittkeho.

„Slovaňáky“ na Dvořákově Praze s elegancí Duo Ardašev

Datum vydání: 10. 9. 2020

Zdroj: klasikaplus.cz

Autor: Lucia Maloveská

„Slovaňáky“ na Dvořákově Praze s elegancí Duo Ardašev

„Kým v prvej rade pristupuje Dvořák prevažne k štylizácii českých tancov, druhá rada je už skutočne „slovanská“ a výrazovo rozmanitejšia.“

„Duo Ardašev Slovánske tance pojalo so sympatickou dávkou elegancie, ktorú si tieto skvele skomponované kusy zaslúžia azda ešte viac než dôraz na ich folklórne východiská.“

„Najstrhujúcejší zážitok interpreti priniesli v predposlednom z tancov, v Allegro vivace, ktoré je štylizovaným srbským kolom.“

Organizačný tím festivalu Dvořákova Praha pozval tento rok výlučne českých umelcov a v programe sa sústreďuje na klavírne dielo Antonína Dvořáka. V súbornom uvedení jeho diel pre klavír pokračovalo 8. septembra Duo Ardašev, teda Igor Ardašev a Renata Lichnovská. V ich podaní sme počuli obe rady Dvořákových Slovánskych tancov.

Prvá rada Slovánskych tancov, teda op. 46, bola v kontexte kariéry skladateľa jedným z prelomových diel a Dvořák si vďaka nim výrazne posilnil reputáciu v zahraničí. Dielo často pripodobňované k Brahmovym Uhorským tancom malo svojím určením pre štvorročného klavír veľký potenciál zaujať širokú verejnosť: v 19. storočí by sme sotva našli meštiansku domácnosť bez klavíra. Zošity sa od seba líšia výberom tancov aj celkovým charakterom. Kým v prvej rade pristupuje Dvořák prevažne k štylizácii českých tancov, druhá rada je už skutočne „slovanská“ a aj výrazovo rozmanitejšia.

Duo Ardašev malo predvedenie tancov veľmi dobre pripravené, hrali precízne, disciplinovane. Musím na úvod povedať, že som len nedávno niektoré s tancov počula v orchestrálnej verzii, bolo pre mňa teda zo začiatku ťažké preorientovať sa na menej veľkorysý klavírny zvuk. Duo sa vzájomne skvele dopĺňalo. Igor Ardašev hral svojím kultivovaným, noblesným spôsobom, ktorý iskrivým motívom v diskante veľmi svedčal, Renata Lichnovská hrala o čosi živelnjšie, vďaka čomu skladbám dodala znelý základ v basových polohách. Štylizované tance sú pre interpretov často kusmi, do ktorých môžu zapojiť svoj temperament a ukázať technickú zbehlosť. Duo Ardašev však Slovánske tance pojalo so sympatickou dávkou elegancie, ktorú si tieto skvele skomponované kusy zaslúžia azda ešte viac než dôraz na ich folklórne východiská.

Z prvej rady by som vyzdvihla napríklad štvrtý Tempo di minuetto a šiesty Allegretto scherzando, teda dve susedské. Duo ich podalo veľmi pôvabne a obzvlášť Igor Ardašev ich ozdobil delikátnou artikuláciou a citlivým úhozom. V tomto zmysle bol dobre podaný aj siedmy tanec Allegro assai – skočná. K tomuto kusu by sa mi ale okrem brilantnosti hodilo aj o trochu viac „vtipu“, napríklad v modelovaní drobných fráz.

Pútavejšia bola pre mňa ale celkovo druhá rada tancov, s opusovým číslom 72. Tu sme počuli duo aj v lyrických a tiež takpovediac závažnejších polohách a je nutné povedať, že im veľmi pristali. Pianové úseky mali v ich podaní veľmi pôsobivé vyznenie: o tom presvedčil už prostredný diel úvodného odzemu. Krásne vytvarované melódie zas interpreti publiku ponúkli v druhom Allegretto grazioso (dumka), či v záverečnom Grazioso e lento ma non troppo, quasi tempo di valse. Pre mňa bol práve tento tanec jedným z vrcholov večera, susedská vyznela od Dua Ardašev až dojemne. Naopak ako trochu nevýraznú a možno statickú som vnímala interpretáciu druhej dumky, ktorá je v poradí štvrtým tancom.

Najstrhujúcejší zážitok potom interpreti podľa mňa priniesli v predposlednom z tancov, v Allegro vivace, ktoré je štylizovaným srbským kolom. V tomto tanci predviedli Igor Ardašev a Renata Lichnovská svoju komplexnú virtuositu a výbornú zohranosť. Dlhotrvajúci potlesk si za toto kompletne uvedenie Slovenských tancov absolútne zaslúžili.

Dvořákovu Prahu rozezněl osmý večer festivalu Beethoven a Suk

Datum vydání: 10. 9. 2020

Zdroj: Zpravodajství ČTK

Autor: jif rot

Praha 10. září (ČTK) - Dvořákovu Prahu rozezněl osmý večer letošního ročníku festivalu klavírní koncert č. 4 G dur Ludwiga van Beethovena a Symfonie č. 1 E dur Josefa Suka. Konec první části večera obohatil klavírista Martin Kasík v rámci přídivku i Dvořákovým dílem. Nejen Kasík, ale také Česká filharmonie pod vedením Jakuba Hrůši sklídili bouřlivý a dlouhý potlesk.

Beethovenův koncert č. 4 G dur se dnes v Dvořákově síni pražského Rudolfinu uskutečnil za zvláštních podmínek stejně jako jeho premiéra 22. prosince 1808 ve Vídni. Tehdy vládly silné mrazy, profesionální hráče v orchestru museli doplnit amatéři a sám Beethoven koncert nejen dirigoval, ale přednášel také klavírní part.

V Praze dnes do sálu, který při konání Dvořákovy Prahy bývá tradičně zaplněn po strop a je v něm hojně slyšet mnoho cizích jazyků, zasedlo téměř výhradně české publikum a nemálo sedadel zůstalo neobsazených. Navíc kvůli pandemii museli posluchači po celou dobu koncertu zůstat v rouškách.

Beethovenův koncert, který je hravým dialogem klavíru a orchestru lidé ale vyslechli se zaujetím. Provedení odměnili dlouhým potleskem. "Ještě něco neznámého od českého autora," přerušil Kasík nekončící potlesk a zahrál nezaměnitelnou Humoresku Antonína Dvořáka.

Druhá část koncertu patřila málo hranému Sukovu dílu. V energické a bohaté Symfonii č. 1 E dur se promítá Sukova zamilovanost do Dvořákovy nejstarší dcery Otílie, se kterou se oženil. Publikum provedení díla okouzilo, vysloužilo si od mnohých posluchačů ovace vestoje. "Děkujeme, že jste přišli navzdory situaci. Těšíme se na celou sezonu," ukončil vystoupení Hrůša. Několik desítek lidí následně zůstalo v sále a vyslechlo tradiční Setkání po potlesku - povídání s dirigentem.

Festival Dvořákova Praha pokračuje do 20. září, kdy ho ukončí Česká filharmonie pod taktovkou Petra Altrichera. Zazní dílo Sergeje Rachmaninova a Antonína Dvořáka.

jif rot

Dvořákův a Schnittkeho večer

Datum vydání: 12. 9. 2020

Zdroj: klasikaplus.cz

Autor: Alena Sojková

„Slyšet Schnittkeho skladbu v takové interpretaci, jaké se jí dostalo v pátečním večeru, znamená podržet si ji velmi dlouho ve své emocionální paměti.“

„Všichni společně vytvořili těleso, jehož členové vůbec neřeší techniku, ale pod rukama jim vzniká cosi překrásného...“

Po středěckém komorním smršti pánů Špačka, Nikla, Jamníka a Vondráčka na Dvořákově Praze se v pátek 11. září přehnal pražským Rudolfinem hurikán. Violistu Pavla Nikla vystřídal Jakub Fišer a Dohnányiho uvedeného na předcházejícím koncertu Alfred Schnittke. Večer byl znovu orámovaný Beethovenem a Dvořákem.

Smyčcové trio G dur, op. 9, č. 1 Ludwiga van Beethovena naplnilo hned zkraje Dvořákovu síň svou vitalitou i formální čistotou. Posluchači si opět vychutnávali tu empatickou stylovost, s níž všichni hráči Beethovena interpretují. Opět na sebe poutaly pozornost zpěvnost houslí Josefa Špačka, dramatickosti Jamníkovy violoncella, Vondráčkova promyšlenost každé noty a nepřeslechnutelnost Fišerovy violy. A znovu ten zážitek neopakovatelnosti a jedinečnosti ze hry tohoto pro jediný večer sestaveného souboru. A znovu důkaz, že výjimeční sólisté jsou i výjimečnými komorními hráči. Mají podobné hudební cítění, nepřetlačují se, tvoří kompaktní celek, ať mají prostor pro sólo, nebo hrají unisono. I jejich forte zní v případě potřeby tlumeně, o to více pak vynikne krátká fráze, zahraná v široké dynamické škále. Rozumějí si i v zacházení s časem – hodně hluboko se posluchači vryl do uší jejich závěr pomalé věty. Vůbec, jejich hra je plná kontrastů – od tempového a dynamického furiosa po nejhlubší a nejbližší intimitu. Zkrátka – sešli se tu muzikanti, které hrát spolu moc baví.

Slyšet v této interpretaci Smyčcové trio Alfreda Schnittkeho znamená pocítit mrazení v zádech a husí kůži. Silně emotivní skladba z roku 1985, napsaná u příležitosti 100. výročí narození Albana Berga, je drtivá, pro uši běžného posluchače neobvykle strukturovaná, s dynamickými i disonantními kontrasty. Slyšet ji v takové interpretaci, jaké se jí dostalo v pátečním večeru, znamená podržet si ji velmi dlouho ve své emocionální paměti. Náraz to byl takový, že nebyť následujícího skvěle zahráného Dvořáka, asi by titulky této reflexe mohl znít Večer, kdy se hrál Alfred Schnittke. Mohla bych psát o jednotlivostech a technických fajnovech, jako bylo Jamníkovy glissando, neskutečně dlouhý Špačkův trylek, o ostrých a rychlých rytmických pasážích, s vtipem zahráných popěvcích v první i ve druhé větě, kam Schnittke zakomponoval na způsob odrhovačky rytmické připomínky narozeninové písně Happy Birthday. Mohla bych zmínit šoky, které posluchači skladatel a hráči udělují – od bolavé disonance ke sladkobolnému tónu, od triviality ke složitým harmoniím a neslýchaným souzvukům. Jaký div, že smířené bolavý závěr vyúsťující v ticho, které hraje (a to je jedno z největších interpretačních umění), přinesl katarzi, jež vyvolala tak silné emoce. Bylo šťastným krokem pořadatelů Dvořákovy Prahy, že komorní řadu letos přenesli do Rudolfinu. Přece jen akustika tu je lepší než v Anežském klášteře a to Schnittkemu jen a jen prospělo.

Pokud si posluchači sáhli při poslechu Schnittkeho tria až na dno své duše, nebylo tomu při následujícím Klavírním kvartetu č. 2 Es dur, op. 87, B. 162 Antonína Dvořáka jinak. Opět je třeba zmínit úlohu Lukáše Vondráčka, který se velkou měrou podílel na symfonickém zvuku celého kvarteta – od dynamiky v celé škále (od jeho ppp na hranici slyšitelnosti, a přesto zřetelných, po rozmáchlá, kontrolovaná a promyšlená forte) až po „kouzlení“ rukama, kdy má posluchač takřka dojem, že interpret hraje „nad“ klaviaturou. Opakovala bych se, kdybych znovu zmiňovala ten vynikající nápad sestavit kvarteto právě z těchto hráčů. Ale je třeba připomenout, že právě díky nim si mnoho posluchačů uvědomilo, jak nadčasovou, nádhernou, svým způsobem nepřekonatelnou komorní skladbu Antonín Dvořák napsal. Lukáš Vondráček na dvou večerech uhranul svými dispozicemi pro komorní hru, Josef Špaček svým oceňovaným citem pro skloubení technické vytrřbenosti a výrazové zaujatosti, Jakub Fišer jedinečnou sametovostí svého tónu a Tomáš Jamník vznosnou elegancí. A všichni společně vytvořili těleso, jehož členové vůbec neřeší techniku, ale pod rukama jim vzniká cosi překrásného...

Povzdech na závěr: Ani jeden z komorních koncertů v tomto složení nebyl nahráván. Škoda, tyto záznamy mohly být součástí zlatého fondu.

Recenze: Hrůša Sukovi pomohl. Festival uvedl málo hranou symfonii Dvořákova žáka

Datum vydání: 11. 9. 2020

Zdroj: aktualne.cz

Autor: Dita Hradecká

Ve Dvořákově síni pražského Rudolfinu se ve čtvrtek večer potkali Ludwig van Beethoven a Josef Suk. Návštěvníkům festivalu Dvořákova Praha se dostalo známého a oblíbeného Koncertu č. 4 G dur v podání třiačtyřicetiletého Martina Kasíka a neznámé, protože takřka neuváděné Symfonie č. 1 E dur Josefa Suka. Českou filharmonii dirigoval Jakub Hrůša.

Beethovenův čtvrtý klavírní koncert je podivuhodné dílo od samého začátku, kdy skladatel místo obvyklé přede hry orchestru nechává zahájit dílo tichými akordy sólového klavíru. Ty v Kasíkově podání zněly slibně, pianista měl velmi nosný tón.

Recenze: Hrůša Sukovi pomohl. Festival uvedl málo hranou symfonii Dvořákova žáka

6. listopadu
ve třech hodinách před začátkem koncertu
vstupní koncertní program byl velmi zajímavý
a plynulý. Vstupní koncertní program byl velmi
zajímavý a plynulý. Vstupní koncertní program
byl velmi zajímavý a plynulý. Vstupní koncertní
program byl velmi zajímavý a plynulý. Vstupní
koncertní program byl velmi zajímavý a plynulý.
Vstupní koncertní program byl velmi zajímavý
a plynulý. Vstupní koncertní program byl velmi
zajímavý a plynulý. Vstupní koncertní program
byl velmi zajímavý a plynulý. Vstupní koncertní
program byl velmi zajímavý a plynulý. Vstupní
koncertní program byl velmi zajímavý a plynulý.

První věta se odehrávala v pomalejším tempu, kdy sice vynikly všechny artikulační nuance v klavíru a lyrické fráze, také se ale často ztrácelo vnitřní napětí, jaké v nejlepších kreacích nepoleví ani na moment. Souhra, která je u tohoto koncertu kvůli častému střídání temp svízelná, se orchestru dařila - hlavně ve druhé větě a v přechodu na třetí.

Přestože technicky nešlo souhře nic vytknout, nezdálo se, že by těleso odvedlo víc než doprovod; role komorního partnera, jak to partitura vyžaduje, tentokrát zůstala nenaplněná.

V plném počtu se pak Česká filharmonie sešla k provedení Symfonie č. 1 E dur Josefa Suka. Dvořákův žák a pozdější zeť, který žil v letech 1874 až 1935, ji zkomponoval jako třiadvacetiletý. Autorovo mládí však prozradí pouze neutuchající elán, který z ní vyzařuje a který dirigent Jakub Hrůša s hráči bezprostředně tlumočil.

V tradici symfonické hudby pozdního 19. století najdeme skladby, kde je forma a gesto víc než obsah, to ale u Suka neplatí. Nápady, melodie a rytmické myšlenky se mu jen hrnuly a je podivuhodné, jak dobře je vtěsnil do formy symfonie. Dvořák musel být na svého žáka hrdý.

Jakub Hrůša, pro nějž je Suk srdečním autorem, svou interpretací dílu hodně pomohl. A i když tato symfonie je a na pódiiích zřejmě nadále zůstane raritou, stojí za to si ji připomínat. Na festivalu Dvořákova Praha, který je definován jako pocta tomuto skladateli, se nechodí za progresivní dramaturgií. Přesto jednoho napadá, jestli by se místo neustálého otáčení do minulosti občas nedalo pohlédnout i opačným směrem. "Spláčet dluh" dávno mrtvým skladatelům je chvályhodné, ale máme zde spoustu mladých, zajímavých autorů a autorek, jejichž díla za 100 let nebude možné objevit, pokud nevzniknou.

Hrůšův objev – Sukova Symfonie E dur

Datum vydání: 12. 9. 2020

Zdroj: klasikaplus.cz

Autor: Petr Veber

„Sukova symfonie přináší energii směřující od dirigentského pultu a ochotně přijímanou, násobenou a vyzařovanou hráči.“

„Druhá věta může posluchače dovést až k pocitu, že jde o jakési pekelné intermezzo.“

„Dá se čekat, že pondělní koncert s Českou filharmonií přinese v symfonii Asrael mimořádné okamžiky.“

Sukovu ranou Symfonií E dur není radno podceňovat. Jakub Hrůša s Českou filharmonií na festivalu

Dvořákova Praha v pátek dokázal partituru rozeznít

takovým způsobem, že posluchači mohli odcházet s jednoznačným pocitem: byli přítomni zcela výjimečné koncertní události. Pořadatelé letos sáhli vedle autora, který dává přehlídce jméno, i k jeho žákovi a zeti, jen postupně poznávanému v plnosti, a víc než jindy také k Beethovenovi, která má kulaté výročí. Učinili tak šťastně.

Je po koncertě, Jakub Hrůša sedí s Jiřím Vejvodou s mikrofonom v ruce u stolečku na vyprázdněném pódiiu, a těm v publiku, kteří chtěli zůstat, se velmi osobně otvírá. Dirigoval veřejně po tříměsíční pauze. Podobnou měl i na jaře. Hovoří o tom, jak trávil a tráví nedobrovolné volno, které i jemu celosvětové soustředění na novou nemoc přineslo; přibližuje a dává nahlédnout až do rodinného života, když zmiňuje, jak malým dcerám nahlas předčítá, a to i na dálku, když jsou teď už zase ve škole v Londýně... A přiznává, že hudba

Josefa Suka je jeho životní láskou. Jak bývá v takových případech obvyklé, nedovede vysvětlit, proč, ale je tomu tak.

Jakub Hrůša natáčí v těchto dnech s Českou filharmonií Sukovu Symfonii E dur do uvažovaného kompletu jeho orchestrálního díla. Hovoří o ní nadšeně, cítí v ní elán a mladistvou energii. Suk komponoval Symfonii E dur v roce 1898, současně s hudbou k Zeyerově pohádce o Radúzovi a Mahuleně, v době, kdy byl čerstvě ženat s Dvořákovou dcerou Otilií. Je to na její hudbě poznat. Nejen pozitivním nábojem a lyrickými a zpěvnými místy, ale i v místech příbuzných zeyerovské partitury, známé díky mimořádně populární suítě nazvané Pohádka. Občas jde i o citace, ale není jich příliš. Symfonie je původní, má svůj materiál a průběh a energické vyznění s žesťovým chorálem, který možná naopak případně upomene na pozdější symfonickou báseň Praga.

Třičtvrtěhodinová skladba, která před pár minutami dozněla, vlastně docela zastínila Beethovenův 4. klavírní koncert, který filharmonici v první polovině večera uvedli pod Hrůšovým vedením s Martinem Kasíkem. A přitom je to tak čistá, krásně artikulovaná hudba... Zazněla na pomezí klasické uměřenosti a bezmála už romantické citovosti. Sukova symfonie pochopitelně přináší ještě o něco jiný typ energie, o hodně větší. Energii směřující od dirigentského pultu a ochotně přijímanou, násobenou a vyzařovanou hráči početně obsazeného orchestru, modelovanou naléhavě, romanticky, s vědomím, že Sukův hudební jazyk pohlíží už trochu dál než Dvořákův ve stejné době. Nejprve jako kdyby dílo hledalo svou tvář, zpočátku hned nezaznívá výrazné téma, ale později se motivy a témata profilují. Přichází například krásné vedlejší téma v barvě klarinetu. Smyčcová sekce využívá výrazové spektrum od láskyplnosti po extaticčnost, violoncella mají až radúzovsky kouzelnou pasáž, důrazně se ozývají žestě. První věta končí vzorovým finále. Druhá věta obohacuje výraz hobojevým sólem i temnějšími dramatictějšími polohami, třetí přidává náhlé akcenty a barvitě, skoro až náruživé polohy; fantazie v ní může posluchače dovést až k pocitu, že jde o jakési čertovské či pekelné intermezzo. Složitěji vrstvené, rozhýbané a fantazijně proměnlivé finále se přes opakované žest'ové chóry naprosto logicky propracovává až ke strhujícímu vyvrcholení.

Virtuózní tempa a opravdu neutuchající dirigentova pozornost, provázená vypjatým fyzickým nasazením, symfonii po celou dobu výrazně pomáhají. Bez tohoto jedinečného osobního interpretačního vkladu, zřetelně neseného přesvědčením a láskou, by mohla skladba vypadat mnohem méně zajímavě a asi by nadále i po uvedení zůstala mimo naši hlavní pozornost. Třetí akademie klasické hudby le ale převládá radost z hudby, která je naprosto neoposlouchaná, vždyť ji filharmonici nehráli možná několik desetiletí, ale která je přesto jakoby důvěrně známá...

„Obdivuju Sukovo kompoziční mistrovství,“ vypráví Jakub Hrůša po koncertě a připomíná historku z dějin hudby, z té jejich „anekdotické“ části, jak Antonín Dvořák svého žáka, v mládí zádumčivého, přemlouval, aby nepsal pořád jen „v moll“. Smyčcová serenáda Es dur, a stejně tak Symfonie E dur, dokazují, že Suk dokázal mollové období překonat. Nicméně život brzy přinesl dvojí bolest: nečekané úmrtí

Antonína Dvořáka a o rok později náhlé úmrtí Sukovy mladičké manželky. Během pár let od Symfonie E dur se tím pádem i v jeho kompozičním životě stalo tolik...! Jakub Hrůša upozorňuje, že pak už Suk nikdy nenapsal nic bezstarostného... A zve na pondělní koncert, kdy s Českou filharmonií na Dvořákově Praze uvede Sukovu Symfonii Asrael.

Dodejme, že skladbu tragickou, existenciálně posmutnělou, jen s obtížemi po ranách osudu hledající světlo. Těžkou hodinovou skladbu, s níž Hrůša zcela neobvykle absolvoval v roce 2004 dirigentské oddělení Hudební fakulty AMU. Stál tehdy v Rudolfinu před Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu a vzpomíná na ten den jako na zásadní... Dá se čekat, že pondělní koncert s Českou filharmonií teď přinese mimořádné okamžiky. Jakub Hrůša ostatně Sukova Asraela uvádí, jak jen to jde, i po světě. Partitura mahlerovských rozměrů a závažnosti není doposud v cizině tak známá, jak by si zcela určitě zasloužila. Vždy jde pro tamní publikum, i pro to odborné, o objev. Jako pro nás v tuzemsku (kteří jsme na tom pochopitelně s českou hudbou o něco dál a „napřed“) teď v případě

Symfonie E dur

Hrůšovy sukovské orgie

Datum vydání: 11. 9. 2020

Zdroj: novinky.cz

Autor: Ivan Ruml

Čtvrteční program (10. září) České filharmonie v rámci hudebního festivalu Dvořákova Praha byl ve znamení letošního dvou set padesátého výročí narození Ludwiga van Beethovena a poetické hudby Josefa Suka, od jehož smrti uplynulo v tomto roce osmdesát pět let.

Novinky.cz

Články, fotografie, videa, audio, podcasty

Novinky.cz - Zprávy, články, fotografie, videa, audio, podcasty

Hrůšovy sukovské orgie

Články, fotografie, videa, audio, podcasty

Čtvrteční program (10. září) České filharmonie v rámci hudebního festivalu Dvořákova Praha byl ve znamení letošního dvou set padesátého výročí narození Ludwiga van Beethovena a poetické hudby Josefa Suka. Od jehož smrti uplynulo v tomto roce osmdesát pět let.

Jako sólista se v Beethovenově Klavírním koncertu č. 4 G dur představil Martin Kasík, který vsadil na kartu vizionářské hudby bonnského rodáka. Dramatické pauzy, širokodechá zpěvnost, jemná brilance v sextolách a hustých trylcích dávaly dílu až chopinovský rozměr, který naznačoval, kam se hudba v ponapoleonských dobách bude ubírat.

Kasíkův přístup vnáší do interpretace intelektuální nadhled, přitom nepostrádá mozartovský vtip a jiskrnost, což bylo patrné v závěrečném, žertovně předneseném rondu, obsahujícím dialog mezi sólovým nástrojem a orchestrem.

Druhá část večera patřila Symfonii č. 1 E dur Josefa Suka, v níž dirigent Jakub Hrůša vzdal hlubokou úctu k dílu Dvořákova zetě. Letošní festival se nese v duchu Češi (nejen) Čechům a právě provedení tohoto díla prokázalo kontinuitu českého výkonného umění.

Jako sólista se v Beethovenově Klavírním koncertu č. 4 G dur představil Martin Kasík, který vsadil na kartu vizionářské hudby bonnského rodáka. Dramatické pauzy, širokodechá zpěvnost, jemná brilance v sextolách a hustých trylcích dávaly dílu až chopinovský rozměr, který naznačoval, kam se hudba v ponapoleonských dobách bude ubírat.

Kasíkův přístup vnáší do interpretace intelektuální nadhled, přitom nepostrádá mozartovský vtip a jiskrnost, což bylo patrné v závěrečném, žertovně předneseném rondu, obsahujícím dialog mezi sólovým nástrojem a orchestrem.

Druhá část večera patřila Symfonii č. 1 E dur Josefa Suka, v níž dirigent Jakub Hrůša vzdal hlubokou úctu k dílu Dvořákova zetě. Letošní festival se nese v duchu Češi (nejen) Čechům a právě provedení tohoto díla prokázalo kontinuitu českého výkonného umění.

Detailní vypracování instrumentace je jedním z mnoha aspektů, jenž řadí Josefa Suka k předním českým komponistům. Jakožto vynikající houslista znal perfektně všechny technické, dynamické i barevné možnosti smyčcových nástrojů, které se staly základním stavebním prvkem celé symfonie, prodechnuté duchem scénické hudby k Zeyerově hře Radúz a Mahulena, jež vznikala v téže době.

Velmi často zde nalezneme kombinace dřevěných dechových nástrojů a smyčcové sekce, kterou vedl nadšeně inspirovaný houslista Jiří Vodička. Suk ovšem uplatňoval i mohutný zvuk orchestru po mahlerovském vzoru. Skladba představuje syntézu skladatelových kompozičních zkušeností, specifik české národní hudby opřených o kantorskou tradici 18. století, i touhu po objevování nových hudebních možností v moderních harmonických postupech a v nových rytmických vzorcích.

Česká filharmonie uvede další beethovenso-sukovský program pod taktovkou Jakuba Hrůši v pondělí 14. září. Zazní na něm Beethovenův Houslový koncert D dur a Sukova symfonie Asrael.

Dvořákova Praha: Jakub Hruša a Jan Mráček

Datum vydání: 16. 9. 2020

Zdroj: operaplus.cz

Autor: Lenka Dohnalová

Třetí program festivalu patřil k realizačně náročným. Rozměrný houslový koncert (existuje ještě ve verzi pro klavír z roku 1808 adaptovaný z podnětu M. Clementiho), jediný, který Beethoven napsal, je součástí kmenového repertoáru klasické hudby a má své vynikající interprety. Prvními z nich byl premiérující Franz Clement, součástí repertoáru se ale stal až uvedením v roce 1844 interpretací tehdy dvanáctiletého Josepha Joachima. Za prvotřídní lze považovat ve všech směrech např. nahrávku Anne-Sophie Mutter s Berlínskou filharmonií. O to těžší je splnit očekávání. Česká filharmonie jako rezidenční orchestr festivalu, dirigent Jakub Hruša a mladý houslista s mezinárodní praxí a oceněním (1. místo v mezinárodní soutěži Fritze Kreislera ve Vídni, 2014) Jan Mráček, byli zárukou, že koncert publikum nezklame.

Sólový koncert je formátem, na který je možno se podívat i ze symbolického hlediska. Beethovenovo řešení je symfonické. Sólový nástroj je organicky propojen s orchestrem. Na počátku se z něj jakoby kadenčně vynoří, tématicky s ním rozmlouvá, mění role, občas i dobarvuje orchestr, který je zde mocnou, na rozdíl od převážně lyrických houslí, spíše mužně heroickou silou celku, v němž Beethoven věří, jak ukáže později i 9. symfonie. Vidí svět sice v kontrastech, které na sebe někdy tvrdě naráží, ale víra v dynamickou harmoničnost vládne i jeho hudbou. Možná i to byl jeden z důvodů, proč byl jeho pohřeb (na rozdíl od řady jiných, dnes slavných umělců) manifestací uznání kolegů i veřejnosti. Jeho svět byl dynamicky komplexní, s jasným rozlišením rolí, určitou osamoceností mimořádného jednotlivce-hrdiny, ale přesto s vírou v perspektivu spolupráce. Právě i v příležitosti sdílet náhled starších generací jsou stále znovu připomínaná díla minulosti nevyčerpatelná.

Koncert vznikl ve stejné době, jako autorova Osudová symfonie (jeho premiéra 1806). Vzhledem k počátečnímu nezvyklému otevření skladby údery tympánů a další motivické práci bývá někdy analyticky zvýznamněna vzájemná souvislost. Jmenované tympány v úvodu skladby byly v tomto provedení důraznější, než bývá zvykem. Provedení sólového partu Janem Mráčkem bylo suverénní, barva nástroje (italského houslaře C. F. Landolfiho, Milan 1758) zejména ve vysoké poloze velmi příjemná, nicméně jsem nezaznamenala rozsah výrazové a dynamické škály, občas i vzájemnou citlivost ve zvukové návaznosti s orchestrem, kterou slyšíme u jmenované Anne-Sophie Mutter s Berlínskou filharmonií. Přitom při délce koncertu je právě minuciózní výrazová proměnlivost v detailech a vazba s orchestrem významná. Jan Mráček je spíše extrovertní, publikum si získal.

Smuteční symfonie Asrael pro velký orchestr c moll, op. 27 Josefa Suka stále více fascinuje umělce i posluchače doma i v zahraničí. Zásahu v šíření povědomí mají nejen opakovaná uvádění v koncertním provozu především českými dirigenty, ale zejména dostupné nahrávky (ze starších Talicha, Ančerla, Neumanna, posléze Mackerrase u Supraphonu, Peška u Virgin Classics, Bělohávků u Chandos Records, a ze současných právě i Hruší u Naxos). Znalci vysledovali i pro nás kuriózní nahrávku Malajské symfonie pod vedením Clause Petera Flora (téma smrti je v malajské kultuře velmi významné, i když odlišně vnímané).

Pětivěťá symfonie je součástí monumentálního volného cyklu Asrael, Pohádka léta, Zrání a Epilog. Podnětem, jak známo, byl sled předčasných úmrtí jeho tchána a učitele Antonína Dvořáka 1904 a rok poté jeho ženy a Dvořákovy dcery Otilky, která mu zemřela v náručí. Bezprostřední blízkost při umírání nezanechá nikoho stejným. Je neuvěřitelné, jak otrěsený umělec dokázal koncertovat a současně i pracovat na symfonii věnované nejprve Dvořákovi, a to už během turné s Českým kvartetem, a také jakého přelomového kompozičního výkonu byl schopen ve svých 32 letech! Kompoziční styl je novátorský, komplexní a velmi blízký jeho současníkovi Mahlerovi včetně paradoxně vnímanému tématu smrti, které ostatně i rezonovalo v období secese. Mistrovská instrumentace a orchestrace, která vynikne v proplétání hlasů nástrojových skupin a vystupujících sol, asymetrie, plastický zvukový proud s proměnlivým výrazem zde monumentálního tématu nadlidské síly Asraela – anděla smrti a osudu, který nás zasahuje nepřipravené. Křehkého výrazu houslí jako symbolu čisté duše Otilky (4. věta). Celé spektrum výrazů boje, odporu, scherzové bizarnosti k přijetí smrti a závěrečnému projasnění do C dur. Praha měla pro Mahlera i Suka ihned porozumění. Premiéra pod vedením K. Kovařovice měla úspěch (1907) nejen proto, jak se podařilo Sukovi geniálně vtělit i společností živě vnímané téma do zvuku, ale i pro kvalitu provedení. Suk dokonce získal v roce 1907 za skladbu první cenu České akademie věd a umění. Česká filharmonie provedla Asrael poprvé v roce 1912 v nově otevřené Smetanově síni Obecního domu, kde dodnes můžeme vnímat soulad interiéru sálu s charakterem díla.

Beethoven a Suk – dva velikáni v jednom večeru

Datum vydání: 16. 9. 2020

Zdroj: klasikaplus.cz

Autor: Petr Veber

Beethoven a Suk – dva velikáni v jednom večeru

„Mráček zahrál sólový part mimořádně průzračně, čistě, ztišeně, bez efektů a afektů.“

„Byl to Beethoven, který ví, jak se dotknout prosté absolutní krásy.“

„Suk je v Asraelovi už vzdálen dvořákovskému světu.“

Ani druhý večer Jakuba Hruší a České filharmonie na Dvořákově Praze neměl na programu Antonína Dvořáka. Zato podruhé během festivalu zazněla pod jeho taktovkou pořádná porce hudby Dvořákova žáka a zetě Josefa Suka. A bylo to tak dobře. Symfonii Asrael, ještě stále vzácnou, je potřeba důvěrněji a podrobněji a víc do hloubky poznávat a Jakub Hruša je k takovému úkolu evidentně nad jiné povolán.

Skutečným objevem se stala díky letošnímu programu festivalu Dvořákova Praha Sukova Symfonie E dur, kterou Jakub Hruša s Českou filharmonií uvedl minulý týden. O koncertě jsme psali zde. Pondělní provedení Symfonie Asrael, díla přece jen zavedenějšího a známějšího, bylo něčím víc: potvrzením, že Josef Suk, usedající takřka po celý život u pultu druhých houslí Českého kvarteta, je významným skladatelem nedoceněného formátu. Však také i sám Jakub Hruša přiváží ze zahraničí zprávy o tom, že všude tam, kde Asraela může dirigovat, a snaží se ho nabízet často, vzbuzuje posléze reakce typu: Jak je možné, že jsme tohle neznali?!

Samozřejmě, že nemá smysl přirovnávat Josefa Suka k Beethovenovi. Ani proslulostí, ani frekvencí uvádění, ani kompozičně. Když však Dvořákova Praha postavila pro tento večer vedle sebe Beethovenův Houslový koncert a Sukova Asraela, bylo zřejmé, že ani v jednom případě nešlo a nejde o zábavu, ale o uměleckou krásu, závažnost a vznešenost, o díla přesahující každodenní spotřební souřadnice. V dané interpretaci v obou případech dokonce o díla dotýkající se věčnosti.

Houslový koncert D dur dostal jako krásnou festivalovou příležitost Jan Mráček. V rozhovoru pro portál KlasikaPlus.cz (Beethovenův Houslový koncert je nejkrásnější) ten den řekl, že tohle o této skladbě platí, když se podaří interpretovat její jednoduchost a lehkost... Podařilo se! Nádherně, vzorově. Zahrál sólový part mimořádně průzračně, čistě, ztišeně, bez efektů a afektů, líbezným hladkým tónem, v nebesky jasném, pokorném vyrovnaném rozpoložení. Od první věty bylo zřejmé, že Jan Mráček má pro vyhrání všech jemných tónů, pro dokonalou intonaci i vědomě vyprofilovaný výklad jak technické vybavení, tak nadhled a klid. A Jakub Hruša mu byl s velmi střídmostně obsazeným orchestrem v nízké dynamice i ve střídmostných základních emocích dokonalým partnerem. Houslový koncert D dur, to není Beethoven zobrazovaný a vnímaný jako podmařený morous, výbušný a s osudem neustále o něco zápasící. Je to – a hlavně tento večer byl – Beethoven, který ví, jak se dotknout prosté absolutní krásy a jak k tomu využít tón houslí. Oba interpreti právě to na skladbě uměřeně, ale jednoznačně podtrhli a učinili z ní sváteční klenot.

Symfonii Asrael vzal za svou Jakub Hrůša už na konci studia na AMU. Roku 2004 s ní totiž velmi neobvykle absolvoval. Pro tříadvacetiletého začínajícího dirigenta tehdy volba velmi ambiciózní. S odstupem a vědomím toho, co od té doby dokázal v tuzemsku i na mezinárodní scéně, je to nicméně příznačné. Nešlo o nemístné ambice. Už tehdy si talent diktoval velké úkoly. Dnes nikoho nenapadne pochybovat o tom, že Jakub Hrůša diriguje nejlepší orchestry světa právem.

Českou filharmonii vedl dirigent po celou hodinovou symfonii s neuvěřitelným fyzickým nasazením. Sukova skladba ale taková je. Životní prožitky, které skladatele potkaly, dodaly smuteční symfonii a jejímu patosu na zdrcující autenticitě. V tomto smyslu je Asrael romantickou hudbou, ovšem v dotyku s vyjadřovacími prostředky moderny nikoli hudbou romanticky posmutnělou nebo změkčilou. Suk vyjádřil objektivní majestát smrti i silné osobní existenciální pocity. Pro opravdu dobrou interpretaci musí v jejich naléhavosti být velká míra mužné síly – a ta tentokrát opravdu byla přítomna. Ale spolu s ní je samozřejmě nutné i hluboké porozumění s potřebným citovým zázemím, které dokáže obsáhnout zásadní životní úvahy i láskyplnou něhu. I to vše bylo přítomno.

Symfonie je zásadně ovlivněna Dvořákovu smrtí. Koncepce ovšem nejprve počítala s tím, že vyvrcholí apoteózou jeho odkazu. Během práce na díle však o pouhý rok později zemřela Sukova mladá manželka, Dvořáková dcera. Tato smrt ovlivnila podobu díla ještě víc. V důsledku toho vznikl nakonec vznešený tragický monument, který se jen těžce dopracovává k paprsku vyrovnání či snad naděje. Asrael monotematicky vyrůstá z několika příbuzných motivů. K základnímu nezapomenutelnému tématu obepínajícímu pouhých pár tónů se přimyká citát z Dvořákovy Requiem i odkaz k Sukově Radúzovi. To vše je součástí obrovité, hutné, komplikovaně strukturované konstrukce, široce rozkročené v několika větách do mnoha proměn. Slyšeli jsme úpornou naléhavost, osudové rány, vzdechy, bizarně pokřivené tance, zlověstné nárazy, velebný smutek, pastorální tóny, úryvky houslových sol, obrovské gradace i ševlení smyčců, melancholii i úzkost... a v závěru trochu spočinutí. Suk je v Asraelovi už vzdálen dvořákovskému světu. Strmě se proměnil jeho hudební jazyk, a to z hlediska struktury skladby, zvukovosti i posílení expresivity a subjektivního lyrismu. Symfonie má mahlerovské rozměry a do určité míry i výraz, ale proti Mahlerově vrstvení protikladů je ve výrazu jednotnější; je prokomponovaná, nejsou v ní reminiscence na vojenskou hudbu, výkřiky ani ironický škleb, je jen a jen upřímně vážná a závažná. Skladba nekončí ani trochu lacině, nemá racionální koncept, který by předem stanovil na místo finální věty nějakou jasnou katarzi „v du“¹. Neodráží ani naději křesťanské víry tím, že by v závěru symbolicky citovala nějaký chorál a podobně. Dobírá se jen náznaku uvolnění, smíření s osudem. Jakub Hrůša dokázal s filharmonikou dovést průběh hudby s obdivuhodnou a nádhernou jistotou a logikou až sem, do okamžiku, kdy všechny tóny pomalu utichají. Dlouho, dlouho zvednuté dirigentovy ruce pak umožnily, aby dojem v naprostém tichu ještě plně dozněl. Vzácný, umělecky zásadní večer.

S Mistrem Hudečkem v zádech: masterclass na Dvořákově Praze.

Datum vydání: 16. 9. 2020

Zdroj: klasikaplus.cz

Autor: Lucia Maloveská

„Ako výstižné sa ukázalo označenie, show?, ktorým Václav Hudeček večer sám tituloval.“

„Všetci huslisti sa preukázali ako unikátne umelecké osobnosti s názorom a obrovskou dávkou talentu.“

„Lístok na koncert Elišky Kukulovej by som si po utorkovom zážitku kúpila okamžite.“

Trochu iný formát ako ostatné večery Dvořákovy Prahy mal program, ktorý sa v rámci festivalu uskutočnil 15. septembra. Podobu koncertu predznamenal už jeho podtitul „S Mistrom v zádech“. Išlo o populárny koncept verejného masterclassu, kedy sa výuka, či možno skôr konzultácia hry na nástroj

presúva na koncertné pódium. V Dvořákovy sieni sa tak predstavili traja mladí huslisti: Matteo Hager, Marie Hasoňová a Eliška Kukulová. Za sprievodu PKF – Prague Philharmonia a dirigenta Marka Šedivého predviedol každý z nich jednu časť Koncertu pre husle a orchester a moll Antonína Dvořáka. „Mistrom v zádech“ im nebol nikto iný, ako Václav Hudeček.

Ako píše v úvodnom slove programový riaditeľ festivalu Jan Simon, cieľom večera bolo ukázať publiku aspoň časť z procesu, ktorý predchádza spoločnému koncertnému výkonu sólistu a orchestra. Václav Hudeček zas v priebehu večera niekoľkokrát zdôraznil, že takýto masterclass nie je výukou v pravom slova zmysle. Tá totiž prebieha po celý rok s pedagógom: huslistov utorkového programu pritom spája to, že študujú alebo študovali u Jiřího Fišera.

Ako výstižné sa teda ukázalo označenie „show“, ktorým Hudeček večer sám tituloval. Jednak tomu tak bolo vďaka neformálnej atmosfére, jednak aj preto, že k výkonom adeptov mal tento skúsený umelec viac-menej len veľmi okrajové a odláhcené poznámky, napríklad ohľadne súhry s orchestrom. Napokon, všetci traja sa zúčastnili jeho letnej Akadémie a na skladbe s ním už pracovali. To bol možno faktor, ktorý bol pre mňa v rámci projektu trochu diskutabilný. Pôvodne mal masterclass prebehnúť s Maximom Vengerovom, ktorý by bol pre huslistov predsa len novou osobnosťou. Prínos pre študentov však beztak spočíval v mnohých aspektoch, medzi ktoré možno radiť už samotnú jedinečnú príležitosť zahrať si na špičkovom festivale s orchestrom.

Prvá polovica večera bola „konzultačná“, druhá už patrila čisto hudbe. Účastníci projektu si Dvořákov koncert spravodlivo rozdelili a každý zahral jednu časť. Každý z huslistov je v trochu inom stupni štúdia, zatiaľ čo Marie Hasoňová a Eliška Kukulová študujú vysoké školy, Matteo Hager je študentom Gymnázia a Hudební školy hlavného mesta Prahy. Prirodzene teda vystupuje každý inak, všetci sa však preukázali ako unikátne umelecké osobnosti s názorom a obrovskou dávkou talentu. Bolo zaujímavé pozorovať, ako pôsobili pri masterclasse a ako potom v koncertnej časti večera. Povedala by som, že práve v koncertnej časti boli huslisti suverénnejší, postavení do interpretačne štandardnejšej situácie než v prvej polovici.

Prvú časť Allegro ma non troppo zahral Matteo Hager. Mladý hudobník sa v mnohých úsekoch ukázal ako až prekvapivo sugestívny interpret, so šarmantným prístupom k dielu. V technicky náročnom diele sa nestratil, ako jeho najvýraznejšia devíza sa však pre mňa javila určitá iskra, s ktorou dielo podal, a ktorá bude s pribúdajúcimi skúsenosťami zrejme ešte jasnejšia. Pomalá časť Adagio ma non troppo patrila Marii Hasoňovej. Precíznou, komplexne zvládnutou hrou publikum presvedčila, navyše si ho hneď získala svojím bezprostredným, vrúcnyim prejavom. Veľmi zdatne striedala zemitejší charakter s krásne jemnými, kultivovanými miestami, čím sa jej výkon stal pozoruhodne plastickým. O skvele zahranú tretiu časť Finale. Allegro giocoso, ma non troppo sa postarala Eliška Kukulová. Jej prístup je možno trochu introvertnejší, akoby premýšľavejší: pre mňa ale v tom najlepšom slova zmysle. Eliška Kukulová ohromuje istou muzikantskou inteligenciou a musím povedať, že lístok na jej koncert by som si po utorkovom zážitku kúpila okamžite. Koncert, ktorý sa odohral za vnímavej spolupráce PKF – Prague Philharmonia a Marka Šedivého, zakončili hlavní protagonisti spoločným prídavkom, Cigánskymi melódiami Pabla de Sarasateho. Každý so sólovým vstupom a nakoniec všetci, vrátane Václava Hudečka, spolu, sa tak s publikom rozlúčili naozaj temperamentne a virtuózne.

Celodenní maraton s klavírem Antonína Dvořáka

Datum vydání: 20. 9. 2020

Zdroj: novinky.cz

Autor: Radmila Hrdinová

Jedním ze stěžejních cílů letošního ročníku festivalu Dvořákova Praha bylo představit posluchačům v rámci řady Dvořák Collection Mistrovo kompletní dílo pro sólový a čtyřruční klavír. Stěžejní akcí tohoto záměru se stal v sobotu 19. září takzvaný klavírní maraton, který nabídl v Sukově síni pražského Rudolfinu Dvořákův klavír od dopoledne až do večera.

A to jak v doslovném, tak i symbolickém smyslu. Kromě moderního koncertního křídla byl po celou sobotu v Sukově síni totiž vystaven i originální Dvořákův klavír zapůjčený ze sbírky Národního muzea. Klavíristka Natalie Schwamová na něj v odpoledním bloku zahrála známou Humoresku č. 7 Ges dur.

Pro ty, kdo se rozhodli absolvovat všech pět koncertních bloků, byl klavírní maraton ojedinělou možností sledovat vývoj Dvořákovy klavírní tvorby od úplných začátků až na vrchol mistrovství. V prvním bloku představil Ivo Kahánek, který je i kurátorem kompletního provedení Dvořákovy tvorby pro sólový a čtyřruční klavír, nejprve Dvořákovy prvotiny a drobnosti z raného mládí. Byly to spíše hudební kuriozity, ale v Dumce op. 35 už posluchači poznali pravého Dvořáka. Kahánek si záměrně zvolil rané skladby, aby dal prostor mladým klavíristům předvést se v náročnějším repertoáru. I tak ale v závěrečné skladbě prvního bloku, Téma con variazioni op. 36, zazářil svým uměním. To ostatně předvedl již ve svém recitálu 6. září, kdy provedl Dvořákovy Poetické nálady, Silhouetty a Sůitu A dur.

Zbytek dne patřil mladým klavíristům a byla radost sledovat, jakými talenty nastupující pianistická generace oplývá. Hned v následujícím bloku nazvaném Na cestě k proslulosti zaujal suverénním přednesem všech skladeb Matouš Zúkal. Ať už to byly vstupní Furianty op. 42 D dur a F dur, anebo osm Valčíků op. 54, Zúkal se představil jako interpret citlivý vůči náladám každé skladby, zahráné s precizní technikou i muzikalitou.

V bloku Na křídlech slávy hrál klavírista Marek Kozák, v jehož podání zněl Furiant op. 12/2 a především cyklus Klavírní skladby op. 52 s krásným úhozem, zvukem i propracovanou dynamikou. Vrcholem celodenního maratonu se stalo vystoupení mimořádně talentované Natalie Schwamové. Osm Humoresek op. 101 v jejím podání překvapilo nádherně propracovaným výrazem, spontánní muzikalitou, úhozovou razancí i ženskou něhou.

Závěr maratonu patřil dvojici Pavel Zemen a Kristýna Znamenáčková, kteří se oddali úkolu seznámit publikum s méně uváděnými Dvořákovými cykly pro čtyři ruce. Znamější Slovanské tance zazněly už 8. září v podání Igora Ardaševa a Renáty Lichnovské. Zemen se Znamenáčkovou si zaslouží obdiv za zvládnutí náročných desetidílných Legend i krásně výrazově odlišené skladby cyklu Ze Šumavy.

Celým sobotním maratonom provázeli posluchače přitažlivým způsobem muzikolog David Beveridge, o Dvořákově klavírní tvorbě pohovořil Ivo Kahánek a za ocenění stojí i zajímavý text Ondřeje Šupky v programovém bulletinu.

Naplánovat celodenní maraton s klavírním dílem Antonína Dvořáka byl od vedení festivalu tak trochu risk, ale ani jeden z pěti bloků neměl o posluchače nouzi, dokonce se musely odpoledne přidávat do sálu židle. A výsledkem byl opravdu mimořádný zážitek.

Závěr komorní řady s úsměvy a českou hudbou

Datum vydání: 19. 9. 2020

Zdroj: klasikaplus.cz

Autor: Alena Sojková

Závěr komorní řady s úsměvy a českou hudbou

„Možná více než v předešlých ročnících se ukázalo, jakou ozdobou celého festivalu komorní koncerty jsou. A také – jakou hráčskou elitou Česko disponuje na poli komorní hry.“

„Byla to univerzita komorní hry, kterou doprovázelo až jakési bratrské spiklenectví, jež na každém večeru vyvrcholilo objetím kolem ramen ztělesňujícím onu sounáležitost.“

„Komorní orchestr filharmoniků povýšil Sukovu serenádu na vrcholnou radost z muzicírování, propracovaného v jemných detailech a dynamických frázích.“

Třetím večerem se ve čtvrtek 17. září uzavřela komorní řada Dvořákovy Prahy. S účastí Komorního orchestru České

filharmonie, který vedl Josef Špaček, a jeho kolegů z předcházejících večerů Tomáše Jamníka a Lukáše Vondráčka. A také vděčné publika, které tentokrát takřka zaplnilo Dvořákovu síň pražského Rudolfinu, aby si vyslechlo serenádu Josefa Suka a Antonína Dvořáka a Grand Rondeau Jana Václava Huga Voříška.

Záměr svěřit komorní řadu do rukou známého umělce, který se bude více či méně podílet na dramaturgii a výběru spoluhráčů, byl prozíravý, vždyť během sedmi let se v této roli vystřídali naši i zahraniční muzikanti zvučných jmen: Jiří Bárta, Daniel Hope, Radek Baborák, Sharon Kam, Ivo Kahánek, Gil Shaham a letos Lukáš Vondráček, který vlastně naplňuje obě kategorie – rodák z Opavy trvale žije v Bostonu. V letošním roce se kvůli známým okolnostem uskutečnily pouze tři koncerty komorní řady, a to ve stabilním „komorním“ obsazení: houslista Josef Špaček, violoncellista Tomáš Jamník a klavírista Lukáš Vondráček. Na dvou večerech je střídavě doplňovali violisté Pavel Nikl a Jakub Fišer. Tato minimalistická verze komorní řady zdůraznila přednosti vystupujících hudebníků i sevřeného programu soustředěného na Beethovena a Dvořáka, které kontrastně doplnil v prvních dvou večerech Dohnányi a Schnittke, v závěrečném pak harmonicky Suk a Voříšek. Možná více než v předešlých ročnících se ukázalo, jakou ozdobou celého festivalu komorní koncerty jsou. A také – jakou hráčskou elitou Česko disponuje na poli komorní hry.

Od prvního večera bylo jasné, že tři špičkoví hráči si sedli umělecky i lidsky. Umělecké srozumění bylo patrné v jejich souhře, uměleckém názoru, předvídání kroků partnerů, vzájemném poslouchání a poskytování prostoru kolegům. Byla to univerzita komorní hry, kterou doprovázelo až jakési bratrské spiklenectví při signalizování nástupů, jež na každém večeru vyvrcholilo objetím kolem ramen ztělesňujícím onu sounáležitost.

To všechno se projevilo i ve čtvrtěčném Grand Rondeau pro klavírní trio a orchestr Jana Václava Huga Voříška. Poprvé se tu hráči představili v uskupení klavírního tria (předtím to byla tria smyčcová nebo klavírní kvarteto) a opět bylo co obdivovat: vzájemné podněcování, schopnost poskytnout prostor druhému, ohleduplnost... Navíc je Voříškova hudba tak zářivá, veselá, taneční a plná energie, že strhla Lukáše Vondráčka k úsměvům, jimiž častoval své spoluhráče, a až jazzmanské řeči těla. Partnerem byl Komorní orchestr České filharmonie posílený ve smyčcích a doplněný žesti a tympány, od houslí vedený Josefem Špačkem. Všichni hráči si doslova vychutnávali půvabná témata plná hravosti a lehkosti, jaká Voříšek ve svých skladbách stvořil. Škoda že tento skladatel zemřel tak mladý – ve věku čtyřiatřiceti let. Jako přídavek zazněla Dvořákova Dumka č. 6. Zarámování večera dvěma notoricky známými, ale oblíbenými a hudebně krásnými skladbami bylo šťastnou volbou. Serenáda pro smyčcový orchestr Es dur, op. 6 Josefa Suka je prosvětlené dílo, které mají mnozí z nás spojené s Vánocemi. Komorní orchestr filharmoniků ji povýšil na vrcholnou radost z muzicírování, propracovaného v jemných detailech a dynamických frázích, které máme zaryté pod kůží, protože Suk se musí hrát právě takto – líbezně i srdceryvně. Rozklenuté pasáže, sóla houslí (a Josef Špaček je hraje opravdu krásně), tlumená pizzicata a hlavně – ten hebký orchestrální zvuk, který vyjadřuje tolik citu! Je to hudba, kterou máme uloženou v naší genetické informaci, podobně jako Serenádu pro smyčcový orchestr E dur, op. 22, B. 52 Antonína Dvořáka. Její interpretaci bych nazvala jako hold a poklonu Dvořákovi, zahranou s naprostou oddaností. Jak se filharmonici těšili z tohoto repertoáru, se zračilo i na jejich tvářích – úsměvy se nešetřilo v žádných skupinách (ovšem prim v tomto ohledu vedl koncertní mistr violoncell Václav Petr). Podobně jako u Suka jsme slyšeli tu pověstnou filharmonickou sametovost zvuku, lehkost, vřelost, zpěvnost a košatost. Hráči doslova dýchali společně v jednotlivých frázích (souhra viol a violoncell), ansámbl zkušeně vedl Josef Špaček.

Ten večer byl více než důstojnou tečkou za komorními koncerty Dvořákovy Prahy. A jeho radostnost jako by podtrhovala ty šťastné dva týdny naplněné hudbou, kdy se festivalu vedenému Janem Simonem podařilo každý večer uskutečnit naplánovaný koncert, což je v současné době takřka zázrak. Zázrak, který společně prožívali umělci na pódiu i posluchači.

Česká sinfonieta na Dvořákově Praze: s úsměvem od Mozarta ke Kučerovi

Datum vydání: 19. 9. 2020

Zdroj: klasikaplus.cz

Autor: Lucia Maloveská

Česká sinfonieta na Dvořákově Praze: s úsměvem od Mozarta ke Kučerovi

19. 9. 2020

Česká sinfonieta na Dvořákově Praze: s úsměvem od Mozarta ke Kučerovi

Radka Baborák v úvodu koncertu České sinfoniety na Dvořákově Praze

„Mozartov Koncert venoval Baborák nedávno zosnulému režisérovi Jiřímu Menzlovi.“

„Zreteľná bola nadštandardná komunikácia medzi muzikantami, obzvlášť pri prvých pultoch sláčikovej sekcie, na čele s výraznou koncertnou majsterkou Martinou Bačovou.“

„Vďaka Koncertu Jana Kučeru sme počuli barytónový saxofón v sólovej pozícii, z čoho sa stal celkom pozoruhodný zážitok.“

Sedím pred monitorom s neúprosne prázdny textovým dokumentom a premýšľam, ako písať o piatkovom koncerte Českej sinfoniety a Radka Baborák na Dvořákově Prahe. Každé adjektívum či každý prívlastok,

ktorý mi napadne, sa zdá byť totiž oproti tomu, aká vládla v sále nálada, akosi suchý. Dve slovíčka si ale na úvod predsa len skúsím vybrať. Výrazy energia a pestrosť by mohli čitateľa aspoň trochu nasmerovať k tomu, ako si večer 18. septembra predstaviť. Obidve tieto vlastnosti pritom vyplývali už z dramaturgie koncertu. Program, ktorý bol v piatok uvedený, totiž ponúkol skladby rôznych štýlov a období, všetky však prepájalo určité pozitívne vyznenie. Nechýbal Mozart a jeho Koncert pro lesný roh a orchester Es dur č. 3, či Prokofievova Symfónia č. 1 „Klasická“. Podstatnú časť večera potom tvorila hudba súčasných autorov, hudba, ktorá stojí na pomedzí žánrov. Počuli sme Sinfoniettu „La Petite Joie“ od Ondřeja Brouška (v českej premiére) a Koncert pre barytonsaxofón a orchester Jana Kučeru (v pražskej premiére). Sólovo sa predstavila saxofonistka Kateřina Pavlíková a, pochopiteľne, Radek Baborák, ktorý koncert zároveň dirigoval.

Ešte pred prvou skladbou Baborák avizoval, že Mozartov Koncert venuje nedávno zosnulému režisérovi Jiřímu Menzlovi. Tejto osobnosti Česká sinfonieta potom venovala aj záver koncertu. V rámci prídavkov nádhorne vyznela časť zo Suity z hudby k filmu Ostro sledované vlaky, ktorú na témy Jiřího Šusta skomponoval v hľadisku prítomný Jiří Teml. Ale späť na začiatok.

Koncert pre lesný roh sa ukázal ako skladba, ktorá naturelu Sinfoniety nesmierne pristala. Na Dvořákově Prahe vystúpili ako stáli členovia súboru, tak aj viacerí hosťujúci hráči. Už po prvých tónoch ale bolo zrejmé, že sa úspešne dokázali naladiť na rovnakú vlnu. Zreteľná bola nadštandardná komunikácia medzi muzikantami, obzvlášť pri prvých pultoch sláčikovej sekcie, na čele s výraznou koncertnou majsterkou Martinou Bačovou. Sláčky boli v tomto diele naozaj veľmi kompaktné, zneli s ľahkosťou a citom pre štýl. K pôsobivo elegantnému dojmu samozrejme veľkým dielom prispel Radek Baborák. Sólového partu sa ujal s prirodzenou bravúrou, bez snahy upozorňovať na technicky náročné, efektne miesta. Kadencia v prvej časti Allegro tak bola v jeho podaní až dojemnou, podobne očarujúco na mňa pôobili plastické pianové úseky prostrednej časti Romance: Larghetto. Prevedeniu zároveň nechýbal dôvtip a o technickom zvládnutí diela sa azda ani netreba baviť: najmä v záverečnom Allegre ukázal Baborák dokonale prevedené, vyartikulované pasáže či trilky. Inšpirácie Sinfoniettu „La Petite Joie“ (do češtiny možno preložiť ako „potěšeníčko“, v slovenčine mám trochu problém) našiel jej autor Ondřej Brousek u Parížskej šestky. Je to teda dielo radostné, vtipné, harmonicky bohaté a (aj z hľadiska orchestrácie) farebné.

Krajné časti majú trochu mozaikový, premenlivý charakter: všetka česť hráčom a dirigentovi za to, ako ich zvládli udržať. Hoci nie všetky úseky týchto častí kontrastujú vyslovene výrazne, nemohla som sa zbaviť dojmu nesúrodosti. O nedostatku efektnosti ale nemôže byť reč. Za veľmi zaujímavú som potom považovala orchestráciu. Brousek vytiahol z možností orchestra maximum, predpísal množstvo pôsobivých dielčích sôl, z ktorých možno spomenúť kvalitné výkony Jana Součka (hoboj) či Jana Hudečka (fagot). V Sinfoniette prítom nájdeme aj dva výraznejšie sólové nástroje: harfu, na ktorú pútavo hrala Ivana Švestková Dohnalová, a klavír, ktorý sme počuli v podaní Miroslava Sekeru. Kompozične ma viac upútali prostredné časti. Druhé Andantino malo, pre mňa, miestami nádych melodickej filmovej hudby, s niekoľkými krátkymi gradáciami. Vrcholom bola potom tretia veta Tempo di Bolero. Inšpiráciu Ravelovým Bolerom skladateľ priznáva, aj bez popisu v programe by však bola neprehliadnuteľná. Schéma postupného zhusťovania, gradácie, zafungovala aj v tomto prípade. Aj vďaka nasadeniu hráčov zarezoňovala táto časť ako sugestívna, príťažlivá a, žiada sa povedať, sexy hudba.

Druhý Koncert večera, tentokrát od Jana Kučeru, priniesol na pódium vplyvy jazzu, ale aj inšpiráciu v stredoveku. A, v neposlednej rade, sme vďaka nemu v sólovej pozícii počuli barytónový saxofón, z čoho sa, aspoň pre mňa, stal pozoruhodný zážitok. Priznám sa, že štýlovo sa toto dielo priamo nestretáva s mojimi bežnými preferenciami. Čo však na tom: je napísané skvele a vlastne som si ho veľmi užila. Orchester v tomto prípade vystupoval skôr ako jeden organizmus, v rôznom postavení sa potom voči nemu ocital sólový nástroj. Kateřina Pavlíková svoj part krásne tvarovala, hrala sa so zvukovými možnosťami nástroja, zaujímavo sa ukázala napríklad aj v poslednej časti Medieval Ritual, kde bol barytónový saxofón v podstate štylizovaný do role niektorého dobového stredovekého nástroja. Táto časť bola celkovo veľmi strhujúca, rytmicky pregnantná a neobvyklá. Kučera zvolil materiál a prácu s ním tak, aby dosiahol „stredoveko“ znejúceho výsledku, postupoval však citlivo, neprehnal to s napodobňovaním tohto charakteru tak, aby sa z hudby stala karikatúra. Zaujímavá bola aj druhá časť Syncopated Lullaby. Časť, ktorá sa ľahko tajomnou náladou približuje povahe nočnej, vystaval Jan Kučera v podstate s jedného motívu, zloženého z dvoch intervalov.

Poslednou skladbou v oficiálne uvedenom programe bola neoklasicistická „Klasická“ Sergeja Prokofieva. Divák by mohol mať pocit, že Česká sinfonieta všetku svoju energiu už vydala, opak bol však pravdou. Skladbe takéto nasadenie rozhodne pristane. Rýchle krajné časti ale podľa môjho názoru trochu stratili na delikátnosti kvôli veľkorysej zvukovosti – napokon, ani obsadenie nebolo celkom najmenšie, sláčiky hrali v zostave 9,8,4,6,4. S pôvabom a vzdušne však boli podané miernejšie prostredné časti. Posledné Finale: Molto vivace potom orchester celkom precízne udržal aj v obdivuhodnom tempe. Je to pravdepodobne z veľkej časti aj zásluhou Radka Baboráka, že sa Česká sinfonieta predviedla ako takto oduševnené teleso. Škoda, že sme mu počas koncertu nemohli vidieť do tváre: mnoho z jeho dirigentského vkladu bude určite spočívať aj v schopnosti motivovať a nadchnúť svoj orchester.

Lukáš Vondráček exceloval na Dvořákově Praze

Datum vydání: 21. 9. 2020

Zdroj: [novinky.cz](https://www.novinky.cz)

Autor: Ivan Ruml

Koncert České filharmonie s klavíristou Lukášem Vondráčkem uzavřel v neděli 20. září v pražském Rudolfinu třináctý ročník festivalu Dvořákova Praha. Ten od 4. do 20. září nabídl publiku přední domácí umělce v programu Češi hrají (nejen) Čechům.

Lukáš Vondráček exceloval na Dvořákově Praze

Na Dvořákově Praze

Koncert České filharmonie s klavíristou Lukášem Vondráčkem uzavřel v neděli 20. září v pražském Rudolfinu třináctý ročník festivalu Dvořákova Praha. Ten od 4. do 20. září nabídl publiku přední domácí umělce v programu Češi hrají (nejen) Čechům.

Ještě předtím zazněl v Rudolfinu v pátek koncert orchestru Česká sinfonietta, který se nesl v duchu neoklasicismu a jednoduchosti oproštěné od starožitného haraburdí minulých epoch. Za řízení Radka Baboráka přinesl hned dvě pražské premiéry.

Na úvod zazněl Mozartův Koncert pro lesní roh a orchestr Es dur, v němž se představil sám dirigent, jenž je znamenitý hornista. Prokázal to hebkým, snadno ovladatelným tónem, jenž nezapřel nátlak virtuosa. Projevilo se to ve třetí větě, kdy Baborák doslova popoháněl soubor, aby se při jeho bryskním tempu spojili hudebníci v jednolitý celek.

Sinfonietta La Petite Joie (Malá radost) herce, skladatele a režiséra Ondřeje Brouska se hlásí k estetice Pařížské šestky. Patrně to bylo hned v první větě, kdy temperamentní, až jazzově laděný vstup připomínal

surrealistický balet Vůl na střeše Daria Milhauda.

K francouzské inspiraci se přihlásil i ve třetí části Tempo di Bolero, v níž navázal na poetiku proslulé symfonické skladby Maurice Ravela, hýřící pestrou paletou orchestrálních barev.

Přídavek věnovaný zesnulému režisérovi

Ve druhé půli večera zazněl soustředěně koncipovaný Koncert pro barytonsaxofon a orchestr Jana Kučery, který nezapřel důvěrnou znalost instrumentačního umění. Zejména zaujala druhá věta – synkopovaná ukolébavka, v níž se autor nebál napsat líbivou, konejšivou melodii, kterou rozvedl sólový nástroj, zmužile ovládaný ženou, výbornou Kateřinou Pavlíkovou. Třetí část přinesla po pomalém úvodu středověký skočný tanec, jehož bujará nálada doslova zvedala diváky ze židlí.

Večer uzavřelo svižné provedení Prokofjevovy První symfonie D dur s podtitulem Klasická. Patnáctiminutová kompozice přináší velkou šíři nápadů a až cirkusově odvážnou melodiku, vyžadující přesnou hru v zákrytu smyčců, což se v koupelnové akustice Dvořákovy síně, například hned při fanfárovém úvodu tónického rozloženého akordu, příliš nedařilo.

Přídavek byl věnován památce režiséra Jiřího Menzela. Zazněla hudba k filmu Ostře sledované vlaky, kterou vytvořil režisérův dvorní skladatel Jiří Šust a do orchestrální svity ji pietně upravil skladatel Jiří Teml.

Ten byl také autorem vkusné instrumentace Dvořákova vokálního cyklu *Písně milostné*, který na závěrečném festivalovém večeru v neděli, rovněž v pražském Rudolfinu, přednesla s vnímavým prožitkem sopranistka Kateřina Kněžíková. Písňový cyklus tak nahradil avizovaný Dvořákův duchovní hymnus *Te Deum*, jehož provedení se nemohlo uskutečnit kvůli zdravotním indispozicím v Pražském filharmonickém sboru.

Hlavní pozornost večera však byla zaměřena na klavíristu Lukáše Vondráčka, vítěze Soutěže královny Alžběty v Bruselu, jenž za doprovodu České filharmonie řízené Petrem Altrichterem exceloval v Klavírním koncertu č. 2 c moll Sergeje Rachmaninova. Famózní technika a hluboká interpretova muzikalita se po nadšeném přijetí publika projevily i na Debussyho impresionistickém přídavku, ve kterém sólista prokázal jedinečnou schopnost jemné dynamické škály.

Vondráček zářil na Dvořákově Praze

Datum vydání: 22. 9. 2020

Zdroj: Právo

Autor: Ivan Ruml

Vondráček zářil na Dvořákově Praze

Koncert České filharmonie s klavíristou Lukášem Vondráčkem uzavřel v neděli 20. září v pražském Rudolfinu třináctý ročník festivalu Dvořákova Praha. Ten od 4. do 20. září nabídl publiku přední domácí umělce v programu Češi hrají (nejen) Čechům. Ještě předtím zazněl v Rudolfinu v pátek koncert orchestru Česká sinfonieta, který se nesl v duchu neoklasicismu a jednoduchosti oproštěné od starožitného haraburdí minulých epoch. Za řízení Radka Baboráka přinesl hned dvě pražské premiéry. Na úvod zazněl Mozartův Koncert pro lesní roh a orchestr Es dur, v

němž se představil sám dirigent, jenž je znamenitý hornista. Prokázal to hebkým, snadno ovladatelným tónem, jenž nezapřel nátlak virtuosa. Projevilo se to ve třetí větě, kdy Baborák doslova popoháněl soubor, aby se při jeho bryskním tempu spojili hudebníci v jednotlivý celek.

Sinfonietta La Petite Joie (Malá radost) herce, skladatele a režiséra Ondřeje Brouska se hlásí k estetice Pařížské šestky. Patrné to bylo hned v první větě, kdy temperamentní, až jazzově laděný vstup připomínal surrealistický balet Vůl na střeše Daria Milhauda. K francouzské inspiraci se přihlásil i ve třetí části Tempo di Bolero, v níž navázal na poetiku proslulé symfonické skladby Maurice Ravela, hýřící pestrou paletou orchestrálních barev. Ve druhé půli večera zazněl soustředěně koncipovaný Koncert pro barytonsaxofon a orchestr Jana Kučery, který nezapřel důvěrnou znalost instrumentačního umění. Zejména zaujala druhá věta – synkopovaná ukolébavka, v níž se autor nebál napsat líbivou, konejšivou melodii, kterou rozvedl sólový nástroj, zmužile ovládaný ženou, výbornou Kateřinou Pavlíkovou. Třetí část přinesla po pomalém úvodu středověký skočný tanec, jehož bujará nálada doslova zvedala diváky ze židlí.

Večer uzavřelo svižné provedení Prokofjevovy První symfonie D dur s podtitulem Klasická. Patnáctiminutová kompozice přináší velkou šíři nápadů a až cirkusově odvážnou melodiku, vyžadující přesnou hru v zákrytu smyčců, což se v koupelnové akustice Dvořákovy síně, například hned při fanfárovém úvodu tónického rozloženého akordu, příliš nedařilo.

Přídavek byl věnován památce režiséra Jiřího Menzela. Zazněla hudba k filmu Ostře sledované vlaky, kterou vytvořil režisérův dvorní skladatel Jiří Šust a do orchestrální svity ji pietně upravil skladatel Jiří Těmle.

Ten byl také autorem vkusné instrumentace Dvořákova vokálního cyklu Písně milostné, který na závěrečném festivalovém večeru v neděli, rovněž v pražském Rudolfinu, přednesla s vnímavým prožitkem sopranistka Kateřina Kněžíková. Písněový cyklus tak nahradil avizovaný Dvořákovův duchovní hymnus Te Deum, jehož provedení se nemohlo uskutečnit kvůli zdravotním indispozicím v Pražském filharmonickém sboru.

Hlavní pozornost večera však byla zaměřena na klavíristu Lukáše Vondráčka, vítěze Soutěže královny Alžběty v Bruselu, jenž za doprovodu České filharmonie řízené Petrem Altrichterem exceloval v Klavírním koncertu č. 2 c moll Sergeje Rachmaninova. Famózní technika a hluboká interpretova muzikalita se po nadšeném přijetí publika projevily i na Debussyho impresionistickém přídavku, ve kterém sólista prokázal jedinečnou schopnost jemné dynamické škály.

CENA ANTONÍNA DVOŘÁKA 2020

Cena Antonína Dvořáka je prestižní ocenění v oblasti klasické hudby. Jejím smyslem je vyzdvihnout osobnosti, umělecké kolektivy či instituce za mimořádné umělecké počiny nebo významné zásluhy na propagaci a popularizaci české klasické hudby v České republice i v zahraničí. Akademií klasické hudby je cena Antonína Dvořáka vyhlašována od roku 2009.

Prvním laureátem ceny byl pravnuček skladatele Antonína Dvořáka, houslista, violista a dirigent Josef Suk. Po něm následovaly osobnosti jako klavírista Ivan Moravec, violoncellista Yo-Yo Ma nebo světově oceňovaný choreograf a tanečník Jiří Kylián. Význam ceny v minulosti podtrhla i mimořádná místa a příležitosti, při kterých byla předána. Sopranistka Ludmila Dvořáková převzala Cenu Antonína Dvořáka ve Španělském sále Pražského hradu v rámci recitálu klavíristy Lang Langa, do rukou dirigenta Jiřího Bělohlávky byla vložena v roce 2014 v Carnegie Hall v New Yorku, Česká filharmonie si ji převzala před svým koncertem k oslavám 100 let české státnosti v Kennedy Centru ve Washingtonu. Na tuto nově vzniklou formu chtěla Akademie klasické hudby navázat i v roce 2020, kdy se mělo uskutečnit předání Ceny Antonína Dvořáka laureátce Ceny AD, sopranistce Gabriele Beňačkové, a to formou gratulačního koncertu, který měl mít navíc i benefiční povahu, ve smyslu výtěžku ze vstupného věnovaného vzdělávacím projektům Akademie klasické hudby – soutěže Concertino Praga a Orchestrální akademii pro studenty konzervatoří a nižších ročníků vysokých hudebních škol.

Laureáti Ceny Antonína Dvořáka získávají skleněnou plastiku violoncella navrženou akademickým architektem Jiřím Pelclem a vyrobenou skláři společností Moser.

Koncert k předání Ceny Antonína Dvořáka 2019 sopranistce Gabriele Beňačkové byl původně plánován na 24. 4. 2020 ve Dvořákově síni Rudolfiny. Z důvodu omezení souvisejících s pandemií byl po dohodě s laureátkou a vystupujícími umělci (Piotr Beczala- tenor, Ivan Klánský, Ivo Kahánek, Jan Simon a David Mareček – klavír, Symfonický orchestr hl. města Prahy FOK, Marco Boemi – dirigent) přeložen na termín 21. 12. 2020, též ve Dvořákově síni Rudolfiny. V rámci restrikcí souvisejících s druhou vlnou pandemie byl tento koncert nakonec zcela zrušen.

V roce 2020 se rozhodnutím Rady akademiků ze dne 17. 9. 2020 stal laureátem Ceny Antonína Dvořáka dirigent Jakub Hrůša. Držitele Ceny Antonína Dvořáka za rok 2020, dirigenta Jakuba Hrůšu, ocenila Rada akademiků především za jeho dlouholeté a soustavné mimořádné interpretační úspěchy na mezinárodním poli, prosazování skladeb českých autorů v rámci jeho hostování u světově proslulých orchestrů, jakými jsou například Newyorská, Vídeňská i Berlínská filharmonie. Jedním z příkladů jeho úsilí o prosazování méně frekventovaných českých autorů v zahraničí je například i zařazení díla Miloslava Kabeláče do programu koncertu s Berlínskými filharmoniky. Zcela zásadní zásluhy o rozvoj odkazu Antonína Dvořáka, Josefa Suka, Leoše Janáčka, Bohuslava Martinů a celé řady dalších českých autorů se projevují i v rámci jeho působení v roli šéfdirigenta Bamberských symfoniků. Jedním z významných impulsů k udělení Ceny Antonína Dvořáka je i průběžná realizace kompletní nahrávky orchestrálních děl Josefa Suka s Českou filharmonií. Právě Sukovu Symfonii č. 1 E dur nahrával Jakub Hrůša s tímto orchestrem v rámci koncertního provedení na MHF Dvořákova Praha 2020.

Akademie klasické hudby nakonec uskuteční předání Ceny Antonína Dvořáka laureátům za rok 2019 paní Gabrielae Beňačkové a za rok 2020 panu Jakubu Hrůšovi na koncertě České filharmonie dne 14. dubna 2021, který proběhne díky trvajícím pandemickým opatřením bez účasti publika, ale za přítomnosti kamer české televize v přímém přenosu na stanici ČT Art.

Od roku 2012 rozhoduje o udělení Ceny Antonína Dvořáka Rada akademiků. Je složena z významných osobností českého kulturního života i klasické hudby a rozhoduje o nominacích i samotném výběru nositele Ceny Antonína Dvořáka. V roce 2020 rozhodovala v tomto složení:

Rada akademiků ustanovená Akademií klasické hudby:

Petr Altrichter	dirigent
David Beveridge	muzikolog
Jakub Čížek	ředitel Symfonického orchestru Českého rozhlasu
Věra Drápelová	hudební publicistka
Jakub Hrůša	šéfdirigent Bamberských symfoniků a hlavní hostující dirigent České filharmonie
Ivo Kahánek	klavírista, pedagog HAMU
Prof. Ivan Klánský	klavírista, děkan Hudební fakulty Akademie múzických umění AMU, držitel Ceny Antonína Dvořáka 2017
Jiří Kylián	choreograf, držitel Ceny Antonína Dvořáka 2013
David Mareček	generální ředitel České filharmonie, klavírista
Tomáš Motl	výkonný ředitel kulturního kanálu ČT art
Jan Simon	intendant Akademie klasické hudby, klavírista
Luboš Stehlík	šéfredaktor magazínu Harmonie, hudební publicista
Jiří Vejvoda	hudební publicista,

CONCERTINO PRAGA – DVOŘÁKOVA ROZHLASOVÁ MEZINÁRODNÍ SOUTĚŽ PRO MLADÉ HUDEBNÍKY

Mezinárodní rozhlasová soutěž pro mladé hudebníky Concertino Praga vznikla v roce 1966 z iniciativy redakce hudebního vysílání pro děti a mládež Československého rozhlasu. Mezi předními osobnostmi rozvíjejícími prvotní ideu rozhlasové soutěže byli cembalistka Zuzana Růžičková, skladatel Viktor Kalabis a rozhlasová redaktorka Helena Karásková. Díky existenci Organisation Internationale de la Radiodiffusion et Télévision, tehdejší východoevropské instituci usnadňující spolupráci mezi rozhlasovými a televizními stanicemi, mohla soutěž získat mezinárodní charakter a odlišit se tak od velkého počtu etablovaných národních interpretačních soutěží.

Padesátý čtvrtý ročník Concertino Praga, Dvořákovy rozhlasové mezinárodní soutěže pro mladé hudebníky, se uskutečnil v průběhu roku 2020 a poprvé se na realizaci soutěže vedle zakladatele tohoto soutěžního klání Českého rozhlasu podílela v roli spolupořadatele Akademie klasické hudby. Tím se propojil potenciál velkého mediálního domu, který soutěž založil a přes 50 let úspěšně vede, a instituce, která pořádá 13 let mezinárodně uznávaný hudební festival Dvořákova Praha. Soutěžící tak mohli vůbec poprvé prezentovat svůj talent živě před porotou v rámci finálového kola, které se uskutečnilo v sobotu 12. září od 17:00 ve Dvořákově síni Rudolfiny, což bylo asi největší změnou v režimu této soutěže od doby jejího vzniku. V minulosti byl totiž koncert laureátů obhajobou získané ceny, udělené na základě poslechu rozhlasové nahrávky. V novém modelu jsou ceny udíleny na základě živého výkonu před porotou a publikem, navíc s repertoárem, který se odlišuje od soutěžní nahrávky. To prověřuje schopnosti mladých hudebníků obstát pod tlakem pódiové prezence, tedy podstatné složky nutné pro budoucí výkon hudebnické profese. Je až symbolické, že se do tohoto ročníku přihlásilo 54 mladých umělců celkem z 16 zemí Evropy, Asie a Severní Ameriky. Zastoupeno bylo celkem 12 nástrojů, a to akordeon, fagot, flétna, hoboje, housle, klarinet, klavír, lesní roh, saxofon, trombón, trubka a violoncello.

Průběh soutěže a soutěžní kola

První soutěžní kolo se uskutečnilo ve dnech 17. až 19. února. Anonymní nahrávky soutěžících vyhodnocovala odborná mezinárodní porota v budově Českého rozhlasu, která zasedala ve složení Evert van Berkel (Sveriges Radio, EBU, Švédsko), Anna Fusek (flétna, housle, Německo), Milan Langer (klavír, Česká republika), František Novotný (housle, Česká republika), Vít Petrášek (violoncello, Česká republika), Milan Puklický (hudební režisér, Česká republika) a Irvin Venyš (klarinet, Česká republika). Tato porota rozhodla na základě poslechu anonymních nahrávek o postupu 25 soutěžících do 2. kola.

Vzhledem k nastupující epidemii onemocnění Covid-19 byl však původně plánovaný prezenční formát zasedání poroty na konci dubna změněn na distanční formu, kdy porota posuzovala nahrávky soutěžících online. Bez ohledu na nástroj, na který soutěžící hrají, bylo vybráno 8 nejlepších nahrávek. Ty posuzovali Milán Bolla (MTVA, EBU, Maďarsko), Jana Brožková (hoboj, Česká republika), Ian Fountain (klavír, Velká Británie), Irena Jakubcová (housle, Česká republika), Kateřina Javůrková (lesní roh, Česká republika) a Jens Peter Maintz (violoncello, Německo). Soutěžící na 5.-8. místě se stali držiteli čestných uznání 2. stupně a získali možnost vystoupit na tzv. Talent Stage, odpoledním koncertě v sobotu 12. září v Sukově síni Rudolfiny. Nejlepší čtyři soutěžící 2. kola se pak automaticky stali postupujícími do 3. finálového kola.

V dvanáctičlenné mezinárodní porotě finálového kola zasedali jedni z nejlepších interpretů, dirigentů a hudebních pedagogů, a to ve složení Walter Auer, flétna (Rakousko), Jana Boušková, harfa (Česká republika), Jakub Hrůša, dirigent (Česká republika), Václav Hudeček, housle (Česká republika), Ivo Kahánek, klavír (Česká republika), Francois Leleux, hoboj, dirigent (Francie), Thibaut Maillard, R.T.S., EBU (Švýcarsko), David Mareček, klavír, ředitel České filharmonie (Česká republika), Daniel Ottensamer, klarinet (Rakousko), Dmitry Sitkovetsky, housle (Velká Británie), Lukáš Vondráček, klavír (Česká republika) a Marek Zvolánek, trubka (Česká republika). Předsedou poroty byl vůbec první vítěz soutěže Concertino Praga houslista Dmitry Sitkovetsky. Václav Hudeček, jakožto úplně první český vítěz, se poté symbolicky ujal role místopředsedy.

Výsledky 54. soutěžního ročníku Concertino Praga

Český klavírista Jan Schulmeister obdržel ve finále čestné uznání 1. stupně a cenu EMCY. Na 3. místě se umístil ruský trumpetista Aleksandr Rublev, který zároveň získal stipendium ve výši 1 800 eur. Druhé místo společně se stipendiem ve výši 2 700 eur připadlo Danielu Matejčovi, houslistovi z České republiky. Cenu absolutního vítěze si poté odnesl ruský klavírista Vsevolod Zavidov, jemuž bylo uděleno také stipendium v hodnotě 5 000 eur. Detailní výsledky soutěže včetně udělovaných zvláštních cen naleznete níže:

1. místo

Vsevolod Zavidov
klavír | Rusko

2. místo

Daniel Matejča
housle | Česká republika

3. místo

Aleksandr Rublev
trubka | Rusko

Čestné uznání 1. stupně
Jan Schulmeister
klavír | Česká republika

Čestné uznání 2. stupně
Márton Búreg
saxofon | Rakousko

Carlo Cesaraccio
hoboj | Itálie

Lukerya Mishneva
flétna | Rusko

Ivaylo Vassilev
klavír | Bulharsko

Cena Českého rozhlasu
Vsevolod Zavidov
klavír | Rusko

Cena publika
Daniel Matejčka
housle | Česká republika

Cena Nadace Bohuslava Martinů
Vsevolod Zavidov
klavír | Rusko

Cena Nadace Viktora Kalabise a Zuzany Růžickové
Aleksandr Rublev
trubka | Rusko

Čestné uznání Nadace Viktora Kalabise a Zuzany Růžickové
Ivaylo Vassilev
klavír | Bulharsko

Cena pro nejmladšího českého účastníka 2. kola
Ondřej Toman
klarinet | Česká republika

Cena EMCY
Jan Schulmeister
klavír | Česká republika

Princip čerpání stipendií výherci

Finalisté, kteří se umístí na 1.-3. místě mají nárok na finanční stipendia. Tyto ceny jsou udělovány ve formě účelových stipendií pro účast na mistrovských kurzech nebo studijních pobytech, popřípadě ve formě příspěvku na nákup hudebního nástroje. Stipendisté tedy neobdrží ani šek, ani peníze v hotovosti či na účet; pořadatel za ně uhradí zvolený mistrovský kurz (nebo jeho část), popřípadě přispěje na nový hudební nástroj. Období pro čerpání stipendií pro výherce Concertino Praga 2020 je až do konce roku 2021.

Zhodnocení projektu a jeho další perspektiva

Tento soutěžní ročník byl první, na kterém společně s Českým rozhlasem spolupracovala ve formě spolupořadatelství Akademie klasické hudby. Oproti předchozím ročníkům bylo do soutěže zasláno znatelně větší množství přihlášek. Zatímco bylo v roce 2019 do soutěže zasláno 31 přihlášek (v roce 2018 pouze 17), tento ročník zaznamenal s 54 přihláškami zvýšený zájem soutěžících. Jelikož se bude od roku 2021 realizovat také soutěžní kategorie v komorní hře s dvouletou periodicitou, probíhající paralelně s každoroční sólovou kategorií, očekávají organizátoři zachování této tendence a další nárůst přihlášek i pro ročník 2021.

Výsada Concertino Praga v porovnání s většinou instrumentálních soutěží tkví v anonymním hodnocení nahrávek během prvních soutěžních kol, kdy porotci neznají věk, pohlaví ani národnost hudebníka. Díky tomu je zaručena větší objektivita a transparentnost soutěže, dále pak také odpadá nervozita a stres soutěžících z případného neúspěchu při živém výkonu. Organizátoři navíc s přihlédnutím na epidemii Covid-19 bryskně upustili od hromadného zasedání porotců v Praze a zajistili podmínky pro online hodnocení poroty, což posílilo transparentnost soutěžních výsledků. S ohledem na nejistou epidemiologickou situaci bude distanční hodnocení poroty prvních kol probíhat i v nadcházejícím ročníku 2021.

Oproti předchozím soutěžním ročníkům se navíc organizátorům pro porotu podařilo oslovit skutečně špičkové umělce a světově uznávané interprety jako jsou Jakub Hrůša, jeden z nejvytíženějších dirigentů současnosti, Lukáš Vondráček, přední český klavírista se světovým renomé, Walter Auer, první flétnista Vídeňské filharmonie, nebo Dmitry Sitkovetsky, uznávaný britský houslista a dirigent.

Finále soutěže Concertino Praga na Dvořákově Praze

Datum vydání: 10. 9. 2020

Zdroj: Právo

Autor: rh

Finále soutěže Concertino Praga na Dvořákově Praze

Finálové kolo soutěže mladých hudebníků Concertino Praga se poprvé letos uskuteční před diváky. A to v sobotu 12. září od 17 hodin na koncertu v pražském Rudolfinu. Čtyři mladí finalisté vybraní na základě nahrávek budou muset obstát nejen před publikem, ale i před porotou, v níž usednou klavírista Lukáš Vondráček, dirigent Jakub Hrůša, houslista Václav Hudeček a další přední umělci.

Na koncertu se divákům představí houslista Daniel Matejčka, trumpetista Aleksandr Rublev a klavíristé Jan Schulmeister a Vsevolod Zavidov. Doprovodí je Symfonický orchestr Českého rozhlasu s dirigentem Jiřím Rožňem.

Finálové kolo soutěže mladých hudebníků Concertino Praga se poprvé letos uskuteční před diváky. A to v sobotu 12. září od 17 hodin na koncertu v pražském Rudolfinu. Čtyři mladí finalisté vybraní na základě nahrávek budou muset obstát nejen před publikem, ale i před porotou, v níž usednou klavírista Lukáš Vondráček, dirigent Jakub Hrůša, houslista Václav Hudeček a další přední umělci.

Na koncertu se divákům představí houslista Daniel Matejčka, trumpetista Aleksandr Rublev a klavíristé Jan Schulmeister a Vsevolod Zavidov. Doprovodí je Symfonický orchestr Českého rozhlasu s dirigentem Jiřím Rožňem.

MHF Dvořákova Praha od čtvrtka do soboty: Symfonický i komorní koncert a Concertino Praga

Datum vydání: 9. 9. 2020

Zdroj: klasikaplus.cz

Autor: klasikaplus.cz

Řada dalších hudebních setkání MHF Dvořákova Praha pokračuje zítra od 20 hodin ve Dvořákově síni Rudolfinu. Hrát bude domovská Česká filharmonie pod taktovkou Jakuba Hrůši. V úvodu zazní Čtvrtý klavírní koncert G dur, op. 58 Ludwiga van Beethovena a sólového partu se ujme Martin Kasík. Vrcholem večera pak bude Symfonie č. 1 E dur, op. 14 Josefa Suka.

„I když letošní festival Dvořákova Praha probíhá pod heslem „Češi hrají (nejen) Čechům“, vystoupí na něm čtvrtý nejvíce vytížený dirigent světa, kterého ve svém žebříčku uvádí

renomovaný server Bachtrack. Kritériem pro určení pořadí na tomto žebříčku je počet vystoupení na prestižních pódii v roce 2019,“ doplňují profil dirigenta, který na festivalu vystoupí ještě 14. září, pořadatelé.

V pátek od 20 hodin v Rudolfinu vystoupí opět mladí, avšak již renomovaní umělci. Na začátku komorního koncertu v jejich podání zazní Beethovenovo Smyčcové trio G dur, op. 9, č. 1, dále pak Schnittkeho Smyčcové trio a v závěrečné skladbě, Druhém klavírním kvartetu Antonína Dvořáka Es dur, se protagonisté večera, houslisté Josef Špaček a Jakub Fišer (ten tentokrát bude hrát na violu), violoncellista Tomáš Jamník a klavírista Lukáš Vondráček, spojí.

Concertino Praga letos zahajuje novou éru, v níž do tradiční soutěže Českého rozhlasu vstupuje jako partner Akademie klasické hudby. Dvořákova Praha letos na svojí Talent Stage představí účastníky soutěže, kteří se umístili na 5.–8. místě, a to opět ve Dvořákově síni Rudolfinu, v sobotu od 14 hodin. V dílech Josepha Haydna, Jacquese Iberty a Ludwiga van Beethovena vystoupí italský hobojsista Carlo Cesaraccio, u nás již známý německý rodák s maďarskými kořeny, saxofonista Márton Bubreg a bulharský klavírista Ivaylo Vassilev. „Mezi umělci měla původně na Talent Stage vystoupit také ruská flétnistka Lukerya Mishneva s Blodkovým Koncertem pro flétnu D dur, která je rovněž držitelkou čestného uznání 2. stupně v rámci letošního ročníku Concertino Praga. Z důvodu protiepidemických vládních opatření však byl přístup ruských občanů do ČR omezen a organizátorům soutěže se bohužel v případě slečny Mishnevy nepodařilo vyjednat vládní výjimka, jež by vstup této talentované flétnistky do ČR umožnila,“ vysvětlují organizátoři soutěže.

Sobotní finálové kolo soutěže Concertino Praga (začíná v 17 hodin) letos poprvé získá napínavou atmosféru bezprostředního soutěžení. Čtyři mladí finalisté, vybraní na základě nahrávek, budou muset obstát nejen před publikem, ale také před porotou sestavenou z prvotřídních hudebníků. Budou mezi nimi klavírista Lukáš Vondráček, dirigent Jakub Hrůša, houslista Václav Hudeček a další. Griegův Klavírní koncert a moll, op. 16 zahráje mladý Jan Schulmeister z České republiky, houslové sólo v Koncertu č. 1 D dur, op. 19 Sergeje Prokofjeva přednese další Čech, Daniel Matejčka, Arut'unjanův Koncert pro trubku a orchestr As dur bude zkouškou pro moskevského rodáka Aleksandra Rubleva a sóla v Lisztově Klavírním koncertu č. 1 Es dur, S. 124, se ujme další finalista z Ruska, Vsevolod Zavidov. Soutěžící doprovodí Symfonický orchestr Českého rozhlasu, který povede dirigent Jiří Rožeň.

Daniel Matejčka druhý na Concertinu Praga, vyhrál Rus Zavidov

Datum vydání: 13. 9. 2020

Zdroj: klasikaplustv.cz

Autor: Veronika Paroulková

Daniel Matejčka druhý na Concertinu Praga, vyhrál Rus Zavidov

Letošní Concertino Praga zná svého vítěze. Stal se jím čtrnáctiletý klavírista Vsevolod Zavidov z Ruska. Na druhém místě skončil náš patnáctiletý houslista Daniel Matejčka a na třetím čtrnáctiletý ruský trumpetista Aleksandr Rublev. Finále se zúčastnil ještě český třináctiletý klavírista Jan Schulmeister. Koncert se konal v Rudolfinu před publikem v rámci festivalu Dvořákova Praha.

Concertino Praga letos zahájilo novou éru. Do tradiční soutěže Českého rozhlasu vstoupila jako partner Akademie klasické hudby. Sobotní finálové kolo soutěže tak letos

poprvé získalo napínavou atmosféru bezprostředního soutěžení. Čtyři mladí finalisté, vybraní na základě nahrávek, museli obstát jak před publikem, tak před porotou, kterou tvořili dirigent Jakub Hrůša, klavíristé Ivo Kahánek a Lukáš Vondráček, houslisté Václav Hudeček a Dmitry Sitkovetsky, flétnista Walter Auer, hobojsista Francois Leleux, klarinetista Daniel Ottensamer, trumpetista Marek Zvolánek, harfistka Jana Boušková, ředitel České filharmonie David Mareček a hudební producent Thibaut Maillard. Během rozhodování poroty ale udíleli svou cenu také diváci v Rudolfinu. Jan Schulmeister (RozhovorPlus s ním najdete ZDE) hrál Griegův Klavírní koncert a moll, Daniel Matejčka (RozhovorPlus s ním najdete ZDE) houslové sólo v Koncertu č. 1 D dur Sergeje Prokofjeva, moskevský rodák Aleksandr Rublev Arut'unjanův Koncert pro trubku a orchestr As dur a sóla v Lisztově Klavírním koncertu č. 1 Es dur vítěz soutěže, Rus Vsevolod Zavidov. Více o finalistech jsme psali v rubrice

SouvislostPlus. Soutěžící doprovodil Symfonický orchestr Českého rozhlasu, který vedl dirigent Jiří Rožněn.

Příští, 55. ročník mezinárodní Dvořákovy rozhlasové soutěže pro mladé hudebníky Concertino Praga už otevřelo registraci pro nové soutěžící. Pro rok 2021 se mohou přihlásit hráči ve dvou kategoriích: hra na sólový nástroj a komorní hra. Přihlášky je možné podávat přes webové stránky Českého rozhlasu do 31. ledna 2021. Hodnocení přihlášených nahrávek pak proběhne ve třech kolech. Finálová soutěžní kola se stejně jako letos opět uskuteční před publikem v rámci mezinárodního hudebního festivalu Dvořákova Praha, a to 17. a 18. září 2021. Absolutní vítězové v každé kategorii získají možnost natočit vlastní propagační nahrávku v Českém rozhlasu. Díky podpoře rodinné nadace Karel Komárek Family Foundation a dalších partnerů obdrží nejlepší sólisté a komorní soubory od Akademie klasické hudby stipendia ve výši 5000, 2800 a 1700 eur pro své další vzdělávání nebo na nákup nového nástroje. Ti nejlepší sólisté a soubory se pak během září představí na tradičním Jihočeském festivalu Concertino Praga. Mezinárodní rozhlasová soutěž pro mladé hudebníky Concertino Praga vznikla v roce 1966 z iniciativy Československého rozhlasu a osobností, mezi kterými byly Zuzana Růžicková, Viktor Kalabis nebo Helena Karásková. Soutěž je od začátku určena mladým hudebníkům.

Česko-ruský hudební soubor mladých talentů

Datum vydání: 13. 9. 2020

Zdroj: klasikaplus.cz

Česko-ruský hudební soubor mladých talentů

Autor: Lenka Kobzová

„Čím rychleji se blížila sedmnáctá hodina, tím více atmosféra v sále houstla.“

„Bylo úžasné sledovat Jana Schulmeistera, s jakou chutí a radostí se s námi snažil podělit o své pocity, kterými Griegovo dílo naplnil.“

„Posledním soutěžícím byl Vsevolod Zavidov, který celý večer korunoval technicky mimořádně obtížným čtyřvětým Klavírním koncertem č. 1 Es dur, S. 124 Franze Liszta.“

Ve Dvořákově síni Rudolfiny vyvrcholil čtyřiapadesátý ročník Concertina Praga, které mělo letos poprvé napínavou atmosféru

bezprostředního koncertního klání. Čtyři mladí finalisté – klavírista Jan Schulmeister (Česká republika), houslista Daniel Matejčka, (Česká republika), trumpetista Aleksandr Rublev (Rusko) a klavírista Vsevolod Zavidov (Rusko) se utkali nejen o přízeň mezinárodní hudební poroty, ale také o srdce publika. Partnerem v jejich koncertním boji byl Symfonický orchestr Českého rozhlasu v čele s mladým a talentovaným dirigentem Jiřím Rožněm. Spojení sil Českého rozhlasu a Akademie klasické hudby nabídlo novou příležitost, která spočívala především v možnosti rozhodnout o konečném výsledku soutěže v přímém souboji na pódiu. Ten se uskutečnil v rámci mezinárodního hudebního festivalu Dvořákova Praha. Krátce před začátkem napínavého hudebního klání se v koncertním sále, společně s diváky, pokojně usadili i členové mezinárodní hudební poroty – Walter Auer (Rakousko), Jana Boušková (Česká republika), Jakub Hrůša (Česká republika), Václav Hudeček (Česká republika), Ivo Kahánek (Česká republika), François Leleux (Francie), Thibaut Maillard (Švýcarsko), David Mareček (Česká republika), Daniel Ottensamer (Rakousko), Dmitry Sitkovetsky (Velká Británie), Lukáš Vondráček (Česká republika) a Marek Zvolánek (Česká republika). Čím rychleji se blížila sedmnáctá hodina, tím více atmosféra v sále houstla. Publikum

živě diskutovalo, v obličejích se zračilo napětí, úžas a očekávání. Jistě každý v duchu držel pěsti svému oblíbenci. Už zazněl poslední gong, světla zhasla a sálem se nesla slova malých zpěváků vinšujících, prostřednictvím Michnovy písně Nebeští kavalérové, soutěžícím hodně štěstí. Poté nadšené obecnstvo přivítalo moderátora tohoto večera Jiřího Vejvodu. Když odezněla veškerá úvodní slova, která pan Vejvoda tak krásně přednesl, konečně nastal ten okamžik, kdy na pódium svižnými a nebojácnými kroky přišel Jan Schulmeister. V jeho podání jsme si mohli vyslechnout Klavírní koncert a moll, op. 16 Edvarda Griega – skladbu, kterou lze považovat nejen za nejproslulejší dílo svého autora, ale rovněž za jednu z nejoblíbenějších skladeb pro klavír a orchestr v celé hudební literatuře. Bylo úžasné sledovat tohoto mladého umělce, s jakou chutí a radostí se s námi snažil podělit o své pocity, kterými Griegovo dílo naplnil. Překvapivá byla i jeho ladná gesta, která byla v naprostém souladu s dirigentskými pohyby Jiřího Rožně. Snad nemusím ani dodávat, že celkové provedení skladby nemělo žádnou chybu, což ocenilo bouřlivým potleskem i publikum.

Houslový koncert č. 1 D dur, op. 19 Sergeje Prokofjeva si pro nás i porotu připravil Daniel Matejčka. Hned po prvních tónech jeho houslí bylo i posluchačům jasné, že půjde o neobvyklé a náročné dílo. Sólista se bravurně vypořádal se zpěvností lyrických úseků, které byly bez varování střídány pronikavými, téměř groteskními prvky a disonancemi. Celkový hudební zážitek byl v podání houslisty i zážitkem estetickým. Svými vkusnými pohyby, vycházejícími z celého těla, totiž dokázal výraz skladby ještě více dokreslit.

Druhou polovinu soutěžního večera zahájil Aleksandr Rublev, který se rozhodl předvést nám veškeré barevné tónové odstíny, dynamické i technické možnosti, které trubka má. K tomuto účelu si vhodně zvolil skladbu sestavenou ze sedmi tempově i charakterově odlišných částí, dílo, ve kterém se odrážejí i tradiční prvky svérázného arménského folkloru. Jedná se o kratší Jednověťový koncert pro trubku a orchestr As dur skladatele Alexandra Arut'unjana. Posledním soutěžícím byl Vsevolod Zavidov, který celý večer korunoval technicky mimořádně obtížným čtyřvětým Klavírním koncertem č. 1 Es dur, S. 124 Franze Liszta. Když dozněly poslední tóny orchestru a mladý klavírista povstal, sálem se rozlehly ohromný potlesk i slova chvály. V době, kdy se mezinárodní hudební porota radila, volilo i obecnstvo svého nejoblíbenějšího mladého hudebníka, který v nich tento večer zanechal nejhlubší hudební zážitek.

V průběhu vyhlášení výsledků čtyřiapadesátého ročníku soutěže Concertino Praga, kromě flétnistky Lukeryy Mishnevvy, stáli na pódiu i semifinalisté. Bylo uděleno mnoho krásných cen, které si soutěžící samozřejmě zasloužili. Srdce diváků získal svou hrou mladý český houslista Daniel Matejčka. Přízeň mezinárodní hudební poroty zase nadějný ruský klavírista Vsevolod Zavidov.

Concertino Praga má svého vítěze

Datum vydání: 13. 9. 2020

Zdroj: ČRo – concertino.cz

Autor: ČRo

Na druhém místě skončil patnáctiletý houslista Daniel Matejčka z České republiky a na třetím čtrnáctiletý ruský trumpetista Aleksandr Rublev.

V sobotu 12. září 2020 se na veřejném koncertě v Rudolfinu rozhodlo o vítězi 54. ročníku Dvořákovy mezinárodní rozhlasové soutěže Concertino Praga. Do finále postoupili, na základě poslechu nahrávek, čtyři mladí umělci – klavírista Jan Schulmeister a houslista Daniel Matejčka z České republiky, dále pak dva ruští muzikanti – Aleksandr Rublev a Vsevolod Zavidov.

Porotu svým výkonem nejvíce přesvědčil čtrnáctiletý ruský klavírista Vsevolod Zavidov, který si pro finálové kolo vybral Klavírní koncert č. 1 Es dur Franze Liszta. Kromě šeku na 5 000 EUR od Rodinné nadace Karla Komárka, si odnesl ještě Cenu Českého rozhlasu, který mu natočí a vydá CD a šek ve výši 15.000,- Kč jako cenu Nadace Bohuslava Martinů.

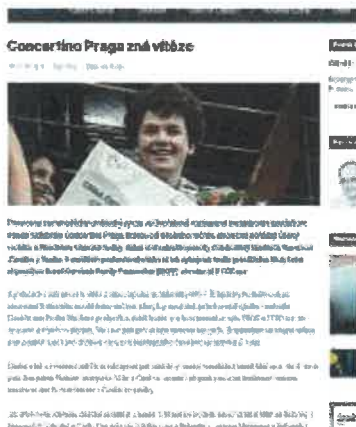
O vítězi rozhodovala dvanáctičlenná porota, kterou tvořili dirigent Jakub Hrůša, klavíristé Ivo Kahánek a Lukáš Vondráček, houslisté Václav Hudeček a Dmitry Sitkovetsky, flétnista Walter Auer, hobojsista Francois Leleux, klarinetista Daniel Ottensamer, trumpetista Marek Zvolánek, harfistka Jana Boušková, ředitel České filharmonie David Mareček a hudební producent Thibaut Maillard.

Concertino Praga zná vítěze

Datum vydání: 16. 9. 2020

Zdroj: classicpraha.cz

Autor: Marek Šulc

První cenu za mimořádný umělecký výkon ve Dvořákově rozhlasové mezinárodní soutěži pro mladé hudebníky Concertino Praga, kterou od letošního ročníku společně pořádají Český rozhlas a Akademie klasické hudby, získal rozhodnutím poroty čtrnáctiletý klavírista Vsevolod Zavidov z Ruska. V nedělním podvečerním klání si tak vybojoval vedle prestižního titulu také stipendium Karel Komárek Family Foundation (KKFF) v hodnotě 5 000 eur.

Symbolický šek převzal vítěz z rukou spoluzakladatelky KKFF Štěpánky Komárkové po skončení finálového soutěžního večera, který byl součástí právě probíhajícího festivalu Dvořákova Praha. Nadace podpořila i další finalisty a to stipendii ve výši 2800 a 1700

eur pro druhého a třetího v pořadí, 500 eur pak pro vítěze divácké soutěže. Stipendium ve stejné výši je pak poskytnuto i pro držitele ceny pro nejmladšího českého účastníka 2. kola. Druhé místo v hlavní soutěži si vybojoval patnáctiletý český houslista Daniel Matejčka, třetí místo pak Aleksandr Rublev (trumpeta, 14 let). Čestné uznání 1. stupně získal ve finálovém večeru klavírista Jan Schulmeister z České republiky.

Již dříve byla udělena čestná uznání 2. stupně, o které se podělili saxofonista Márton Bubreg z Německa, hobojista Carlo Cesaraccio z Itálie, ruská flétnistka Lukerya Mishneva a bulharský klavírista Ivaylo Vassilev.

Během slavnostního finálního koncertu moderovaného Jiřím Vejvodou však byla udělena i další ocenění. Cenu Českého rozhlasu předala Vsevolodu Davidovovi ředitelka Výroby Českého rozhlasu Kateřina Konopásková. Bonusem ocenění je možnost natočit ve studiu ČRo a následně s podporou této instituce i vydat CD. Stejný interpret získal i Cenu Nadace Bohuslava Martinů za mimořádné provedení skladeb tohoto českého skladatele v rámci soutěže. Z rukou ředitele a předsedy správní rady nadace Jiřího Hlaváče dostal i šek na 15 tisíc korun.

V rámci Concertina Praga je vyhlášena i cena nadačního fondu Viktora Kalabise a Zuzany Růžičkové za mimořádné provedení soutěžních skladeb tohoto autora. Cenu a šek na deset tisíc korun z rukou předsedy správní rady nadace Aleše Březiny převzal Aleksandr Rublev. Cena publika za divácky nejoblíbenější výkon připadla Danielu Matejčovi, cena pro nejmladšího českého účastníka 2. kola pak klarinetistovi Ondřeji Tomanovi.

Držitelé cen a čestných uznání v následujících dnech vystoupí v rámci Jihočeského festivalu Concertina Praga na sérii čtyř koncertů, kterou zakončí společné vystoupení na jindřichohradeckém zámku 18. září.

Vítězem Concertina Praga se stal klavírista Vsevolod Zavidov

Datum vydání: 16. 9. 2020

Zdroj: operaplus.cz

Autor: redakce

Symbolický šek převzal vítěz z rukou spoluzakladatelky KKFF Štěpánky Komárkové po skončení finálního soutěžního večera, který byl součástí právě probíhajícího festivalu Dvořákova Praha.

Nadace podpořila i další finalisty, a to stipendii ve výši 2800 a 1700 eur pro druhého a třetího v pořadí, 500 eur pak pro vítěze divácké soutěže. Stipendium ve stejné výši je pak poskytnuto i pro držitele ceny pro nejmladšího českého účastníka 2. kola.

Finálový koncert, během kterého porota vybírala z posledních čtyř účastníků soutěže, přenášela z Dvořákovy síně pražského Rudolfiny rozhlasová stanice ČRo – Vltava a záznam je možné zhlédnout na YouTube kanálu Českého rozhlasu.

Druhé místo v hlavní soutěži si vybojoval patnáctiletý český houslista Daniel Matejča, třetí místo pak Aleksandr Rublev (trumpeta, 14 let). Čestné uznání 1. stupně získal ve finálovém večeru klavírista Jan Schulmeister z České republiky.

Již dříve byla udělena čestná uznání 2. stupně, o které se podělili saxofonista Márton Bubreg z Německa, hobojista Carlo Cesaraccio z Itálie, ruská flétnistka Lukerya Mishneva a bulharský klavírista Ivaylo Vassilev.

Během slavnostního finálního koncertu moderovaného Jiřím Vejvodou však byla udělena i další ocenění. Cenu Českého rozhlasu předala Vsevolodu Davidovovi ředitelka Výroby Českého rozhlasu Kateřina Konopásková. Bonusem ocenění je možnost natočit ve studiu ČRo a následně s podporou této instituce i vydat CD. Stejný interpret získal i Cenu Nadace Bohuslava Martinů za mimořádné provedení skladeb tohoto českého skladatele v rámci

soutěže. Z rukou ředitele a předsedy správní rady nadace Jiřího Hlaváče dostal i šek na 15 tisíc korun.

V rámci Concertina Praga je vyhlášena i cena nadačního fondu Viktora Kalabise a Zuzany Růžičkové za mimořádné provedení soutěžních skladeb tohoto autora. Cenu a šek na deset tisíc korun z rukou předsedy správní rady nadace Aleše Březiny převzal Aleksandr Rublev. Cena publika za divácky nejoblíbenější výkon připadla Danielu Matejčovi, cena pro nejmladšího českého účastníka 2. kola pak klarinetistovi Ondřeji Tomanovi.

Držitelé cen a čestných uznání v následujících dnech vystoupí v rámci Jihočeského festivalu Concertina Praga na sérii čtyř koncertů, kterou zakončí společné vystoupení na jindřichohradeckém zámku 18. září.

Dvanáctičlennou porotu finálového kola tvořili dirigent Jakub Hrůša, klavíristé Ivo Kahánek a Lukáš Vondráček, houslisté Václav Hudeček a Dmitry Sitkovetsky, flétnista Walter Auer, hobojsista Francois Leleux, klarinetista Daniel Ottensamer, trumpetista Marek Zvolánek, harfistka Jana Boušková, ředitel České filharmonie David Mareček a hudební producent Thibaut Maillard. Předsedou poroty byl symbolicky historicky první vítěz soutěže z roku 1966 Dmitry Sitkovetsky, místopředsedou se stal Václav Hudeček, historicky první český vítěz. Soutěž Concertino Praga pořádají společně Český rozhlas a Akademie klasické hudby s podporou Karel Komárek Family Foundation a hlavního města Prahy.

Na Jindřichohradecko míří finalisté letošní rozhlasové soutěže Concertino Praga

Datum vydání: 16. 9. 2020

Zdroj: jcted.cz

Autor: Lucie Váchová

16.9.2020 13:40 JINDŘICHOHRADECKO - V pátek 18. září se od 19 hodin v Jindřichově Hradci uskuteční slavnostní koncert vítězů v rámci 52. ročníku Jihočeského festivalu Concertino Praga. Na koncertě v Rytířském sále jindřichohradeckého zámku se představí vítězové a další nejúspěšnější účastníci prestižní rozhlasové soutěže mladých hudebníků.

Patnáctiletý houslista Daniel Matejčka z České republiky získal v rozhlasové soutěži Concertino Praga 2020 druhé místo. Autor: Petra Hajská.

Den před tím se v kapli sv. Maří Magdaleny odehraje také od 19 hodin koncert Ozvěny Concertino Praga 2019, na kterém vystoupí loňský laureát soutěže houslista Wiktor

Dziedzic. V rámci koncertu budou představeny i pamětní medaile cembalistky Zuzany Růžičkové, které budou trvale vystaveny v prostorách kaple. Ve středu 16. září od 19 hodin vítězové soutěže předvedou své umění v kaple Schwarzenberské hrobky v Třeboni.

Publiku i porotě se finalisté poprvé naživo představili na veřejném finálovém soutěžním koncertě v Rudolfinu 12. září za doprovodu Symfonického orchestru Českého rozhlasu pod taktovkou dirigenta Jiřího Rožně. Dva dny na to vyrazili s pěti koncerty na jihočeské turné, vystoupili už v Českém Krumlově a Bečyni, kde nabídli posluchačům to nejlepší z 54. ročníku soutěže.

O co nejlepší umístění v rozhlasové soutěži pro mladé hudebníky usilovali dva zástupci z České republiky a dva zástupci ruské interpretační školy. Vítězem se stal čtrnáctiletý klavírista Vsevolod Zavidov z Ruska. Na druhém místě skončil patnáctiletý houslista Daniel Matejčka z České republiky a na třetím čtrnáctiletý ruský trumpetista Aleksandr Rublev. Do finále postoupil na základě poslechu nahrávek ještě jeden muzikant z Čech, teprve třináctiletý klavírista Jan Schulmeister.

Vedle laureátů se návštěvníkům jihočeských koncertů představí i saxofonista Márton Bubreg z Rakouska, italský hobojista Carlo Cesaraccio, ruská flétnistka Lukerya Mishneva a klavírista Ivaylo Vassilev z Bulharska. Tito mladí umělci se stali náhradníky pro finálové kolo Concertino Praga a získali možnost představit se na „Talent stage“ festivalu Dvořákova Praha.

ORCHESTRÁLNÍ AKADEMIE – Mladá filharmonie Dvořákovy Prahy

Projekt Orchestrální akademie při Letní hudební akademii Kroměříž 2020 byl koncipován jako soustředění mladých hudebníků ve věku od 15 do 24 let, kteří pod vedením zkušených lektorů z řad prvních hráčů České filharmonie a uměleckého garanta projektu dirigenta Tomáše Netopila absolvují proces přípravy špičkového orchestrálního výkonu. Orchestrální akademie měla proběhnout ve dvou fázích – v období od 10. do 16. srpna 2020 v Kroměříži, od 11. do 13. září 2020 v Praze. Obě fáze měly být završeny veřejnou prezentací práce frekventantů ve formě živých koncertů – 16. 8. 2020 v Kroměříži a 13. 9. v Praze v rámci MHF Dvořákova Praha. Projekt počítal s nábořem frekventantů jak z České republiky, tak i ze zahraničí. Studovaným dílem, na jehož půdorysu by frekventanti sbírali nové zkušenosti, měla být Symfonie č. 9 Ludwiga van Beethovena.

Pro frekventanty měla být účast na tomto vzdělávacím kurzu zpoplatněna částkou 9.000,- Kč. V ní bylo zahrnuto cca 35 hodin výuky, ubytování se snídaní v Kroměříži i v Praze. Dále projekt počítal s příspěvkem na dopravu na realizační část v Praze ve výši do 1.000,- Kč pro české účastníky a do 2.000,- Kč pro zahraniční účastníky, vždy dle skutečné výše jízdného s těmito uvedenými finančními limity.

Vzhledem k restrikcím nařízeným vládou ČR, případně Ministerstvem zdravotnictví ČR (omezení přeshraničního pohybu, omezení sdružování osob, uzavření škol apod.) i obdobným restriktivním opatřeními zahraničních vlád ve vztahu k pandemické situaci, se Akademie klasické hudby po dohodě se spolkem Collegium Musicale jako pořadatelem Letní hudební akademie Kroměříž rozhodla změnit pro rok 2020 koncept projektu s tím, že jej nechce kompletně rušit, ale změnit jeho podobu tak, aby samotný účel vzdělávání mladých hudebníků v oboru orchestrální hry zůstal zachován.

Ve chvíli, kdy jsme nebyli schopni predikovat délku trvání všech opatření souvisejících s pandemií, tedy byl omezen pohyb osob přes hranice států, uzavřeny školy apod., nebylo možné provádět nábor frekventantů ze zahraničí a zodpovědně plánovat uskutečnění mezinárodních kurzů. V rámci České republiky bylo pak jedinou možnou cestou oslovení pedagogů, kteří jsou v kontaktu se svými studenty. Pro zachování myšlenky a její realizaci jsme se tedy rozhodli oslovit pedagogy Pražské konzervatoře, HAMU a členy České filharmonie. Nabídli jsme tak možnost účasti na projektu alespoň studentům trvale pobývajícím v ČR, kterých se restriktivní opatření nedotýkaly v takovém rozsahu. Přípravu a participaci na projektu jsme pak přesunuli na září 2020 do Prahy, s návazností na plánované představení frekventantů v rámci Mladé filharmonie na festivalu Dvořákova Praha.

Orchestrální akademie se tak nově uskutečnila v Praze od 2. do 12. září 2020 a vyvrcholila společným neveřejným provedením díla dne 12. 9. 2020 ve Studiu 1 Českého rozhlasu. Bezprostředně poté, v neděli 13. 9. 2020, prezentovali své výsledky absolventi Orchestrální akademie v rámci MHF Dvořákova Praha. Jako členové Mladé filharmonie Dvořákovy Prahy vstoupili společně se svými lektory a pod taktovkou svého uměleckého vedoucího Tomáše Netopila (koncert je součástí rozpočtu festivalu Dvořákova Praha, nikoliv žádosti na SFK).

Zároveň bylo rozhodnuto, že za současné ekonomické situace vyplývající z dopadů pandemie na příjmovou stránku obyvatelstva nebyl za účast na kurzech požadován poplatek. Kurzy byly nabídnuty zájemcům bezúplatně.

Harmonogram

2. – 12. 9. 2020

Orchestrální akademie, Praha

13. 9. 2020

Prezentace absolventů v rámci MHF Dvořákova Praha 2020, Dvořákova síň Rudolfiny

Program koncertu:

SIMONA ŠATUROVÁ soprán
MARKÉTA CUKROVÁ mezzosoprán
PETR NEKORANEC tenor
JAN MARTINÍK bas
PRAŽSKÝ FILHARMONICKÝ SBOR
LUKÁŠ VASILEK sbormistr
MLADÁ FILHARMONIE DVOŘÁKOVY PRAHY
TOMÁŠ NETOPIL dirigent

Ludwig van Beethoven: Symfonie č. 9 d moll, op. 125

Detailní harmonogram přípravy a průběhu Orchestrálních kurzů:

27. 4. 2020 - Distribuce studijních materiálů / orchestrálních partů frekventantům v digitální podobě prostřednictvím lektorů Orchestrální akademie, tj. pedagogů Pražské konzervatoře, HAMU a členů České filharmonie.

2. 5. – 1. 9. 2020 - Individuální studium partů ve spolupráci s pedagogy a lektory formou distančních konzultací.

2. – 8. 9. 2020 - Dělené zkoušky a konzultace smyčcové a dechové sekce ve spolupráci s lektory a pod vedením uměleckého asistenta dirigenta Chuheie Iwasakiho, pedagoga Pražské konzervatoře a dirigenta Plzeňské filharmonie.

9. – 12. 9. 2020 - Zkoušky celého orchestru včetně sboru a sólistů.

13. 9. 2020 - Generální zkouška a koncert v rámci MHF Dvořákova Praha 2020. Není již součástí projektu Orchestrální akademie, rozpočtově součástí MHF Dvořákova Praha 2020 včetně struktury grantových žádostí na jednotlivé projekty.

Netopilova Devátá na Dvořákově Praze jako šťastné spojení mládí a zkušenosti

Datum: 16. 9. 2020

Zdroj: operaplus.cz

Autor: Jan Venclík

Velké pražské festivaly klasické hudby slaví letošní beethovenovský rok – i pod tlakem okolností – velmi speciálně.

Netopilova Devátá na Dvořákově Praze jako šťastné spojení mládí a zkušenosti

Mladé hudebníky z Orchesterální akademie a Mladé filharmonie Dvořákovy Prahy se sešli na koncertě v Rudolfinu. V rámci koncertního programu byla představena i Beethovenova Devátá symfonie. Koncert byl velmi úspěšný a publikum bylo nadšené. Mladí hudebníci se velmi dobře vyřádili a jejich výkon byl velmi kvalitní. Koncert byl velmi úspěšný a publikum bylo nadšené. Mladí hudebníci se velmi dobře vyřádili a jejich výkon byl velmi kvalitní.

Pražské jaro muselo upustit od provedení Beethovenovy Deváté symfonie v čase trvajícím „generální“ karantény. Místo ní na program závěrečného koncertu, konaného tehdy ještě bez standardní účasti publika a streamovaného na internetu, zařadilo dvojici pozdních kvartetů v aranžmá pro smyčcový orchestr. Českou filharmonii tehdy dirigoval Jakub Hrůša Dvořákova Praha se již může konat víceméně ve standardní podobě a k uvádění Beethovenových děl má větší prostor. Velké autorovy vokálně-instrumentální skladby uvedla hned dvě – obě v podání, která se vymykají běžné koncertní praxi. Missa solemnis zazněla v „komornějším“ pojetí Collegia 1704 – vynikajícího tuzemského souboru zaměřeného na historicky poučenou

interpretaci zvláště barokní hudby. V Beethovenově Deváté se zase vedle Pražského filharmonického sboru, pro nějž je dílo základním repertoárem, a renomovaných sólistů představil speciálně složený mládežnický orchestr.

Pořadatel festivalu Dvořákova Praha – Akademie klasické hudby – si vytkl za cíl nejen péči o odkaz Antonína Dvořáka, včetně uvádění i jeho méně slavných či ceněných děl, ale též podporu uměleckého růstu mladých hudebníků. Akademie klasické hudby se tak stala spolupořadatelem rozhlasové soutěže Concertino Praga, jejíž finálový večer začlenila do festivalového programu. Festival nejenže dal prostor na svých koncertech mladým sólistům, ale plánoval – ve spojení s Letní hudební akademií Kroměříž – nabídnout studentům a mladým hudebníkům též zkušenost se špičkovou uměleckou prací v pozici orchestrálních hráčů. Původní plány projektu Mladá filharmonie Dvořákovy Prahy nakonec z praktických důvodů doznaly změn. Nacvičování (a první uvedení díla) neproběhlo v rámci kroměřížských kurzů v srpnovém termínu, nýbrž během září v Praze. Základní myšlenka nicméně zůstala zachována. Mladí hudebníci pracovali pod vedením mentorů z řad České filharmonie, kteří pak vedle svých svěřenců usedli na pódiu, pedagoga Pražské konzervatoře, dirigenta Chuheie Iwasakiho a samozřejmě Tomáše Netopila, hudebního ředitele filharmonie a opery v Essenu. Snažení všech bylo korunováno úspěšným koncertním vystoupením.

Večer trochu připomínal jinou zajímavou (a dojemem mimořádnou) letošní kulturní událost – totiž společné vystoupení Simona Rattla a Magdaleny Kožené na červnovém koncertě v Rudolfinu, organizovaném Českou filharmonií, kde se rovněž prezentoval orchestr složený z mladých hudebníků. Zatímco tehdy zahrála Česká studentská filharmonie v rámci samostatného bloku „jen“ několik slovanských tanců, zde šlo o mnohem větší úkol. Výsledek byl i takto rozsáhlého díla velmi přesvědčivý, ne-li výborný. Nezdálo se, že by dirigent byl nějak svázán možnostmi tělesa. Naprostá většina míst, kde se mohou zřetelně projevit nedostatky v souhře či intonaci vyzněla velmi dobře (namátkou třeba sóla skupiny kontrabasů a violoncell zkraje poslední věty).

Provedení se vyznačovalo preferencí svižnějších temp (která někdy, například ve čtvrté větě ve vokálních sólových pasážích či ansámblech, působila až hraničně) a propracovaným hudebním výrazem na větších i menších plochách. Velmi působivá – i možná přes pár nedokonalostí – byla třetí, pomalá věta, důsledně hraná v nižší dynamice. Krásně zde vynikl subtilní zvuk smyčců. Kontrast kantability třetí věty s energickou, mohutně gradující závěrečnou částí byl maximální.

Mládí a zkušenost se dobře snoubily i v rámci sólového kvarteta. Jan Martiník, sólista Berlínské státní opery Unter den Linden a mj. vynikající písňový interpret, představuje se svým kultivovaným, oduševnělým projevem alespoň v některých ohledech téměř ideální obsazení. Na Petru Nekorancovi byla patrně znát menší zkušenost s partem, rozhodně mu však stačil i po stránce objemu hlasu. Standardně velmi kvalitní výkony podaly i Markéta Cukrová a Simona Šaturová. Totéž lze říci o Pražském filharmonickém sboru, který ohromil barevnou bohatostí a nechal se dirigentem, i ve vokálně velmi vypjatých pasážích, výrazově tvarovat. Celkově byl koncert skvělým počinem, který nezůstal vyhrazen jen pro jeho aktéry a posluchače v sále. Díky videozáznamu, který pořídil Český rozhlas, je dostupný i dalším zájemcům na Youtube. V dnešní době, kdy se solidarita mezi lidmi projevuje vzájemným distancováním, je samo o sobě osvěžující naslouchat skladbě, která hudebně vyjadřuje sbratření všech lidí téměř fyzické („V náruč spějte milióny! Zlíbat svět kéž dáno nám!“) – tím spíše v tak zajímavém, optimisticky působícím pojetí.

VYDAVATELSKÁ ČINNOST

Akademie klasické hudby v duchu zadání, které dala sama sobě, vyvíjí vedle pořadatelských aktivit i publikační činnost související s dvořákovským tématem. Zde je na prvním místě třeba připomenout publikaci *Vyznání v F dur* jako paměti a úvahy Antonína Dvořáka III., podpora vydání profilového CD houslisty Josefa Špačka s *Houslovým koncertem* Antonína Dvořáka, digitalizace rukopisných notových materiálů prvního zhudebnění Dvořákovy opery *Král a uhlíř*, zaznamenání provedení Dvořákova *Violoncellového koncertu h moll* v originální Dvořákově verzi s klavírem a další počiny

Vydáním knihy Ondřeje Šupky *Než nás rozdělí oceán: Koncertní turné „na rozloučenou“* pokračujeme v záměru rozšiřování aktivit Akademie klasické hudby o vydavatelskou činnost. Proto jsme podpořili dokončení a vydání muzikologického a zároveň popularizačního textu Ondřeje Šupky, mapujícího dosud nezpracované období Dvořákova života před odjezdem do Spojených států. Kniha velmi zajímavě popisuje průběh ‚rozlučkového‘ turné i to, jak byl Antonín Dvořák vnímán tehdejší českou společností a jak ji hluboce ovlivnil. Podobně komplexní publikace, která by o tomto na tehdejší dobu velmi neobvyklém a rozsáhlém počínu pojednávala, tady dosud chyběla.

Odborná literatura týkající se osobnosti a díla Antonína Dvořáka je zdánlivě poměrně rozsáhlá. Při bližším pohledu se však ukazuje, že většina textů významnějšího rozsahu vznikla před mnoha desítkami let a přes svou nespornou hodnotu může jen stěží beze zbytku reprezentovat moderní pohled na dvořákovskou problematiku. Muzikologické texty novějšího data se zas převážně omezují na články a studie v odborných časopisech a jejich tématem je přirozeně především Dvořákovo skladatelské dílo nazírané různými aspekty. Zdaleka méně pozornosti je však věnováno dalším skladatelovým uměleckým aktivitám, které by při významu této světově proslulé osobnosti české kultury neměly být opomíjeny: jedná se především o Dvořákovu činnost pedagogickou a interpretační i o jeho významnou kulturně-spoločenskou roli, kterou v poslední třetině 19. století sehrává.

Velkým vkladem pro celkové vyznění publikace byl přístup grafika Pavla Rakušana a jeho studia Cellula. Se zaujetím pro věc a hlubokým pochopením velmi citlivě spolupracoval s autorem a vydavatelem publikace. Celý grafický koncept včetně výběru papíru, obálky, vazby a dokončovacích prací tak splňuje nároky na současnou moderní grafiku, při zachování původního záměru vydavatele i autora.

Naše poděkování patří i Českému muzeu hudby a Regionálnímu muzeu v Litomyšli, kteří nám poskytli zdarma skeny a fotografie k dalšímu užití v knize.

Kniha byla představena 27. 8. 2020 v komorní atmosféře za účasti autora, vydavatele a vybrané skupiny novinářů v rámci tiskové konference k zahájení MHF Dvořákova Praha 2020.

Z důvodů pandemie Akademie klasické hudby v roce 2020 pozastavila vydávání Magazínu Akademie klasické hudby do doby, než bude dávat smysl toto periodikum distribuovat, případně zváží změnu formy magazínu jako elektronického newsletteru. V tomto smyslu splnila Akademie klasické hudby svou ohlašovací povinnost o přerušení vydávání magazínu vůči MKČR.

Výhled činnosti Akademie v nadcházejícím období

Základem společensky prospěšných činností Akademie klasické hudby i nadále zůstává pořádání mezinárodního hudebního festivalu Dvořákova Praha a udílení Ceny Antonína Dvořáka. V roce 2020 Akademie rozšířila svou činnost o projekty zaměřené na vzdělávání a rozvoj mladých hudebníků v podobě spolupořádání soutěže Concertino Praga, Dvořákovy rozhlasové mezinárodní soutěže pro mladé hudebníky v součinnosti s Českým rozhlasem a organizaci Orchesterální akademie, původně plánované v režimu spolupořadatelství s Letní hudební akademií Kroměříž, avšak díky pandemii tuto orchesterální akademii včetně finální realizace Mladé filharmonie Dvořákovy Prahy nakonec Akademie klasické hudby realizovala sama.

V roce 2021 vedle festivalu, Ceny Antonína Dvořáka, Concertino Praga hodlá Akademie realizovat orchesterální akademii již v součinnosti s LHA Kroměříž, navíc hodlá obnovit úsilí o realizaci projektu Hudebního učiliště Antonína Dvořáka, který byl též díky pandemii pozastaven, protože zahájení komplexního vzdělávacího projektu, který je primárně určen pro prezenční a nikoliv distanční výuku, nedávalo za pandemické situace smysl. Akademie hodlá navázat i na vydavatelské projekty dalším, tentokrát komplexním nahrávacím projektem v koprodukcí se zavedeným hudebním vydavatelstvím, který disponuje celosvětovou distribuční sítí.

Dosavadní ročníky Dvořákovy Prahy prokázaly, že festival nejen udržuje v kulturním prostředí České republiky své místo a obstojí v konkurenci jiných tuzemských festivalů, ale dokáže nadále růst a posilovat svou pozici i v konkurenci festivalů evropských. Česká veřejnost nadále vnímá Dvořákova Prahu jako pevnou a prestižní součást české kultury. Festival si systematicky buduje vysokou úroveň, a to zejména důrazem na interpretační kvalitu. Účast na festivalu tak přijímají prvotřídní světoví umělci. Vedle zahraničních umělců dává festival prostor českým orchestrům, dirigentům a instrumentalistům. Rezidenčním orchestrem festivalu nadále zůstává Česká filharmonie. V nastoleném trendu bude festival pokračovat i v nadcházejícím ročníku.

V zájmu všech výše uvedených projektů je důležité nadále pracovat na kvalitě a především stabilní základně partnerů, mediálních partnerů, odborných mediálních partnerů a donátorů. Prostřednictvím všech dostupných komunikačních nástrojů je i nadále nutné budovat stále a loajální publikum. Součástí strategie je i péče o vztahy s odbornou veřejností.

Cílem této strategie je dosažení dlouhodobých smluv s klíčovými partnery Akademie klasické hudby a zabezpečení stabilního financování projektů ve střednědobém horizontu.

Informace o aktivitách v oblasti výzkumu a vývoje

Akademie nevykonávala výzkum a vývoj ani nevyvíjela v uvedené oblasti žádnou činnost.

Aktivity v oblasti ochrany životního prostředí

Akademie nevykonávala žádné aktivity v oblasti ochrany životního prostředí.

Pobočka nebo jiná část obchodního závodu v zahraničí

Akademie nemá žádnou pobočku nebo jinou část obchodního závodu v zahraničí.

Lidské zdroje

Akademie v roce 2020 měla 4 zaměstnance v hlavním pracovním poměru, běžný chod Akademie zajišťoval i ředitel jako statutární orgán, a dále členové správní rady, popř. osoby v jiném než pracovněprávním vztahu k Akademii.

Členství ve správní radě je čestné, bez nároku na odměnu.

Následné události

Po rozvahovém dni nedošlo k žádným událostem, které by měly významný dopad na výroční zprávu sestavenou za účetní období kalendářního roku 2020.

Ing. Robert Kolář

Ředitel Společnosti

Firma: Akademie Klasické Hudby, z.ú.
 Identifikační číslo: 26725347
 Právní forma: zapsaný ústav
 Rozvahový den: 31. prosince 2020
 Datum sestavení účetní závěrky: 25. června 2021

ROZVAHA
 (v celých tisících Kč)

Označ.	AKTIVA	ř.	Stav k prvnímu dni účetního období	Stav k poslednímu dni účetního období
A.	Dlouhodobý majetek celkem	001	0	0
A.I.	I. Dlouhodobý nehmotný majetek celkem	002	72	72
2.	Software	004	72	72
A.IV.	Oprávky k dlouhodobému majetku celkem	029	-72	-72
2.	Oprávky k softwaru	031	-72	-72
B.	Krátkodobý majetek celkem	041	2 690	2 363
B.II.	Pohledávky celkem	052	429	1 109
1.	Odběratelé	053	186	704
5.	Ostatní pohledávky	057	45	46
8.	Daň z příjmu	060	0	266
17.	Jiné pohledávky	069	0	93
18.	Dohadné účty aktivní	070	198	0
B.III.	Krátkodobý finanční majetek celkem	072	2 078	1 101
1.	Peněžní prostředky v pokladně	073	118	70
3.	Peněžní prostředky na účtech	075	1 960	1 031
B.IV.	Jiná aktiva celkem	081	183	153
1.	Náklady příštích období	082	183	153
	AKTIVA CELKEM	085	2 690	2 363

Označ.	PASIVA	ř.	Stav k prvnímu dni účetního období	Stav k poslednímu dni účetního období
A.	Vlastní zdroje celkem	86	-764	-2 515
A.I.	Jmění celkem	87	10	10
1.	Vlastní jmění	88	10	10
A.II.	Výsledek hospodaření celkem	91	-774	-2 525
1.	Účet výsledku hospodaření	92	-579	-1 751
3.	Nerozdělený zisk, neuhrazená ztráta minulých let	94	-195	-774
B.	Cizí zdroje celkem	95	3 454	4 878
B.III.	Krátkodobé závazky celkem	106	2 795	4 035
1.	Dodavatelé	107	201	54
5.	Zaměstnanci	111	262	858
7.	Závazky k institucím sociálního zabezpečení a veřejného zdravotního pojištění	113	147	86
8.	Daň z příjmu	114	122	0
9.	Ostatní přímé daně	115	67	34
10.	Daň z přidané hodnoty	116	193	409
13.	Závazky ze vztahu k rozpočtu orgánů územ. samosp. celků	119	0	2 571
22.	Dohadné účty pasivní	128	1 803	23
B.IV.	Jiná pasiva celkem	130	659	843
1.	Výdaje příštích období	131	0	161
2.	Výnosy příštích období	132	659	682
	PASIVA CELKEM	134	2 690	2 636

Firma: Akademie klasické hudby, z.ú.
 Identifikační číslo: 26725347
 Právní forma: zapsaný ústav
 Rozvahový den: 31. prosince 2020
 Datum sestavení účetní závěrky: 25. června 2021

VÝKAZ ZISKU A ZTRÁTY
 (v celých tisících Kč)

Označení	TEXT	ř.	Činnosti		
			Hlavní činnost	Hospodářská činnost	Celkem
			5	6	7
A.	Náklady	1	33 842	216	34 058
I.	Spotřebované nákupy a nakupované služby	2	29 309	216	29 525
1.	Spotřeba materiálu, energie a ostatních neskladovatelných dodávek	3	123	0	123
4.	Náklady na cestovné	6	127	0	127
5.	Náklady na reprezentaci	7	832	0	832
6.	Ostatní služby	8	28 227	216	28 443
III.	Osobní náklady	13	4 274	0	4 274
10.	Mzdové náklady	14	3 193	0	3 193
11.	Zákonné sociální pojištění	15	1 074	0	1 074
13.	Zákonné sociální náklady	17	7	0	7
IV.	Daně a poplatky	19	120	0	120
15.	Daně a poplatky	20	120	0	120
V.	Ostatní náklady	21	139	0	139
19.	Kursově ztráty	25	42	0	42
21.	Manka a škody	27	89	0	89
22.	Jiné ostatní náklady	28	8	0	8
VIII.	Daň z příjmů	37	0	0	0
29.	Daň z příjmů	38	0	0	0
	Náklady celkem	39	33 842	216	34 058
B.	Výnosy	40	32 091	216	32 307
I.	Provozní dotace	41	16 762	0	16 762
1.	Provozní dotace	42	16 762	0	16 762
III.	Tržby za vlastní výkony a za zboží	47	7 171	216	7 387
	Tržby za vlastní výkony a za zboží	48	7 171	216	7 387
IV.	Ostatní výnosy	49	8 158	0	8 158
8.	Kursově zisky	53	2	0	2
9.	Zúčtování fondů	54	8 156	0	8 156
	Výnosy celkem	62	32 091	216	32 307
C.	Hospodářský výsledek před zdaněním	63	-1 751	0	-1 751
D.	Hospodářský výsledek po zdanění	64	-1 751	0	-1 751

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha v účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2020
(v tisících Kč)

1. Charakteristika a hlavní aktivity

Vznik a charakteristika Společnosti

Akademie klasické hudby, z.ú. (dále „Společnost“, „Zapsaný ústav“ nebo „z.ú.“) vznikla dne 27. listopadu 2002 zápisem do rejstříku obecně prospěšných společností vedeného Městským soudem v Praze.

Společnost je zřízena za účelem zajišťování následujících druhů obecně prospěšných služeb:

- propagace českého hudebního umění, zejména pořádání a udílení "CENY KLASICKÉ HUDBY" a jiných cen a ocenění,
- agenturní činnost v oblasti hudebního umění, kultury a cestovního ruchu,
- odborné poradenské činnosti v oblasti hudebního umění bez úplaty,
- šíření a popularizace kulturních hodnot s cílem podpořit cestovní ruch a rozvíjet kulturu ve všech oblastech,
- pěstování a šíření nových skladeb české a soudobé hudby,
- podpora mladých umělců a začínajících hudebníků,
- propagace umělecky hodnotné hudby,
- propagace české klasické hudby,
- Podpora přístupu znevýhodněných osob ve společnosti ke kulturním hodnotám.

Kromě obecně prospěšných služeb Společnost poskytuje tuto hospodářskou („doplňkovou“) činnost:

- agenturní činnost v oblasti kultury a umění,
- pořádání výstav, veletrhů, přehlídek, prodejních a obdobných akcí,
- pořádání kulturních produkcí, zábav a provozování zařízení sloužících k zábavě,
- pronájem kancelářských prostor.

Zakladatel Společnosti

Zakladatelem Společnosti je právnická osoba DaDa, a.s., se sídlem Maiselova 25/4, 110 00 Praha 1, IČO: 256 97 846, zapsaná v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, Oddíl B, vložka 5573 (dále „Zakladatel“).

Majetkový vklad Zakladatele je tvořen peněžitým vkladem ve výši 10 000 Kč na účtu Společnosti.

Zdroje financování nutné k dosažení cílů určených statutem Společnost získává zejména ze sponzorských darů, příspěvků, dotací, veřejných sbírek, grantových programů, kulturně vzdělávacích a sportovních akcí, z vlastního jmění a ze zisku dosaženého provozováním hospodářských (doplňkových) činností.

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha v účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2020
(v tisících Kč)

Sídlo Společnosti:

Maiselova 25/4
110 00 Praha 1
Česká republika

Identifikační číslo Společnosti:

267 25 347

Členové správní rady Společnosti k 31. prosinci 2020

Pavel Šafář
Jan Štěrba
Luboš Veselý

Změny v obchodním rejstříku Společnosti:

Dne 29. září byla v obchodním rejstříku Společnosti provedena změna sídla Společnosti z Malostranské náměstí 37/23, Malá Strana, 118 00 Praha 1 na Maiselova 25/4, 110 00 Praha 1.

Společnost není společníkem s neomezeným ručením v žádné společnosti.

Na počátku roku 2020 byla potvrzena existence nového koronaviru způsobujícího nemoc COVID-19, která se rozšířila v Číně i mimo ni, včetně Česka. Pandemie a zejména restriktivní opatření přijatá k omezení zdravotních dopadů způsobily narušení mnoha podnikatelských a hospodářských aktivit a v roce končícím 31. prosince 2020 ovlivnily podnikání Společnosti.

Od března 2020, kdy byla přijata první vládní opatření pro zamezení šíření pandemie, bylo jasné, že zamýšlené projekty musí být modifikovány tak, aby byly případně v redukováném režimu realizovatelné. Byly přijaty programové změny v projektech festivalu Dvořákova Praha, Orchestrální akademie, Concertino Praga a byl zrušen benefiční koncert při udělení Ceny Antonína Dvořáka. Dopady na Společnost se projevily zejména v podobě ztráty vynaložených nákladů na propagaci původní podoby festivalu i dalších projektů. V důsledku omezení konání veřejných akcí došlo k významnému snížení výnosů ze vstupného, díky významně nižšímu počtu návštěvníků koncertů a změně cenové politiky. Dále se významně snížily náklady na honoráře umělců vystupujících na festivalu a jejich logistiku, což částečně vyvážilo snížení výnosů.

2. Zásadní účetní postupy používané Společností

Účetní závěrka byla připravena na základě účetnictví vedeného v souladu se zákonem o účetnictví a příslušnými nařízeními a vyhláškami platnými v České republice.

Tato účetní závěrka je připravená v souladu s vyhláškou MF ČR č. 504/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, pro účetní jednotky, u kterých hlavním předmětem činnosti není podnikání, a dle Českých účetních standardů číslo 401-414.

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha v účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2020
(v tisících Kč)

Účetní závěrka je sestavena za předpokladu nepřetržitého trvání Společnosti.

Při oceňování aktiv a závazků a naplnění předpokladu trvání Společnosti vedení zvažilo dopady pandemie nového koronaviru způsobujícího onemocnění COVID-19.

a) Dlouhodobý hmotný a nehmotný majetek a závazky

Dlouhodobý hmotný a nehmotný majetek je evidován v pořizovací ceně. Dlouhodobý hmotný majetek v pořizovací ceně do 40 tis. Kč a dlouhodobý nehmotný majetek v pořizovací ceně do 60 tis. Kč není vykazován v rozvaze a je účtován do nákladů v roce jeho pořízení.

V následující tabulce jsou uvedeny metody a doby odpisování podle skupin majetku:

	Metoda	Doba odepisování
Software	zrychlená	3 roky

Závazky jsou oceněny v nominální hodnotě.

b) Stanovení opravných položek a rezerv

Pohledávky

Společnost stanoví opravné položky k pochybným pohledávkám na základě vlastní analýzy platební schopnosti svých zákazníků a věkové struktury pohledávek.

c) Přepočty cizích měn

Společnost používá pro přepočet transakcí v cizí měně denní kurz ČNB. V průběhu roku účtuje Společnost pouze o realizovaných kurzových ziscích a ztrátách.

Aktiva a pasiva v zahraniční měně jsou k rozvahovému dni přepočítávána podle kurzu devizového trhu vyhlášeného ČNB. Nerealizované i realizované kurzové zisky a ztráty jsou zachyceny ve výsledku hospodaření.

d) Daň z příjmů

Daň z příjmů za dané období se skládá ze splatné daně a ze změny stavu v odložené dani.

Splatná daň zahrnuje odhad daně vypočtený z daňového základu s použitím daňové sazby platné v první den účetního období a veškeré doměrky a vratky za minulá období.

Odložená daň vychází z veškerých dočasných rozdílů mezi účetní a daňovou hodnotou aktiv a pasiv, případně dalších dočasných rozdílů (daňová ztráta), s použitím očekávané daňové sazby platné pro období, ve kterém budou daňový závazek nebo pohledávka uplatněny.

O odložené daňové pohledávce se účtuje pouze tehdy, je-li pravděpodobné, že bude v následujících účetních obdobích uplatněna.

e) Klasifikace závazků

Společnost klasifikuje část dlouhodobých závazků, bankovních úvěrů a finančních výpomocí, jejichž doba splatnosti je kratší než jeden rok vzhledem k rozvahovému dni, jako krátkodobé.

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha v účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2020
(v tisících Kč)

f) Přijaté dary a dotace

Dotace a provozní dary poskytované na pokrytí nákladů Společnosti jsou účtovány přímo do výnosů.

g) Účtování nákladů a výnosů

Výnosy a náklady se účtují časově rozlišené, tj. do období, s nímž věcně i časově souvisejí.

3. Zpracování účetních záznamů

Společnost využívá pro zpracování účetních záznamů externě poskytované služby společnosti Corporate Assistance, s.r.o.

Účetnictví je zpracováno elektronicky. Účetní záznamy jsou uschovány dle § 31 a 33 zákona č. 563/1991 Sb.

4. Pohledávky a závazky z obchodních vztahů

Krátkodobé pohledávky z obchodních vztahů činí 704 tis. Kč (2019: 186 tis. Kč), ze kterých 153 tis. Kč (2019: 90 tis. Kč) představují pohledávky po lhůtě splatnosti.

Krátkodobé závazky z obchodních vztahů činí 54 tis. Kč (2019: 201 tis. Kč), ze kterých nejsou žádné po lhůtě splatnosti (2019: 1 tis. Kč).

5. Vlastní zdroje

	Vlastní jmění	Fondy	Neuhrazená ztráta minulých let	Výsledek hospodaření	Celkem
Zůstatek k 1.1.2020	10	0	- 195	- 579	- 764
Rozdělení výsledku hospodaření z předcházejícího účetního období	0	0	- 579	579	0
Výsledek hospodaření po zdanění za běžné účetní období	0	0	0	- 1 751	- 1 751
Zůstatek k 31.12.2020	10	0	- 774	- 1 751	- 2 515

6. Dohadné účty pasivní, budoucí a podmíněné závazky

Dohadné položky pasivní byly tvořeny nevyfakturovanými marketingovými službami ve výši 0 Kč (k 31. prosinci 2019: 1 600 tis. Kč) a ostatními položkami ve výši 23 tis. Kč (k 31. prosinci 2019: 203 tis. Kč).

Celková výše závazků nezahrnutých v rozvaze, která vychází z uzavřených smluv o operativním pronájmu k 31. prosinci 2020, činila 115 tis. Kč bez DPH (k 31. prosinci 2019: 144 tis. Kč bez DPH).

Společnost neeviduje žádné podmíněné závazky, které by k rozvahovému dni nebyly vykázány v rozvaze.

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha v účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2020
(v tisících Kč)

7. Přehled nákladů

Celkové náklady na hlavní činnost Společnosti činily k 31. prosinci 2020 33 842 tis. Kč (2019: 49 615 tis. Kč). Z hospodářské činnosti plynuly k 31. prosinci 2020 náklady ve výši 216 tis. Kč (2019: 198 tis. Kč).

v tis. Kč.	2019	2020
Spotřebované nákupy	175	123
Služby	41 099	28 354
Osobní náklady	3 878	4 274
Daně a poplatky	1 707	120
Náklady na reprezentaci	1 721	832
Ostatní náklady	838	139
Celkem	49 615	33 842

8. Přehled tržeb za vlastní výkony a za zboží

v tis. Kč	2019	2020
Výnosy z hlavní činnosti:		
Ostatní výnosy – reklama a propagace	13 672	2 368
Výnosy z prodeje vstupenek	11 320	4 803
Výnosy z hospodářské činnosti:		
Výnosy z pronájmu	198	216
Celkem	25 190	7 387

9. Přijaté příspěvky a provozní dotace

Přijaté provozní dotace:

Společnost obdržela v roce 2020 dotaci od Hlavního města Prahy ve výši 6 700 tis. Kč (2019: 6 200 tis. Kč). Tato dotace nebyla vyúčtována v celkové výši. Podmínky grantu dovolují převod části prostředků do dalších let, proto se do roku 2021 převádí částka ve výši 2 571 tis. Kč, která je v rámci rozvahy vykázána na řádku Závazky ze vztahu k rozpočtu orgánů územ. samosp. celků.

Společnost obdržela v roce 2020 v rámci dotačního programu Ministerstva kultury dotaci ve výši 12 554 tis. Kč (2019: 11 000 tis. Kč). Tuto dotaci vyčerpala v plné výši a v řádné lhůtě stanovené pro použití dotace.

Společnost obdržela v roce 2020 dotaci od Státního fondu kultury České republiky ve výši 74 tis. Kč (2019: 0 tis. Kč).

Společnost obdržela v roce 2020 dotaci od Městské části Praha 1 ve výši 5 tis. Kč (2019: 5 tis. Kč).

Přijaté příspěvky:

Společnost obdržela v roce 2020 nadační příspěvek od Nadace Karel Komárek Family Foundation ve výši 7 400 tis. Kč (2019: 6 000 tis. Kč).

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha v účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2020
(v tisících Kč)

Společnost obdržela v roce 2020 příspěvky ve výši 756 tis. Kč (2019: 721 tis. Kč) od individuálních dárců. Seznam dárců, kteří darovali příspěvek nad 10 tis. Kč je uveden v příloze 1 této účetní závěrky.

10. Odměny a půjčky poskytnuté členům řídicích a kontrolních orgánů Společnosti

V roce 2020 měla správní rada 3 členy (2019: 3 členy).

Členství ve správní radě Společnosti je čestné, bez nároku na odměnu. V průběhu roku 2020 nebyly uzavřeny žádné smlouvy, které by Společnost zavazovaly k vyplácení jakýchkoliv požitků v případě ukončení činnosti jednotlivých členů v řídicích a dozorcích orgánech Společnosti.

11. Účasti členů řídicích a kontrolních orgánů Společnosti v osobách, s nimiž Společnost uzavřela za vykazované období obchodní smlouvy nebo jiné smluvní vztahy

Ředitelem Společnosti je Robert Kolář, který je zároveň:

- členem správní rady Nadace Karel Komárek Family Foundation, se kterou Akademie klasické hudby uzavřela Smlouvu o poskytnutí nadačního příspěvku;
- je předsedou představenstva společnosti DaDa, a.s., se kterou Akademie klasické hudby uzavřela Smlouvu o spolupráci, Smlouvu o podnájmu prostor sloužících k podnikání;
- je členem dozorčí rady společnosti KKCG a.s., se kterou Akademie klasické hudby uzavřela Smlouvu o zpracování mzdové evidence, Smlouvu o poskytování služeb v oblasti human resources, ICT Servisní smlouvu a Smlouvu o zpracování osobních údajů;
- je členem dozorčí rady společnosti SAZKA a.s., se kterou Akademie klasické hudby uzavřela Příkazní smlouvu a také mezi společnostmi probíhaly transakce na základě přímých objednávek;

Člen správní rady Společnosti Pavel Šafář je zároveň:

- společníkem ve společnosti Šafář & Partners, s.r.o., advokátní kancelář, se kterou probíhaly transakce na základě objednávek o poskytování právních služeb;
- je jediným společníkem společnosti DaDa, a.s., se kterou Akademie klasické hudby uzavřela Smlouvu o spolupráci.

Akademie klasické hudby, z.ú.

Příloha v účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2020
(v tisících Kč)

12. Zaměstnanci a vedoucí pracovníci

Průměrný počet zaměstnanců a vedoucích pracovníků a osobní náklady za rok 2020 a 2019:

2020	Počet	Mzdové náklady	Náklady na sociální zabezpečení a zdravotní pojištění	Sociální náklady
Zaměstnanci	3	2 799	937	7
Vedoucí pracovníci	1	394	137	0
Celkem	4	3 193	1 074	7

2019	Počet	Mzdové náklady	Náklady na sociální zabezpečení a zdravotní pojištění	Sociální náklady
Zaměstnanci	3	2 561	8287	8
Vedoucí pracovníci	1	360	121	0
Celkem	4	2 921	949	8

13. Daň z příjmů

Splatná daň z příjmů k 31. prosinci 2020 činila 0 tis. Kč (2019: 354 tis. Kč), z důvodu vykázání daňové ztráty. K 31. prosinci 2020 činily zálohy na daň z příjmů 266 tis. Kč (2019: 232 tis.).

14. Informace o odměnách statutárním auditorům

Náklady na statutární audit za rok 2020 činí 2 tis. Kč (2019: 2 tis. Kč). Žádné další služby statutárním auditorem poskytnuty nebyly.

15. Ekonomická závislost

Společnost vykazuje k 31. prosinci 2020 záporný vlastní kapitál ve výši 2 515 tis. Kč (2019: 764 tis. Kč). Společnost je ekonomicky závislá na finanční podpoře zakladatele, společnosti DaDa, a.s., se sídlem Maiselova 37/23, Praha 1. Zakladatel, společnost DaDa, a.s. potvrdila, že má v úmyslu poskytovat finanční podporu alespoň po dobu následujících 12 měsíců od data sestavení účetní závěrky. Proto byla účetní závěrka Společnosti sestavena za předpokladu jejího časově neomezeného trvání.

Akademie klasické hudby, z.ú.

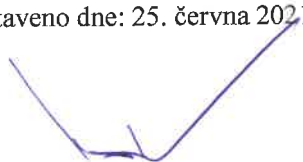
Příloha v účetní závěrce

Rok končící 31. prosincem 2020
(v tisících Kč)

16. Následné události

K datu sestavení účetní závěrky nenastaly žádné následné události, které by ovlivnily účetní závěrku Společnosti k 31. prosinci 2020.

Sestaveno dne: 25. června 2021

Ing. Robert Kolář

Ředitel Společnosti

Příloha č. 1 k účetní závěrce Společnosti

Přijaté příspěvky Společností v roce 2020 nad 10 tis. Kč:

Dárce	Kč
Miroslav Kalousek	65 000
Jindřich Král	50 000
Irena Valentová	50 000
Irena Vítová	46 000
Pavel Kotásek	30 000
OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, z.s.	30 000
Zuzana a Radek Janečkovi	28 480
Vladimír Dlouhý	20 000
Eliška Hašková-Coolidge	20 000
Miroslav Jandora	20 000
Ivana Juráňová	20 000
Irena Kalinová	20 000
Ivana Kranichová	20 000
Jan Ksandr	20 000
Petr Luňák	20 000
Dana Mitchell	20 000
Josef Novotný	20 000
Lukáš Nývlt	20 000
Petr Pujman	20 000
Ivana Simonová	20 000
Jan Štěrba	20 000
Luboš Veselý	20 000
Hana a Martin Toupalovi	15 000
Hana Barochová	10 000
Václav Friedmann	10 000
Jiří Hrabovský	10 000
Jaroslava Kubátová	10 000
Markéta a Luděk Nezbedovi	10 000
Dárce si nepřeje být zveřejněn	10 000
Celkem	674 480

Zpráva nezávislého auditora

správní radě a zakladateli Akademie klasické hudby, z.ú.

Náš výrok

Podle našeho názoru účetní závěrka podává věrný a poctivý obraz finanční pozice Akademie klasické hudby, z.ú., se sídlem Maiselova 25/4, Staré Město, Praha 1 („Ústav“) k 31. prosinci 2020 a její finanční výkonnosti za rok končící 31. prosince 2020 v souladu s českými účetními předpisy.

Předmět auditu

Účetní závěrka Ústavu se skládá z:

- rozvahy k 31. prosinci 2020,
- výkazu zisku a ztráty za rok končící 31. prosince 2020, a
- přílohy účetní závěrky, která obsahuje podstatné účetní metody a další vysvětlující informace.

Základ pro výrok

Audit jsme provedli v souladu se zákonem o auditorech a auditorskými standardy Komory auditorů České republiky, kterými jsou Mezinárodní standardy auditu doplněné a upravené souvisejícími aplikačními doložkami (společně „auditorské předpisy“). Naše odpovědnost stanovená těmito předpisy je podrobněji popsána v oddílu Odpovědnost auditora za audit účetní závěrky.

Domníváme se, že důkazní informace, které jsme shromáždili, poskytují dostatečný a vhodný základ pro vyjádření našeho výroku.

Nezávislost

V souladu s Mezinárodním etickým kodexem pro auditory a účetní odborníky (včetně Mezinárodních standardů nezávislosti) vydaným Radou pro mezinárodní etické standardy účetních („kodex IESBA“) a přijatým Komorou auditorů České republiky a se zákonem o auditorech jsme na Ústavu nezávislí a splnili jsme i další etické povinnosti vyplývající z kodexu IESBA a ze zákona o auditorech.

Ostatní informace

Za ostatní informace odpovídá správní rada Ústavu. Jak je definováno v § 2 písm. b) zákona o auditorech, ostatními informacemi jsou informace uvedené ve výroční zprávě mimo účetní závěrku a naši zprávu auditora.

Náš výrok k účetní závěrce se k ostatním informacím nevztahuje. Přesto je součástí našich povinností souvisejících s auditem účetní závěrky seznámení se s ostatními informacemi a posouzení, zda ostatní informace nejsou ve významném nesouladu s účetní závěrkou či s našimi znalostmi o Ústavu získanými během auditu nebo zda se jinak tyto informace nejeví jako významně nesprávné. Také jsme posoudili, zda ostatní informace byly ve všech významných ohledech vypracovány v souladu s příslušnými právními předpisy. Tímto posouzením se rozumí, zda ostatní informace splňují požadavky právních předpisů na formální náležitosti i na postup vypracování ostatních informací v kontextu významnosti.

PricewaterhouseCoopers Audit, s.r.o., Hvězdova 1734/2c, 140 00 Praha 4, Česká republika
T: +420 251 151 111, www.pwc.com/cz

PricewaterhouseCoopers Audit, s.r.o., se sídlem Hvězdova 1734/2c, 140 00 Praha 4, IČ: 40765521, zapsaná v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, oddíl C, vložka 3637 a v seznamu auditorských společností u Komory auditorů České republiky pod evidenčním číslem 021.

Na základě provedených postupů v průběhu našeho auditu, do míry, již dokážeme posoudit, jsou dle našeho názoru:

- ostatní informace, které popisují skutečnosti, jež jsou též předmětem zobrazení v účetní závěrce, ve všech významných ohledech v souladu s účetní závěrkou a
- ostatní informace vypracované v souladu s právními předpisy.

Dále jsme povinni uvést, zda na základě poznatků a povědomí o Ústavu a o prostředí, v němž působí, k nimž jsme dospěli při provádění auditu, ostatní informace neobsahují významné nesprávnosti. Žádnou významnou nesprávnost jsme nezjistili.

Odpovědnost správní rady Ústavu za účetní závěrku

Správní rada Ústavu odpovídá za sestavení účetní závěrky podávající věrný a poctivý obraz v souladu s českými účetními předpisy, a za takový vnitřní kontrolní systém, který považuje za nezbytný pro sestavení účetní závěrky tak, aby neobsahovala významné nesprávnosti způsobené podvodem nebo chybou.

Při sestavování účetní závěrky je správní rada Ústavu povinna posoudit, zda je Ústav schopen nepřetržitě trvat, a pokud je to relevantní, popsat v příloze účetní závěrky záležitosti týkající se jejího nepřetržitého trvání a použití předpokladu nepřetržitého trvání při sestavení účetní závěrky, s výjimkou případů, kdy správní rada plánuje zrušení Ústavu nebo ukončení jeho činnosti, resp. kdy nemá jinou reálnou možnost než tak učinit.

Odpovědnost auditora za audit účetní závěrky

Naším cílem je získat přiměřenou jistotu, že účetní závěrka jako celek neobsahuje významnou nesprávnost způsobenou podvodem nebo chybou a vydat zprávu auditora obsahující náš výrok. Přiměřená míra jistoty je velká míra jistoty, nicméně není zárukou, že audit provedený v souladu s auditorskými předpisy ve všech případech v účetní závěrce odhalí případnou existující významnou nesprávnost. Nesprávnosti mohou vznikat v důsledku podvodů nebo chyb a považují se za významné, pokud lze reálně předpokládat, že by jednotlivě nebo v souhrnu mohly ovlivnit ekonomická rozhodnutí, která uživatelé účetní závěrky na jejím základě přijmou.

Při provádění auditu v souladu s auditorskými předpisy je naší povinností uplatňovat během celého auditu odborný úsudek a zachovávat profesní skepticismus. Dále je naší povinností:

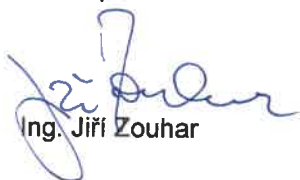
- Identifikovat a vyhodnotit rizika významné nesprávnosti účetní závěrky způsobené podvodem nebo chybou, navrhnout a provést auditorské postupy reagující na tato rizika a získat dostatečné a vhodné důkazní informace, abychom na jejich základě mohli vyjádřit výrok. Riziko, že neodhalíme významnou nesprávnost, k níž došlo v důsledku podvodu, je větší než riziko neodhalení významné nesprávnosti způsobené chybou, protože součástí podvodu mohou být tajné dohody, falšování, úmyslná opomenutí, nepravdivá prohlášení nebo obcházení vnitřních kontrol.
- Seznámit se s vnitřním kontrolním systémem Ústavu relevantním pro audit v takovém rozsahu, abychom mohli navrhnout auditorské postupy vhodné s ohledem na dané okolnosti, nikoli abychom mohli vyjádřit názor na účinnost jeho vnitřního kontrolního systému.
- Posoudit vhodnost použitých účetních pravidel, přiměřenost provedených účetních odhadů a informace, které v této souvislosti správní rada Ústavu uvedla v příloze účetní závěrky.

- Posoudit vhodnost použití předpokladu nepřetržitého trvání při sestavení účetní závěrky správní radou, a to, zda s ohledem na shromážděné důkazní informace existuje významná nejistota vyplývající z událostí nebo podmínek, které mohou významně zpochybnit schopnost Ústavu trvat nepřetržitě. Jestliže dojdeme k závěru, že taková významná nejistota existuje, je naší povinností upozornit v naší zprávě na informace uvedené v této souvislosti v příloze účetní závěrky, a pokud tyto informace nejsou dostatečné, vyjádřit modifikovaný výrok. Naše závěry týkající se schopnosti Ústavu trvat nepřetržitě vycházejí z důkazních informací, které jsme získali do data naší zprávy. Nicméně budoucí události nebo podmínky mohou vést k tomu, že Ústav ztratí schopnost trvat nepřetržitě.
- Vyhodnotit celkovou prezentaci, členění a obsah účetní závěrky, včetně přílohy, a dále to, zda účetní závěrka zobrazuje podkladové transakce a události způsobem, který vede k věrnému zobrazení.

Naší povinností je informovat osoby pověřené správou a řízením Ústavu mimo jiné o plánovaném rozsahu a načasování auditu a o významných zjištěních, která jsme v jeho průběhu učinili, včetně zjištěných významných nedostatků ve vnitřním kontrolním systému.

25. června 2021

PricewaterhouseCoopers Audit, s.r.o.
zastoupená

Ing. Jiří Zouhar

Ing. Martin Peterka
statutární auditor, evidenční č. 2469

Tato zpráva je určena správní radě a zakladateli Akademie klasické hudby, z.ú.